

Paavo Hiltunen

**Seurakunnan viimeiset
3 1/2 vuotta**

Ilmestyskirjan 11. luvun selitys

Ari-kustannus
Kansi: Valpuri Pihlajamäki
Ari-paino, Saarijärvi 1979

Sisällysluettelo

[Käytettyjä lyhenteitä](#)

[Johdanto](#)

- [1. Eskatologiset käsitykset](#)
- [2. Kymmenen väitettä](#)
- [3. Lopunajan näyttämö](#)
- [4. Seurakunta sinetöidään](#)
- [5. Seurakunta valmistetaan](#)
- [6. Seurakunta todistaa](#)
- [7. Seurakunta tallaa](#)
- [8. Seurakunta kuolee](#)
- [9. Seurakunta nousee ylös](#)
- [10. Israel herää](#)

Käytettyjä lyhenteitä

Raamatunkäännöksiä

AB	= The Amplified Bible. Grand Rapids. Michigan 1969.
ASB	= New American Standard Bible. Philadelphia and New York 1973.
B	= Bibeln eller Den heliga skrift. Stockholm 1944.
EU	= Elävä Uutinen. Uusi testamentti vapaasti kerrottuna. Raamatun tietokirja. 1977.
James	= The Holy Bible. London and New York. (Kuningas Jaakon käännös)
KR	= Kirkkoraamattu
LB	= The Living Bible paraphrased. Wheaton. Illinois 1972.
Luther	= Das Neue Testament. Wien 1954. (Lutherin käännös).
NRB	= The New Scofield Reference Bible. Oxford 1967.
RB	= The Scofield Reference Bible. Oxford 1945.
RSV	= The Holy Bible. Revised Standard Version. London and New York 1952.
UTN	= Uusi testamentti nykysuomeksi. Pieksämäki 1972.
UTS	= Uusi testamentti. Uusi suomennos selityksin. Aapeli Saarisalo. Vapaa evankeliumisäätiö. Helsinki 1969.

Käsikirjoja

Biederwolf	= The Second Coming Bible. William E. Biederwolf. Grand Rapids. Michigan 1977 (aikaisemmin: The Millennium Bible).
RT	= Iso Raamatun Tietosanakirja I-III. 1972-1975.
S-salo	= Raamatun sanakirja. Aapeli Saarisalo. Helsinki 1952.
Vine	= Vine's Expository Dictionary of New Testament Words. McLean, Virginia.
Young	= Analytical Concordance to the Holy Bible. Robert Young. London 1961.

[\[YLÖS\]](#)

Johdanto

Tämän teos ei ole syntynyt halusta väitellä niistä eri käsityksistä, joita kristikunnassa on esitetty tuosta niin tärkeästä kysymyksestä, tuleeko Jeesus Kristus noutamaan omiansa taivaaseen ennen suurta ahdistusta, sen aikana vaiko sen jälkeen. On epätodennäköistä, tuottaako sellainen väittely mitään myönteistä tulosta.

Lähtökohta on toisaalla. Jouduin viime syksyllä aavistamattani ”uusiin vaunuihin”, kuten olen kertonut kirjani Israel ja Aamuruskon peura (ilmestynyt tammikuussa 1979 Ari-kustannuksen toimesta) esipuheessa, Jumalan väkevään puhutteluun, tutkimaan minulle tuntematonta Korkeaa Veisua (sir hassirim = laulujen laulu). Noina myöhäissyksyn aamuina Pyhä Henki opetti minut todella tutkimaan Jumalan sanaa jae jakeelta, sana sanalta, käyttäen apuna eri raamatunkäännöksiä ja sanakirjoja, joita nyt on Raamatun lukijoille tarjona (Iso Raamatun tietosanakirja I-III, Vine's Expository Dictionary ym.). Sana alkoi elää aivan uudella tavalla, tutut raamatunkohdat kirkastuivat yllättävästi. Korkea Veisu paljastui profeetalliseksi ja eskatologiseksi kirjaksi, Rakkauden valtavaksi ylistyslauluksi.

Samassa yhteydessä jouduin arvioimaan uudelleen eskatologiset, Jeesuksen tuleukseen liittyvät käsitykseni. Ne romutettiin täysin, osoitettiin niiden virheellisyys ja kehoitettiin uudelleen ja syvemmin paneutumaan vain Raamattuun ja unohtamaan mitä tämä tai tuo henkilö oli kirjoittanut. Olin 20 vuoden aikana sananjulistajana tutustunut Ilmestyskirjaan ja muihin Jeesuksen tulemusta koskeviin Raamatun kohtiin, mutta nyt totesin, miten pinnallista tietämiseni oli. Se ei ollut niinkään Pyhän Hengen kautta itse Raamatusta ammennettua tietoa, joka olisi antanut syvän vakaumuksen, kuin tajuntaani eri kirjoista kerääntynyttä järkeilyä. Vasta kun Pyhä Henki sai sen riisutuksi tajunnastani aloin saada uutta, jumalallista Raamatun tietoa. Näin Israelin tuhatvuotisen valtakunnan lähetyskansana, koin sen suuren herätyksen ja kääntymyksen. Sain kuvan kahdesta morsiamesta. Ja sain sen valon, että Jeesus Kristus ei saavu noutamaan omiansa ennen kuin ahdistus on saavuttanut huippunsa.

Kun tuo kirja oli valmis, Pyhä Henki jatkoi opetusta Ilmestyskirjasta. Sekin käytiin läpi luku luvulta ja jae jakeelta. Jälleen tyrmättiin miestä, joka oli luullut paljon tietävänsä. Mutta miten ihania tulevaisuudennäkyjä Herra avasikaan! Riemastuneena niitä katselin ja kirjoitin muistiin ”kerkeän kirjurin” kynänä. Ja niin syntyi ”Seurakunnan viimeiset 3 ½ vuotta”.

Jos olisin saanut laskea vain nuo löydöt seurakunnan käsiin työ olisi ollut helppoa. Vaikeus alkoi siitä, kun myöhemmin aloin lukea käsiini saamaani eskatologista kirjallisuutta katsoakseni, olivatko muut ehkä saaneet Jumalalta samanlaista valaistusta lopunajan kysymyksiin. Työ oli suuri, sillä kirjoja kertyi runsaasti toista

hyllymetriä. Varsinaisesti en saanut kirjoista paljoakaan sellaista, joka olisi vahvistanut Herran edessä saamiani löytöjä. Ennemmin saamani tieto oli repivää. Ellei itse Raamatusta saamani opetus olisi ollut niin kirkas, lukemani olisi voinut sekoittaa ajatukseni. Mutta tuon aineiston valossa testattiin saamani löydöt. Ja kiitos Jumalalle, minkä ylhäältä saamme, se kestää! Kun Herra puhuu, tiedämme, että se on Herra!

En ollut aavistanut, että kristikunta näissä kysymyksissä oli jakaantunut kahteen toisistaan erillään olevaan suuntaan, joiden kummankin kannalla oli suuria kirkkoja ja seurakuntia. Tuotti tuskaa havaita, että näin suuressa ja tärkeässä asiassa Kristuksen ruumis oli jaettu. Mutta vieläkin enemmän tuotti tuskaa se toteamus, että molemmissa käsityksissä näin puutteita ja virheitä.

Ja niin jouduin tehtävän eteen, joka ehkä on saamistani vaikein: esittää nämä eri käsitykset ja asettaa ne sitten vastatusten Raamatun kanssa. Tämä tehtävä pani Herran edessä monta kertaa tuskaisesti kysymään: Herra, minäkö? Kuinka minä kykenisin tällaiseen tehtävään? Eikö se olisi teologin asia? Ja kuinka minä voisin arvostella niin monen arvostetun ja tunnetun raamatuntutkijan työtä? Heidän uskoaan ja palavuuttaan ei voida epäilläkään.

Mutta vetäytyminenkään ei käynyt päinsä. Eskatologiseen kirjallisuuteen perehtyminen osoitti minulle kipeästi, missä asemassa on Raamattua tuntematon ihminen, joka pyrkii pääsemään perille näistä tärkeistä lopunajan kysymyksistä. Mikäli hän lukee useita eri suuntien teoksia, hän on taatusti pyörällä päästään eikä tiedä, mitä hänen pitäisi oikein uskoa. Jos hän taas tyytyy yhden suunnan kirjoihin, hän on vaarassa jäädä omaksutun opin, dogmin, varaan, ilman omakohtaista Raamatusta saatavaa valoa.

Juuri tämä tilanne lienee synnyttänyt seurakuntalaisissa sellaista ajattelua, ettei lopunajan tapahtumista voi päästäkään ehdottomaan selvyyteen. Parasta siis olla liberaali ja hyväksyä kaikki eri tulkinnat! Lopussahan sen sitten näkee, kuka oli oikeassa ja kuka väärässä! Tällaista suhtautumistapaa edustaa esim. Ensio Lehtonen (Viimeinen aika, 1950). Hänen mielestään vastakkaisetkin katsantokannat löytävät kaikki tukea Raamatusta: "Välttämätöntä ei ole tietää, kumpi tulee ensin, Kristus vai antikristus, vai tulevatko ne yhtä aikaa. Tärkeintä on tietää, että Jeesus tulee pian." Samanlaista liberalismia edustaa tunnettu amerikkalainen Lay evangelism -järjestön johtaja Nate Krupp (The Omega Generation? 1977). Selostettuaan eri katsomukset hän ei otakaan niihin kantaa vaan toteaa, ettei kukaan meistä voi tietää etukäteen, joutuuko seurakunta kulkemaan läpi lopunajan ahdistuksen ja olemmeko täällä vielä nuo "kauheat" 3 1/2 vuotta vaiko peräti 7 vuotta.

Onko tällainen ajattelu oikeata? Eli Se on pään pistämistä pensaaseen. Se on henkistä laiskuutta tai rohkeuden puutetta tai jotain muuta, mutta oikeaa raamatullista ajattelua se ei ole. Yksikään Raamatun opettaja ei saisi suhtautua Raamatun totuuksiin näin huolimattomalla tavalla.

En usko, että Raamatussa on kaksi näkemystä jotakin asiasta. Toisen kahdesta esitetystä näkemyksestä täytyy siis olla väärä, tai mahdollisesti molempien. Toiseksi en usko, että Raamatussa on mitään, mitä ei Pyhän Hengen välityksellä ja Hänen armostaan

ilmoitettaisi seurakunnalle. Jumalan Sana on ilmoitus. Siitä ei olisi hyötyä, ellei sitä avattaisi. Raamattu kehottamalla kehottaa lukemaan, tutkimaan: "Huuda minua avuksesi, niin minä vastaan sinulle ja ilmoitan sinulle suuria ja salattuja asioita, joita sinä et tiedä" (Jer. 33:3).

Mutta joka Raamattua tutkii sen täytyy uskoa, että Jumala on ja että Hän avaa sanansa. Hänen on turvauttava yksin Opettajaansa ja mieluummin laskettava kädestään sellaiset eskatologiset kirjat, jotka eivät johdata Raamatun totuuteen vaan järkeilyyn ja mielikuvitukseen.

Seurakunnan ei pidä uskoa, vaikka sille sanotaan, että 500 amerikkalaista raamatuntutkijaa on tätä mieltä tai 30 kirkkoa taikka 30.000 seurakuntalaista. Koska me lakkaamme katsomasta ihmisiin ja uskomasta niin kuin toisetkin uskovat? Koska meistä tulee kriittisiä raamatuntutkijoita? Koska me lakkaamme olemasta lammaslaumaa, mistä meitä syytetäänkin? Koska me uskallamme uskoa yksin ja itsenäisesti ilman kainalosauvoja? Koska me sanomme: Raamattu sanoo näin, eikä: tämä opettaja sanoo näin?

Juuri eskatologisten kysymysten ympärillä vallitseva sotku antaa aiheen tällaisiin kysymyksiin. Monillakaan ei ole Raamatun vastausta. Luullaan, oletetaan. Ajatellaan... mutta missä on mies, joka sanoo: "Näin sanoo Herra." Ja kuitenkin kysymys on suorastaan kuolemanvakavista totuuksista, joista seurakunnan juuri nyt jos koskaan pitäisi olla hyvin selvillä selvitäkseen loppusuoran kamppailustaan. Monet pinnalliset opettajat ovat sekoittaneet seurakunnan ajattelun. Väite saattaa tuntua kovalta, mutta haluan herättää rakkaan seurakunnan kriittistä arvostelukykyä, jossa on parantamisen varaa. "Älkää jokaista henkeä uskonto", vaikka se esiintyisi miten varmana tahansa. Tästähän Paavalikin oli huolissaan. Vaatikaamme perusteluja - Raamatusta!

Tästä "seisovasta vedestä", erilaisiin käsityksiin, ellen sanoisi miltei dogmeihin ja myytteihin, lukkiutuneesta tilanteesta pois pääsemiseksi olisi tarpeen opaskirja, jollaista maassamme ei ole olemassa. Siinä olisi eri käsitykset esitettävä ja samalla osoitettava niiden ristiriitaisuudet ja tie Raamatun lähteille.

Tämä tehtävä tuntuu kovin vaateliaalta. Koetan kuitenkin niin pitkälle kuin minulle on mahdollista noudattaa Raamatun ohjetta "totuutta noudattaen rakkaudessa", muistaen, että kaikki me olemme vajavaisia, erehtyviä ihmisiä ja että itsekin olen harhaillut näissä kysymyksissä yli 20 vuoden ajan milloin missäkin opinkäsityksessä. Toisin ajattelevan leimaaminen tässä harhaoppiseksi tai vääräksi profeetaksi ei mitenkään käy päinsä.

Minun on päinvastoin puolustettava kaikkia meillä eskatologeina esiintyviä veljiä sellaista kirjoittelua vastaan, jota pääkaupungin seurakuntalehti äskettäin julkaisi. Siinä leimattiin, mainiten nimeltä Leo Meller, Keijo Lindeman ja Uuras Saarnivaara, eskatologimme "maailmanlopun ennustelijoiksi" ja ties miksi. Heidän käsitystensä katsottiin ylittävän Raamatun rajat, ainoaksi ohjeeksi näissä kysymyksissä kun kirjoittajan mukaan riittää Jeesuksen sana: "Ei ole teidän asianne tietää aikoja ja hetkiä, jotka Isä oman valtansa voimalla on asettanut." Tällä sanalla voidaan tyrmätä kaikki asiallinenkin eskatologinen tutkimus. Se osoittaa kuitenkin perin

pinnallista Raamatun tuntemusta. Samoin kuin sekin väite, ettei aikojen merkkejä voisi löytää lukemalla päivän sanomalehteä ja Raamattua rinnan. Juuri mainitut veljet ovat käytännöllisellä ja nykyihmiselle ymmärrettävällä tavalla tahtoneet osoittaa Raamatun ja ajan tapahtumien välistä yhteyttä. Ketään meillä näistä asioista kirjoittanutta ei mielestäni voida nimittää "maailmanlopun ennustelijaksi". Kukaan heistä ei pyri ennustamaan, milloin Jeesus tulee. Kyllä he pysyvät niin sanoakseni "Raamatun raameissa". Monessa kohdassa olen myös samaa mieltä mainittujen veljien kanssa.

Kieltää ei kuitenkaan voi, että esitystavassa ehkä on ollut joskus nähtävissä sellaista, joka on antanut aihetta väitteisiin sensaatioiden hakemisesta, liioittelusta ja poliittisesta värityneisyydestä. Ehkä lähteitä on liiaksi haettu rapakon takaa. En kuitenkaan ole katsonut asiakseni oppimestarin tavoin ruveta keppi ojossa opettamaan, miten eskatologisista kysymyksistä olisi kirjoitettava ja miten ei. Epäilemättä kuitenkin suurempi varovaisuus ja syvällisempi tukeutuminen yksinomaan Raamatun omaan sanaan on meille kaikille tarpeellinen ohje.

Ohjeena olkoon Fil. 3:15. "Olkoon siis meillä, niin monta kuin meitä on täydellistä, tämä mieli; ja jos teillä jossakin kohden on toinen mieli, niin Jumala on siinäkin teille ilmoittava, kuinka asia on." Säilyköön veljellinen rakkaus! Koetan vain tuoda esiin sen, minkä Herralta tunnen saaneeni, koska se kuuluu seurakunnalle. Ja seurakuntaa pyytäisin jatkuvasti rukoilemaan sekä minun että kaikkien muidenkin sananjulistajaveljien puolesta, että opetuksemme tässä tärkeässä asiassa olisi todella Pyhän Hengen kautta saama, jaloa ja moitteetonta, nöyrää ja rakkaudellista. Ehkäpä silloin voimme kerran päätyä siihen, että on vain yksi totuus, ei monta. Kenenkään oppi ei saa olla meidän, vaan Jumalan! Jer. 15:19, Jaak. 3:1, Ilm. 22:18,19.

En halua väittää löytäneeni mitään lopullista totuutta näissä niin vaikeissa kysymyksissä. Vasta pintaa luulen kouraisseeni. Mutta siinä toivossa, että näistekin viitteistä olisi apua minun parempien raamatuntutkijoitten työskentelylle Ilmestyskirjan ääressä, luovutan nämä rivit seurakunnan arvosteltaviksi rukoillen, että Pyhä Henki itse kirkastaisi jokaiselle totuuden.

"Koetelkaa kaikki, pitäkää se, mikä hyvää on"

(2 Tess. 5:21).

Tammisalossa 26.3.1979

Paavo Hiltunen

[\[YLÖS\]](#)

1. ESKATOLOGISET KÄSITYKSET

Eskatologisilla näkemyksillä on arvoa juuri sen mukaan, miten ne suhtautuvat tähän triangeliin: JEESUKSEN TULEMUS - SEURAKUNTA - AHDISTUS. Tämä on Ilmestyskirjan keskeinen kolmio. Tässä on kriteeri näkemysten raamatullisuuden arvostelemiselle. Missä suhteessa nämä kolme asiaa ovat toisiinsa? Siinä on näkemysten "nousu ja tuho". Sen mukana ne seisovat tai kaatuvat.

Ilmestyskirjan sanoma ei huipennu kysymyksiin, kuka on Antikristus tai kuka on Suuri portto tai kuka on Väärä profeetta. Nämä eivät ole ensisijaisia. Eivät myöskään sinetit, pasuunat ja maljat ja niiden johdosta maan päälle tulevat vitsaukset. Ilmestyskirja on seurakunnan kirja. Ilmestyskirjan ydinsanoma on lopunajan seurakunta.

"Koko Ilmestyskirjassa on kysymys Herransa kasvojen edessä olevan seurakunnan salaisuudesta. Tämä tekee tämän kirjan ratkaisevan merkittäväksi meidän nykyiselle sukupolvellemme. Valtio- ja kansankirkon vanha muoto särkyy. Olemme ratkaisevan tärkeässä siirtymävaiheessa. Maailman ja kirkon siteet katkeavat aikamme kipeissä taisteluissa ja kärsimyksissä. Herra rakentaa itselleen hiljaisuudessa, jokapäiväisen melun, kansojen keskellä tapahtuvien valtaviin liikehdintöjen eksyttämättä seurakuntansa maailmaan. Jos katsomme näiden tapahtumien keskellä pelottomasti ja iloiten seurakunnan uuteen tulevaisuuteen ja odotamme sen mukana Herran tulemistä, toista adventtia, silloin luemme Ilmestyskirjaa oikein" (Karl Hartenstein, Minä tulen pian. Johanneksen ilmestyksen selitys seurakunnalle, 1974).

Jumalan ajatusten kohde koko UT:ssa, mutta erittäinkin Ilmestyskirjassa on seurakunta. Mutta missä seurakunta on keskuksena, siellä Jeesus on keskuksena. Sillä seurakunta on Kristuksen ruumis. Kirja, jossa seurakunta ei ole keskuksena, ei sen vuoksi voi olla raamatullinen. Sitä ovat johtaneet ihmisajatukset, ei Jumalan Pyhä Henki.

Poul Madsen (Ilmestyskirjan sanomaa, 1969) sanoo sattuvasti: "Risti on avain kirjan näkyihin ja kuviin. Ilman ristiä muuttuvat ylevät kuvat sensaationälkäisten, uteliaiden - lihallisen uteliaisuuden kiihottamien - kristittyjen lähdekirjaksi. Näiden tekee mieli nähdä, mitä tapahtuman pitää. Ja sitten voidaan näyt selittää oman mielen mukaan. Mutta risti ei suvaitse uteliaisuutta eikä sensaationälkää. Risti sallii vain hengellisen näkemyksen, so. ymmärryksen, joka kasvaa samassa suhteessa kuin kuuliaisuus ristin Herraa kohtaan."

Hartenstein lisää, että "jos haluamme ymmärtää tätä kirjaa, tarvitsemme ihmissydämiä, jotka osaavat kärsiä, myös kärsiä koko lyödyn luomakunnan mukana eivätkä sano: 'Taas kerran me selvisimme hyvin', vaan tuntevat solidaarisuutta kaikkien kanssa, joita painaa tämän maailman risti ja kärsimys. Sille, joka tuntee tällaiset kyynelleet, lahjoitetaan se, mistä kirkon isät käyttivät nimitystä, sapientia lacrimarum, kyynelten viisaus, kyynelten, jotka pesevät silmät niin, että ne näkevät näkyvää maailmaa syvemmälle."

Ilmestyskirja on kirjoitettu sille köyhälle, vaivalle seurakunnalle, joka joutuu ahdistuksen aikaan. Ellemme osaa kulkea tuon seurakunnan kanssa rinta rinnan, itkeä sen itkuja ja iloita sen

iloja, jääme auttamatta Ilmestyskirjan ulkopuolelle. Ilmestyskirja avautuu vain siitä totuudesta, että seurakunta on lopunajassa. Se on Ilmestyskirjan varsinainen salaisuus. Ja se on etsittävä ja löydettävä. Silloin näemme Herran Jeesuksen Kristuksen, joka kulkee seurakuntansa kanssa tuon maailmanajan kaikkien syvänteiden ja kauhujen läpi. Ja silloin näemme Hänet myös Kuninkaana, jonka edessä kaikki polvistuvat. Ilman seurakuntaa Ilmestyskirjassa on vain tyhjät kuoret, mielenkiintoisia yksityiskohtia, mutta ei sydäntä, sitä hengellistä sanomaa, joka juuri tekee meistä sitä lukiessamme "autuaita", onnellisia!

Amerikkalaiset, jotka ovat tutkineet näitä asioita enemmän kuin me, jakavat eskatologiset näkemykset kolmeen koulukuntaan tai suuntaukseen:

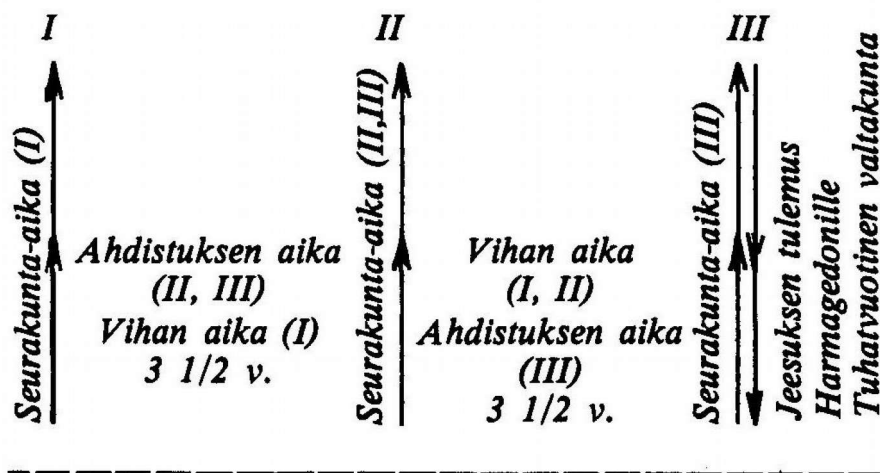
- I. Ennen ahdistusta -oppi (pre-tribulation school),
- II. Ahdistuksen keskeltä -oppi (mid-tribulation school),
- III. Ahdistuksen jälkeen -oppi (post-tribulation school)

Olen huomannut vaikeaksi kuljettaa näitä pitkiä käsitteitä tekstissä. Kutsun näitä kolmea näkemystä lyhyesti 1. radikaaliksi, 2. välittäväksi ja 3. konservatiiviksi. "Radikaali" -sana ei ehkä kaikkia miellytä. Ei minuakaan, mutta en keksi sen parempaa.

Jotta koulukuntien erot tulisivat selviksi olen liittänyt tähän piirroksen. I merkitsee Ennen ahdistusta - näkemystä, II Ahdistuksen keskeltä - näkemystä ja III Ahdistuksen jälkeen - näkemystä. Piirrokseseen on tehtävä se varaus, että III ei yleensä puhu kuin 3 1/2 vuotta kestävästä ahdistuksesta. Jos se kuitenkin puhuu 7 vuodesta, se sijoittuu piirroksen mukaisesti.

Ylöspäin osoittavat nuolet ilmoittavat, mihin kohtaan mikin koulukunta haluaisi sijoittaa Jeesuksen tulemuksen ja ylös tempauksen.

Kolme eskatologista koulua Lopunaika (7 vuotta)

Viime vuosisadan herätyksissä alettiin lopunajan tapahtumia tutkia Raamatusta ja silloin havaittiin, että katolisessa kirkossa ja uskonpuhdistuksen jälkeen protestanttisissa kirkoissa vallinnut

augustinolainen käsitys, jossa tuhatvuotista valtakuntaa pidettiin seurakunta-aikana, ei ollut Raamatun mukainen. Jakauduttiin "premillennialisteihin" ja "postmillennialisteihin" sen mukaan käsitettiinkö Kristuksen tulemuksen tapahtuvan ennen vai jälkeen tuhatvuotisen valtakunnan. Edellinen käsitys on sittemmin tullut yleisesti vallitsevaksi kaikissa fundamentalistisissa (Raamatulle uskollisissa) protestanttisissa ryhmissä. Mutta premillennialistit jakaantuivat edelleen kahtia sen mukaan, katsottiinko Kristuksen tulevan ennen suurta ahdistusta vai sen jälkeen.

Ennen ahdistusta -oppia julisti ensimmäisenä Plymouth -veljiin lukeutuva englantilainen pastori J.N. Darby ja kirjallisesti sitä levitti etenkin William Kelly. Se ei noussut Raamatun profetioiden tutkimisesta, vaan alkusyynä sanotaan olleen erään lontoolaisen pastori Edward Irvingin (k. 1834) seurakuntaan kuuluneen naisen vuoden 1830 vaiheilla saaman "profetian". Se otettiin Jumalan ilmoituksena, ja sen mukaisesti sitten ruvettiin tulkitsemaan Raamattua, sille lukuisissa tapauksissa väkivaltaa tehden. (Saarnivaara, Harmagedon, 3 p. 1978).

Tämän näkemyksen mukaan lopunaika, 7 vuoden aika, on kokonaan vihanaikaa, "Herran päivä" ("Ihmiskunnan tuhon päivä", Lindemanin kirjan nimi!). Seurakunta ei silloin enää voi olla maan päällä, vaan ylöstempaus tapahtuu ennen sitä salaisella, ei maailmalle nähtävällä tavalla. Vihanaikana maan päällä kuitenkin vielä pelastuu joukoittain ihmisiä. Antikristus nousee valtansa huipulle 31/2 vuoden mentyä. Näkemyksen mukaan Ilmestyskirjan luvut on käsitettävä kirjaimellisesti. Muut, varsinkin konservatiivit, pitävät sen sijaan apokalyptisina. Kristus saapuu Harmagedonille ylös temmatun seurakuntansa kanssa aikakauden lopussa ja aloittaa tuhatvuotisen valtakunnan.

Miten tämä näkemys on sovittavissa yhteen Ilmestyskirjan kanssa? Biederwolfin Jeesuksen toisen tulemuksen kommentaari (The Second Coming Bible, 1977) mainitsee yhteen sovittamisen "isänä" tunnetun raamatunkääntäjän C.J. Scofieldin. Vuonna 1909 ensi kerran julkaistussa selitysraamatussaan hän sijoitti ylöstempauksen Ilm. 4:1:n yhteyteen sanoen kohdan "näyttävän" (seems) siltä kuin siinä olisi kysymyksessä 1 Tess. 4:15-17:n toteutuminen.

Käsitystä on lievennetty Raamatun uudessa 1967 julkaistussa laitoksessa Scofieldin kuoltua siten, että Ilm. 4:1:n katsotaan merkitsevän "symbolisesti" ylösottoa.

Näkemys sai lisää vauhtia, kun sitä ryhtyi kannattamaan maailmankuulu raamatunopettaja R. A. Torrey. Hän totesi, että Ilm. 4:1:n jälkeen "ollaan tekemisissä seurakunnan ylös oton jälkeisen ajan kanssa" (Vad bibeln lär, 1954 s. 227). Myös Scofield totesi, että seurakuntaa ei esiinny Ilm. 6.-19. luvuissa. Nykyisin tällä opilla on laaja kannatus monissa evankelisissa ryhmissä USA:ssa. Biederwolfin mukaan enemmistö hänen mainitsemistaan eskatologeista kannattaa näkemystä.

Pohjoismaista olen löytänyt varhaisimman maininnan tästä opista Skovgaard-Petersenin vuonna 1919 julkaisemasta teoksesta Viimeisten aikojen merkit. Tämä kirja on itse asiassa tähdätty kerrottua näkemystä vastaan. Se osoittaa, että näkemyksellä on

täytynyt jo tuohon aikaan olla ainakin kirjoittajan kotimaassa Tanskassa melkoinen kannatus. Sillä on täytynyt olla kannattajia myös Norjassa, sillä tunnettu norjalainen herätysjulistaja professori Ole Hallesby kritisoi sitä voimakkaasti 1938 ilmestyneessä teoksessaan Viimeiset ajat.

Suomessa näkemyksen ensimmäinen esittäjä lienee ollut Vapaakirkon pastori William Jokinen. Kirjassaan Lopun merkit puhuvat, 1933, hän asettui lämpimästi kannattamaan Torreyta katsoen Torreyn herätysten johtuneen hänen sanotusta asennoitumisestaan (1). Seuraava oli helluntaiherätykseen lukeutuva saarnaaja Vilho Hartonen teoksessaan Mitä pian tapahtuu, 1949 (3.p.1969). Teoksella lienee ollut suuri vaikutus helluntaiherätyksen asennoitumisessa kysymykseen.

Vuonna 1971 Ristin Voitto julkaisi tunnetun amerikkalaisen Dallasin teologisen seminaarin opettajan J. Dwight Pentecostin teoksen Prophecy for today, 1971 (suom. Huominen tuho vai tulevaisuus). Siinä Pentecost kuvaa ylös ottoa seuraavin sanoin: ”Meidän ei tarvitse odottaa vaivanaikaa. Me emme mieti, milloin sineteillä, pasuunoilla ja vihan maljoilla kuvatut kauhut järjestyvät maailmaa. Herra Jeesus on antanut meille siunatun toivon siitä, että ennen kuin nämä tapahtumat kohtaavat maata, Hän ilmestyy pilvissä ja kutsuu kaikki uskovat luokseen.” Tätä käsitystä edustaa myös Hal Lindsey teoksissaan Maa, entinen suuri planeetta (1972) ja Saatana elää ja voi hyvin maan päällä (1974). Hänen vaikutuksensa käsityksen leviämiseen lienee ollut huomattava.

Samoihin aikoihin Leo Meller julkaisi teoksensa Huomispäivän maailma, 1971, missä hän asettui teorian kannalle. Siitä lähtien Kuva ja Sana on julkaissut monia sekä Mellerin itsensä että amerikkalaisten kirjoittamia, suomeksi käännettyjä teoksia (mm. Willmington, Kuningas tulee, 1974), joissa käsitystä toistellaan samoin sanoin. Viimeksi mainitussa teoksessa sanotaan: ”Mutta Ilmestyskirjan luvuissa 6.-19., joissa kuvataan ahdistusta ja vihan aikaa, seurakuntaa ei kertaakaan mainita maan päällä olevana tapahtumien osapuolena. Tosiasiassa ainoa jumalallinen ihmisryhmä, jonka saatana löytää vainojensa kohteeksi ahdistuksessa, on Israelin kansakunta! Ks. Ilm. 12.”

Suunnan pahin virhe on siinä, että koko 7 vuoden aika katsotaan vihanajaksi, jota seurakunnan täytyy paeta. Pako-sanaa käytetään niin mielellään, että erään amerikkalaisen kirjan nimenäkin on Escape from tribulation (Pako ahdistuksesta). Taivas on pakopaikka. Tätä teoriaa voidaan sen vuoksi kutsua pakenemisteoriaksi. Tiilikä katsoo tällaisen opetuksen pettävän seurakunnan tehtävän. Skovgaard-Petersen taas pitää sitä ”perin juurin nurinkurisena” ja ”raukkamaisena”. ”Todelliselle Kristuksen sotilaalle pidetään arvottomana pohdiskella kuinka hän parhaiten voisi välttää kärsimästä Herransa tähden. Tätä on pidetty kärsimisen pelkona ja lihallisena asennoitumisena” (RT). Mitä tulee Ilmestyskirjaan niin Nikolainen toteaa, että Ilmestyskirjaa hallitsee sankarillinen henki eikä itsekäs toivo välttää vaikeuksia, joihin kaikki muut joutuvat (Johanneksen ilmestys, 2 p. 1972).

Radikaalisesta näkemyksestä on sanottu olevan seurauksena, että kristillinen ajatus ja julistus tulee kieroksi. ”Koko evankeliumissa

ei näytä olevan muuta kuin ennustuksia Herran tulemisesta, ja samalla evankeliumin keskeiset totuudet, pelastus ja syntien anteeksi saaminen, joutuvat syrjään ja merkitsevät vain vähän sellaisen ihmisen uskolle ja ajatukselle” (Hallesby). Kun Jeesuksen asettamat merkit: Antikristuksen tulemus, luopumus ja vainot eivät näkemykselle kelpaa, merkkejä Jeesuksen tulemukselta etsitään muualta. Sellaisina mainitaan milloin Googin sodan syttyminen, milloin Antikristuksen temppelin rakentaminen, milloin liiton solmiminen Antikristuksen ja Israelin välillä jne. Danielin 11. luvun perusteella katsotaan voitavan esittää kolmannen maailmansodan rintamalinjat ja sodan tuloskin. Nämä teoriat kaipaavat tarkistusta.

Ilmestyskirjasta tulee maailman lopputapahtumien jännittävä kauhunäytelmä, jos se irrotetaan seurakunnan historiasta. Sitä tutkiskellaan sotakirjailijan tavoin kylmästi, sivustakatsojana.

Seurakunta menettää näin ne rohkaisun, toivon ja voiton sävelet, jotka kaikuvat Ilmestyskirjasta. Se menettää halun tulla tuon seurakunnan kaltaiseksi voimassa ja viisaudessa.

Pahin seuraus on se, että seurakunta voi menettää halun kärsiä. Se ei valmistu ahdistuksiin, koska sille on opetettu, ettei sen tarvitse niihin joutua. Tästä on voimakkaasti varoittanut Äiti Basilea Schlink kirjassaan Vainojen kynnyksellä, 1974. Hän kirjoittaa: ”Kristillisissä piireissä tekee tuhoaan oppi, jonka mukaan uskovat temmataan ylös ennen suuria vallankumouksia, vainoja ja atomisotaa. Mitä hälyttävämmiksi uutiset tulevat, sitä lujemmin turvautuvat lukemattomat uskovat tähän oppiin. Siten he torjuvat varsinaisen valmistautumisen katumuksen ja parannuksen kautta kärsimyksiin, kristittyjen vainoihin ja sitä seuraavaan katastrofiin. Kuinka me välttyisimme näiltä vainoilta? Juuri lopunajan merkkejä on viha uskovia kohtaan, ennen näkemätön uskovien vaino, joka maksaa monien marttyyrien veren. Älkäämme pettäkö itseämme ajatellen itsevarmoina ja tyytyväisinä: 'Meidät uskovat temmataan ylös ennen vainoja.' Schlink sanoo rohkeasti, että kysymyksessä on ”saatanan unilääke” ja että ”tällaiset kuvitelmat ovat sielunvihollisen aikaansaamia”. Samaa tapaakaan Katastrofin kynnyksellä, 1973.

Muista julistajista, jotka myös ovat kehottaneet länsimaitten seurakuntia valmistautumaan vainoihin ja ahdistuksiin eikä luulottelemaan pääsevänsä ylösnousemukseen ennen niitä, mainittakoon Tapio Nousiainen Lopun ajan lähetessä, 1970, Corrie ten Boom artikkelissaan Kipinässä v.1978 ja Marssikäsky, Päivä 1970, David Wilkerson kirjassaan Näky (Ari-kustannus 1977), Richard Wurmbbrand useissa kirjoissaan mm. viimeksi Maanalaiseen seurakuntaan valmistautuminen, 1978, Jan Willem van der Hoeven kirjassaan Herätys vai hävitys, Kuva ja Sana 1977, Paul Madsen ja mikseipä myös Jukka Rokka näkyjensä perusteella, joita hän kertoo kirjassaan Näkyjen ja ilmestysten maailmaa, Ari-kustannus 1975.

Ahdistuksen jälkeen -oppi eli konservatiivinen näkemys on vallitsevana vanhoissa protestanttisissa kirkkoissa, mm. luterilaisessa kirkossa. Se näyttää käyttäneen voimansa loppuun taistelussa augustinolaista harhakäsitystä vastaan eikä kykene löytämään Kristuksen ennen tuhatvuotista valtakuntaa tapahtuvan tulemuksen kaksivaiheisuutta. Se pohtii ja pohtii asiaa (esim. Tiilikä, Systemaattinen teologia II, 1954), mutta ei pääse irti Ilm. 20:5, 6:n

sanasta "tämä on ensimmäinen ylösnousemus". Uskovien ylösnousemus sijoitetaan näin 19. luvussa kerrotun Kristuksen lopullisen tulemuksen yhteyteen. Aikaväliä näiden kahden tapahtuman kesken ei juuri tehdä.

Niinpä Tiililä sanoo: "...heidän tempaamisensa ja paluunsa välillä ei tarvitse olla pitkää aikaa ...Herra tempaa omansa vastaansa ...mutta tulee jo samalla ja tuhoaa antikristuksen." Ja Saarnivaara toteaa: "Karitsan häät eivät ilmeisesti kestä kauan, ehkä vain joitakin tunteja tai päiviä."

Ylösnousemus käsittää kaikki kuolleet uskovat ja ahdistuksen ajan lopussa maailmassa elävät Herran omat. Tämän käsityksen omaksuminen johtuu siitäkin, ettei pidetä mahdollisena uskoon tulemista seurakunnan ylös ottamisen jälkeen (kuten kaksi muuta mainittua näkemystä opettavat). Sen jälkeen ei ole enää ketään Pyhässä Hengessä evankeliumia julistamassa (Saarnivaara s.190). Lopunajan luonteesta vallitsee liian optimistinen se kuva, mikä johtuu siitä, että seurakunta säilytetään maan päällä aina 19. luvun loppuun asu. Lopun aika käsitetään yleisesti vain 3 ½ vuoden pituiseksi (eräät tutkijat mm. Päivänsalo, Johanneksen ilmestys, 1925, puhuvat kyllä 7 vuodenkin ajasta) ja siitä käytetään nimitystä "suuri ahdistus" tai "vaivanaika." Vain harvat syventyvät ajattelemaan, miten seurakunta voisi olla maan päällä 16. luvussa kerrottujen vihan maljojen vuodattamisen aikana Skovgaard-Petersen ja Hallesby lohduttautuvat ajattelemalla, että Kristus joka tapauksessa tempaa omansa pois maailmasta kun "ahdistus on pahimmillaan (korkeimmillaan)". Ilmestyskirjan 12. luvun katsotaan yleisesti kirkkohistoriallisen tulkinnan mukaisesti puhuvan Kristuksen taivaaseen astumisen ja tulemisen välisestä seurakunta-ajasta ja 12:5 :n kuvaavan Kristuksen taivaaseen ottamista.

Konservatiivinen suuntaus tarjoaa paljon oikeata Ilmestyskirjan tulkintaa, koska se käsittää seurakunnan olevan maan päällä 2.-11. lukujen alueella. Esim. Nikolaisen eksegeesi näistä luvuista on hyödyllistä luettavaa. Kun ylöstempauksen ajankohtaa Ilmestyskirjassa ei ole löydetty, 13.-19. lukujen eksegeesi muodostuu kuitenkin virheelliseksi. Esim. "taivaassa asuvat" ovat enkeleitä, ei ylösnoussut seurakunta (12:12;13:6). Ja peto sotii koko Kristuksen seurakuntaa vastaan ja voittaa sen (13:7). "Kynnelten viisautta" tässä ei ole. Seurakunnan kohtalo ei juurikaan liikuta! Ei pysähdytä ajattelemaan, että kysymyksessähän olisi laajamittainen joukkomurha, joka käsittäisi miljoonia kristittyjä maailman kaikilla puolilla! Vaikka oikein muistutetaan kristittyjen kärsimysalttiudesta ei eläydytä lopunajan luonteeseen. Lohduttaudutaan sanoilla: "kun antikristuksen aika, pedon hirmuvalta, tulee, Kristuksen seurakunta ei häviä, vaan kestää." Se on tietysti totta, mutta Jumala ei näytä vaativan seurakunnaltaan sellaista kärsimysten ja vainojen kestämistä, jota konservatiivit siltä edellyttävät. Seurakunta on ecclesia militans, taisteleva seurakunta - aivan oikein - mutta vain määrättyyn rajaan saakka. Jumala ei anna suurempaa "kiusausta" (peirasmos) kuin mikä voidaan kestää.

Tämä näkemys vie siten uskoilta ylösnousemuksen oikean hetken antaman raamatullisen toivon ja voi masentaa heitä. "Jos minun on oltava ahdistuksessa koko antikristillinen aika, kuinka minä

kestän? Kannattaako yrittää? Ei minusta ole! Jos uskomisen merkitsee marttyyriutta, hinta on liian kallis.” Näin voidaan ajatella. Jos Ennen ahdistusta -oppia on kutsuttava pakenemisteoriaksi, niin konservatiivia suuntausta täytyy sitten nimittää viipymisteoriaksi. Se viivyttää liian pitkään seurakunnan oloa ahdistuksessa. Se ei ole ymmärtänyt, että 13. luvusta lähtien kysymyksessä on vihanaika. Nimitys ”suuri ahdistus” olisi säästettävä käsittämään ensimmäisen ahdistuksen ajan lopussa oleva lyhyt ”toisen voin” aika, joka saattaa kestää vain 30 päivää. Sitä Jeesus ilmeisesti tarkoittaa Matt. 24:15-27:ssä. Sanojen ”niiden päivien ahdistuksen jälkeen” (24:29) voidaan silloin käsittää tarkoittavan päiviä 3 ½ vuoden ahdistuksen jälkeen eikä päiviä koko 7 vuoden ajanjakson jälkeen, kuten konservatiivit ajattelevat. Välittävällä kannalla olevatkin voivat näin Raamattua tulkiten opettaa tempausta ahdistuksen jälkeen (siten Nousiainen).

Kolmannesta eli Ahdistuksen keskeltä -opista RT sanoo: ”Melko voimakas Raamattuun uskovien kristittyjen joukko on omaksunut näitten kahden päänäkökannan välimuodon. He puolustavat seurakunnan pois tempaamista ahdistuksen aikana, ennen kuin tämä saavuttaa huippukohtansa, ennen kuin itse vihanaika pääsee valloilleen. Vrt. Ilm. 7:14: 'Nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat...' Kun on kysymys niistä yleisistä Jumalan tuomioista, jotka lopunaikana kohtaavat maailmaa, kuten nälkä, rutto, sota ja luonnonmullistukset, seurakunnan täytyy kärsiä nämä. Samoin sen täytyy kestää Antikristuksen vainoja ja hyökkäyksiä. Sitä vastoin seurakuntaa ei kohtaa Jumalan viimeinen antikristillisen valtakunnan yli lankeava vihantuomio. Kun suuri ahdistus tässä merkityksessä pääsee valloilleen, seurakunta temmataan pois Kristuksen takaisin tulossa. Silloin on myös armonaika lopussa. Kun seurakunta noudetaan, suljetaan ovi, Mt. 25:10, ja täydellinen viha pääsee valloilleen.”

RT on nähnyt asian selkeästi. Se olisi kuitenkin tehnyt vielä paremman palveluksen uskovien suurelle joukolle, jos se ei olisi esitellyt vain kolmea mainittua näkökantaa objektiivisen viileästi (niin kuin ehkä tietosanakirjan tulee), vaan osoittanut, miksi kaksi muuta käsitystä eivät voi olla Raamatun mukaisia. Esityksen perusteella lukija jää siihen käsitykseen, ettei tästä asiasta muka voidakaan päästä varmuuteen.

Välittävä näkemys erottaa lopunajan ensimmäiset 3 ½ vuotta ahdistuksen ajaksi ja toiset 3 ½ vuotta vihanajaksi. Ylösotto sijoittuu näiden kahden jakson väliin. Missä se tarkalleen sanottuna on Ilmestyskirjassa, siitä ei kuitenkaan ole päästy täyteen selvyyteen. Tälle kannalle asettuvien tutkijoiden yhteisenä tuntomerkkinä pitäisin sitä, että Ilm. 12:5:ssä mainittu poikalapsi tulkitaan ylös temmattavaksi seurakunnaksi. Muissa yksityiskohdissa voi sitten olla paljonkin eroavaisuutta. Tutkijat eivät ole aina ymmärtäneet, mitä tälle kannalle asettuminen merkitsee Ilmestyskirjan kokonais-tulkinnan suhteen (esim. Lehtonen. Selvemmin välittävällä kannalla: Lehtonen-Gordon Lindsey, 100 merkkiä Jeesuksen tulemuksesta, 1967. Kuvan ja Sanan kanta on siis vuoden 1971 jälkeen muuttunut!). Välittävän suunnan kannattajina voidaan pitää Nousiaista (Mikä hetki yöstä on? Päivä 1967 ja Lopun ajan lähetessä, Päivä 1970), luterilaista opettajaa Kilpi Kylälää (vihkosarja

Onko tämä kaikki sattumaa? Vihko IX K-L-M, 1969), ruotsalaista luterilaista lähetyssaarnaajaa Joh. Hagneria (Katso, hän tulee pilvissä, 4. p. 1955, ensimmäinen painos 1941), luterilaista lähetyssaarnaajaa Eero V. Koskista (Ilmestyskirjan ääressä, Päivä 1966), helluntailaista saarnaajaa Paavo Tynniä (Menneitä ja tulevia tapahtumia, Ari 1977), Basilea Schlinkiä (Patmos taivaat auenneina, Päivä 1976) ja Corrie ten Boomia. Monia muitakin pitäisi mainita, jotka varoittavat ahdistuksen tulemisesta mutta eivät ole systemaattisesti esittäneet kantaansa ylös ottamisesta. Mainittakoon nimet Lewi Pethrus (Jesus kommer, 1912), Oswald J. Smith ja Billy Graham.

Käsitykseni on, että vain tämä näkemys ratkaisee raittiisti, pakenematta mutta myöskään viipymättä, mainitsemani triangelin Jeesuksen tulemus - seurakunta - ahdistus. Se parhaiten on UT:n johtavien ajatusten, nimenomaan ristinteologian, tulkki. Se tyydyttää sydäntä ja omaatuntoa, kun ollaan valmiita kärsimään kaikki Jeesuksen tähden, mutta myös kokosydämisesti halutaan pian päästä Herran seuraan. Vain se tuo esiin Ilmestyskirjan seurakunnan sen 2.-11. luvuista ja vihanajan pyhät ja marttyyrit sen 13.-15. luvuista. Tämä näkemys tulisi seurakunnan mielestäni yleisesti omaksua.

Taivas on murheella nähnyt, miten hitaasti olemme 1900 vuoden aikana edistyneet Ilmestyskirjan tutkimisessa. On varmaa, että apostoli Johanneksen seurakunta käsitti Ilmestyskirjan paljon selvemmin kuin me nyt. Ilmestyskirjan tutkimisessa on paljon tehtävää senkin jälkeen kun raamatullinen näkemys ensin on omaksuttu. Se merkitsee unohdetun Ilmestyskirjan seurakunnan löytämistä. Tämän seurakunnan tutkiminen tarjoaa sen jälkeen kiehtovan tehtävän, josta on monin tavoin hyötyä monien Raamatun kohtien, esim. Matt. 24, Mark. 13 ja Luuk. 21, eskatologisten profetioiden käsittämiseksi ja yleensäkin syvemmälle Raamatun ymmärtämiseksi. Mutta se tarjoaa myös innoittavan haasteen seurakunnan vaellukselle ja toiminnalle.

Teokseni lienee ensimmäinen yritys lopunajan seurakunnan olemuksen, vaelluksen, toiminnan ja ylösnousemisen kuvaamiseksi Ilmestyskirjan ja Raamatun muun aineiston perusteella, käyttäen yksinomaan eskatologista tulkintatapaa ja hyläten sekä aikahistoriallisen että kirkkohistoriallisen tulkinnan. Uskoisin, että tällainen positiivinen esitystapa parhaiten soveltuu väärien näkemysten kitkemiseen seurakunnasta.

Lukija voi silloin itse tutkimalla Raamattua havaita, miten seurakunta liikkuu, toimii ja voittaa ahdistuksen aikana maailmassa Antikristuksen vallankin alaisena toteuttaen Jumalan tahtoa. Ei sitä ole otettu pois, se on siellä lukuisissa Raamatun jakeissa, kun luettaessa riisumme silmiltämme ennakkoluulojen tummat silmälasit.

[\[YLÖS\]](#)

2. KYMMENEN VÄITETTÄ

Monet vakavat kristityt, jota ovat omaksuneet Ennen ahdistusta -opin, saattavat ensimmäisen luvun luettuaan odottaa minulta raamatullisia perusteita kannanotolleni. Tässä luvussa tulenkin esittämään kymmenen väitettä, joita radikaalit tavallisesti esittävät, ja tutkimaan niitä lähemmin. Näyttövelvollisuus toki kuitenkin olisi ollut uudella opilla sen tunkeutuessa vanhan protestanttisen kirkon alueelle. Kun tarkoin lukee radikaalin eskatologista kirjallisuutta hämmästy Raamattuun vetoamisen niukkuutta. Perusteet etsitään usein muualta kuin Raamatusta. Oppia esitetään kuin itsestään selvänä. Yleisenä perusteluna mainitaan pessimismi sen suhteen, että seurakunta voisi kokea ahdistuksen ajan maan päällä. ”Kun ensimmäinen sinetti avataan se merkitsee Jumalan vihan kohdistumista maailmaan ja Israeliin, eikä ole mahdollista, että ainoakaan seurakunnan jäsen olisi tapahtumissa jäljellä. Kysymyksessä on vihan aika, Herran päivä” (Meller). Tämä väite vaatisi raamatullisia todisteita. Lisäksi oppi jättää vastaamatta kysymykseen, miten on mahdollista, että tuona 7 vuoden aikana tapahtuu vielä suuria herätyksiä. Miten nämä uskovat voivat elää tuona aikana, jos ei seurakunta voisi? Niin ikään jätetään vastaamatta kysymykseen, miksi uskoon tulleet pakanat ja juutalaiset julistavat evankeliumia ahdistuksen aikana, jos kerran seurakunnan todistamistehtävä on loppunut ja Pyhä Henki poistunut seurakunnan kanssa taivaaseen.

Yksityiskohtaisimmin perustelee ylös ottoa ennen ahdistusta Lindeman, Ihmiskunnan tuhon päivä, 1976. Perustelut löytyvät osittain jo Hartoselta. Käyn ne seuraavassa läpi kohta kohdalta. Väitteet on kursivoitu. Yleishuomautuksena on sanottava, että monissa kohdissa väitteiden esittäjä ei näytä itsekään niihin uskovan. Minun on täytynyt väitteitä parannella ja jopa vahventaa saadakseni keskustelun viedyksi asioitten ytimeen, mitä on vältelty.

1. Jeesuksen opetuksen mukaan Nooan ja Lootin päivät ovat esikuvana seurakunnan ylös otosta ennen ahdistusta (Luuk. 17:26-35).

Nooan perheen mentyä arkkiin ja Jumalan suljettua oven oli 7 päivän jakso ja vedenpaisumus. Samoin on uskovien ylös otossa. Seurakunta menee ”arkkiin” vihan tuomioita pakoon. Tämän jälkeen alkaa 7-vuotinen vihan aika ja Jumalan tuomiot tulevat jumalattomien ylle. Vasta kun Lootin perhe oli turvassa, satoi tulta ja tulikiveä taivaasta tuhoten Sodomian. Samoin seurakunta temmataan ylös maailman ”Sodomasta” ja sen jälkeen alkavat atomitulen tuomiot sataa maailman ylle. Enkelit sanoivat, etteivät he voi tehdä mitään, ennen kuin Loot oli turvassa (1 Moos. 19:21-22). Samoin Jumala ei voi rangaista maailmaa ennen kuin seurakunta on turvassa.

Lindeman on näin selittäessään lukenut 1 Moos. 7:4,10-13:n hätäisesti. Raamattu ei sano, että Nooa meni arkkiin 7 päivää ennen vedenpaisumusta, vaan juuri samana päivänä, jona vedenpaisumus alkoi eli toisen kuukauden 17. päivänä. Varoitus annettiin 7 päivää ennen, ja tuon ajan kuluttua Nooa meni arkkiin.

Tämä kohta siis oikein käsitettynä esikuvallisesti kertoo, että samana päivänä, jona seurakunta otetaan ylös, tuomiot alkavat kohdata maailmaa.

Mitä näihin pelastushistoriallisiin rinnakkaiskohtiin yleensä tulee (niihin voisi lisätä vielä Israelin lähtemisen Egyptistä) niin kysymme: mistä säästyivät Nooa, Loot ja Israel? Vastaus on Lindemaninkin mukaan, että he säästyivät Jumalan tuomiosta, joka kohtasi paatunutta maailmaa. Näitten rinnakkaiskohtien perusteella voidaan sen vuoksi odottaa, että kun Jumala lähettää kerran viimeiset tuomionsa paatuneelle maailmalle, Jumalan kansa niiltä säästy. Tästä olemme yhtä mieltä. Mutta eri mieltä olemme siinä, että 7 vuoden ajanjakso olisi seurakunnalle vihanaika. Radikaalit liikkuvat tässä kysymyksessä kehäpäätelmässä, mikä logiikan mukaan on suuri virhe. He todistelevat seurakunnan ylös ottoa sellaisella olettamuksella, mikä ensin pitäisi todistaa. Heidän tulisi ensin näyttää Raamatulla, että heidän väittämänsä vihanaika kokonaisuudessaan olisi Jumalan vihaa. Mutta Raamatussa ei ole ainoatakaan jaetta, joka sanoisi niin. Ahdistus on maailman puolelta Jumalan kansaa kohtaava vaino. Siitä ei Jumalan kansa ole ennenkään säästynyt. Nooa säästy hukumasta suuriin vesiin, mutta hän ei säästynyt aikalaistensa ivalta ja pilkalta. Loot säästy palamasta Sodoman mukana, mutta hän ei säästynyt Sodoman asukkaitten vihalta ja väkivallalta (2 Piet. 2:7-9). Goosenissa asuva Israel säästy useimmilta Egyptiä kohtaavilta vitsauksilta, mutta se ei säästynyt egyptiläisten orjuudelta ja räikkäämisiltä.

Skovgaard-Petersen, joka tästä on huomauttanut, sanookin: "Kaiken kaikkiaan ei koko pelastushistoriassa ole yhtään ainoata esimerkkiä siitä, että Jumala olisi säästänyt kansaansa maailman vastustukselta. Se vastustus täytyy Jumalan kansan kärsiä, siitä emme pääse mekään. Jumalan voimassa ja hänen kilpensä suojassa meidän täytyy se kestää. Tästä irti pyrkiminen on epäraamatullista ja raukkamaista. Pelastushistorian rinnakkaiskohtien käy siis samoin kuin useimpien niiden raamatunlauseiden, joihin vedotaan. Vain näennäisesti on asia semmoinen. Ne todistavat, mitä ne pannaan todistamaan. Todellisuudessa ne todistavat aivan päinvastaista".

2. Jesajan opetuksen mukaan Jumalan kansa menee taivaan kammioihin vihanaikaa pakoon ja sitten Herra lähtee kostamaan jumalattomille (Jes. 26:19-21).

Palaan tähän todellakin tärkeään Raamatun kohtaan perusteellisemmin ylösnousemusta koskevassa luvussa. Tässä totean ainoastaan, että jakeen 20 sana: "mene kansani kammioihisi ja sulje ovi jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on ohitse mennyt", ei tarkoittane ylös temmattavaa seurakuntaa, kuten Lindeman arvelee, vaan Israelin pelastuvaa jäännöstä. Yleensäkin ilmaus "minun kansani" tarkoittaa profeetoissa ensimmäiseksi aina Israelia. "Kammio" ei myöskään voi tarkoittaa taivasta. Eivät ihmiset sulje taivaan ovea, vaan Jumala (vrt. arkki). Taivas ei ole mikään lymyapaikka, kuten radikaalit kuvittelevat. Eikä Jumalan kansa lähde pakoon. Tämä väite osoittaa, miten radikaali suuntaus todella on pakenemisteoriaa, pakoa kuvittelusta vihasta (eskapismia). Oikein käsitettynä tässä on Jumalan kehotus Israelille mennä Ilm. 12. luvussa sille varattuun turvapaikkaan erämaahan. Näin tästä kohdasta on saatavissa oikea käsitys vihanajasta. Se ei ole koko 7

vuoden aika, vaan ainoastaan ylöstempauksen jälkeen alkava Antikristuksen täydellisen vallan aika, jonka pituuden Ilm. 13:5 ilmoittaa 42 kuukaudeksi. Sinä aikana Israel pakenee (Ilm. 12:14-16). Se on vihan keskellä. Se tarvitsee tämän lohdutuksen, ei seurakunta. Seurakunnalle ei voida sanoa taivaaseen nousemisesta "mene" tai "lymyä". Seurakunnan ylösnousemista on käsitelty edellisessä 19. jakeessa. "Lyhyt hetki" on 3 ½ vuotta (Ilm. 12:14).

3. Paavalin opetuksen mukaan Jumala ei ole määrännyt meitä vihaan vaan saamaan pelastuksen Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta (1 Tess. 1:10, 5:9, Room. 5:9).

Tällä Raamatun sanalla voi olla merkitystä tässä vain sillä edellytyksellä, että koko 7 vuoden aika katsotaan vihanajaksi. Se olisi radikaalien ensin todistettava. He rakentavat oppinsa hiekalle. Tosiasiassa Ilmestyskirja sanoo, että Jumalan viha kohtaa lopullisesti ja varsinaisesti maailmaa 7 vihan maljan vuodattamisella. Ajankohta on Ilm. 16. luvussa eli eittämättä Antikristuksen hirmuvallan lopussa taistelujen aikoina, kuten luvusta käy selville. Ilm. 12:12 taas sanoo: "Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa." Tuo "vähän aikaa" ilmeisesti tarkoittaa Ilm. 13:5:ssä mainittua 42 kuukautta. Suurin vihanaika ei siis ole ensimmäisen vaan toisen 3 ½ vuoden ajanjakson aika. Yksimielisyys tietysti vallitsee siitä, että Jeesuksen Kristuksen lunastus merkitsee Herran omille pelastusta Jumalan vihalta. Tainähän saadaan kokea jo anteeksiantamuksen yhteydessä (Room. 8:1). Välittävän suunnan edustajat uskovat, että seurakunta on temmattu ylös, kun saatana heitetään alas maan päälle (Ilm. 12:7-10). Silloin ehtii vielä pelastua sekä saatanan suurelta vihalta että Jumalan vihan maljoilta. Emmekä silloinkaan lähde hillittömästi paeten, vaan arvokkaasti. Radikaalit ajattelevat asiaa "sammakkoperspektiivistä", oman nahkansa kannalta. Kristuksen tulemus on laajavaikutuksellinen tapahtuma, vallanoton hetki, joka ei riipu ainoastaan seurakunnasta.

4. Raamatun kohdat eivät tarkoita, että meidät pelastettaisiin ulos ahdistuksesta (Lindeman vihasta) vaan paremminkin pelastamista kokonaan joutumasta ahdistukseen (vihaan).

Lindeman mainitsee 1 Tess. 1:10 ja Joh. 17:5. Hänen olisi pitänyt mainita myös rinnakkaiset Raamatun kohdat Ilm. 3:10 ja 2 Piet. 2:9. Eivät edes Lindemanin mainitsemat kaksi kohtaa käsittele samaa asiaa. "Viha" 1 Tess. 1:10:ssä on orge ja siitä oli puhe jo edellä. Joh. 17:15:n "paha" on käänös sanasta ho poneros, jolla tarkoitetaan myös paholaista. Totta kai meidät varjellaan pahasta, mutta se ei tässä yhteydessä todista yhtään mitään. Ahdistuksen aikanakin meidät varjellaan, kiitos Jumalalle! Oleellista olisi ollut perehtyä sanoihin, jotka suomeksi on käännetty sanoilla "koetus" ja "kiusaus", mutta niistä Lindeman vaikenee. Hän haluaa pysyä vain vihateemassa lähtien siitä ennakkokäsityksestä, että 7 vuoden aika on vihanaika ja että vihanaika on Herran päivä.

"Koetus" esiintyy 1 Piet. 4:12:ssa ja Ilm. 2:10, 3:10:ssä. "Kiusaus" löytyy 1 Kor. 10:13:stä, Jaak. 1:12, 13:sta ja 2 Piet. 2:9:stä. Myös voidaan ajatella, että Isä meidän -rukouksen sana "kiusaus"

voisi kuulua tähän. Alkutekstissä ”koetus” ja ”kiusaus” on peirasmos = tutkiminen, koetus, koetteleminen, kiusaus, kiusaaminen. Ahdistuksen aika on peirasmos -aikaa. Se ei ole rangaistusta seurakunnalle, vaan ”tutkimista, koettelemista”. Se on seurakunnan testi. Saatanan ja maailman taholta se on vainoa, ”kiusaamista”. Saatana on ho peiradzoon = kiusaaja (Matt. 4:3, 1 Tess. 3:5). Ja siitä meidän Jeesuksen opetuksen mukaan on rukoiltava Jumalaa meitä ”päästämään” (Matt. 6:13), ryomai = pelastaa, varjella. Kukapa meistä ei toivoisi, että pako-opin kannattajat olisivat oikeassa! Mutta on eri asia toivoa sitä ja eri asia, onko se Raamatun mukaista.

Kun Lindeman puhuu preposition ek käytöstä 1 Tess. 1:10:ssä (olisi ollut mainittava Ilm. 3:10 ja 2 Piet. 2:9), hän varmasti tietää olevansa heikolla asialla. Linaan Hallesbyn tutkimusta: ”Luullaan tässä luvattavan, että seurakunnan ei tarvitse joutua viimeisten aikojen vaikeisiin ahdistuksiin. Mutta tämä on erehdys, joka johtuu siitä, ettei tunneta kreikkalaista lausepartta 'tereso ek'. Se merkitsee juuri: 'varjeleva sinut pois'. Mutta eiväthän he voi päästä pois ahdistuksista, elleivät he ensin ole niissä olleet.”

Lisäisin tähän, että myös tereo-verbin valinta osoittaa, että kysymys on varjelemisesta ahdistuksen aikana eikä ottamisesta sitä ennen pois. ”Varjella” merkityksessä tereo esiintyy Jeesuksen ylimmäispapillisessa rukouksessa, Joh. 17:11. Tässä on se siunaava ajatus, että Jeesus Kristus itse on jo rukoillut (itse esikuvana maan päällä ahdistuksessa ollessaan) suureen ahdistukseen joutuvan seurakuntansa puolesta! Me olemme ”Jeesukselle Kristukselle varjellut” (tereo), Juud. 1. Mitä me siis pelkäämme! Mutta kaikki ne, jotka silloin maailmassa ovat, joutuvat varmasti koetuksen hetkeen, ”joka on tuleva yli koko maanpiirin koettelemaan niitä, jotka maan päällä asuvat”, olivatpa he uskossa tai eivät.

Samalla tavoin on käsitettävä Ilm. 7:14:n sanat: ”nämä ovat ne, jotka siitä suuresta ahdistuksesta tulevat” (Lindeman ei ole maininnut jaetta lainkaan). Tässä edellytetään, sanoo Hallesby, (häneen yhtyvät Tiililä ja Skovgaard-Petersen), että he ovat olleet ahdistusten keskellä. Sehän ilmenee selvästi jakeista 15-17: heillä on ollut nälkä ja jano ja aurinko on sattunut heihin, he ovat olleet helteessä ja heidän silmissään on vielä kyneleitä, ne eivät ole ehtineet edes kuivua.

Ja vieläkin yksi Raamatun paikka, johon viitataan: Luuk. 21:36. Tässäkin käytetty verbi paeta, eldeugo, merkitsee ”paeta pois jostakin”. Se edellyttää ehdottomasti, että on oltu ahdistuksessa. Lopunajan ahdistuksen aikaa tässä Jeesus lopullisesti tarkoittaakin kehottaen valvomaan ja rukoilemaan, jotta omistaisi Pyhän Hengen kaiken voiman niin ettei ”se mikä tuleva on”, tuo koetuksen hetki, muodostuisi uskovalle lankeemukseksi ja että uskova voisi kerran ”seistä” Ihmisen Pojan edessä. Ilmaisulla ilmeisesti tarkoitetaan ylös ottoa. Toinen mahdollisuus on, että uskovia kehoitetaan seisomaan lujina ahdistuksessa. Sanalla histemi on tämäkin merkitys.

Kuten näemme, ovat kaikki nämä raamatunkohdat (joita olen ottanut enemmänkin kuin Lindeman mainitsee) kelpaamattomia todistukseksi siitä, että tempaus muka tapahtuisi ennen ahdistusta. Vieläpä ne sisältävät aivan päinvastaisen ajatuksen: myös valvovat ja uskolliset joutuvat ahdistukseen. On siis ”pelkkää väärinkäsitystä”

(Skovgaard-Petersen) uskotella niiden perusteella jotain Jeesuksen tulemuksen aikaan nähden.

5. Antikristuksen ja suuren luopumuksen et tarvitse tulla ennen Herran Jeesuksen saapumista ottamaan omansa (2 Tess. 2:1-8).

Tämä peruste on hämmästyttävän radikaalin näkemyksen tueksi esitetystä. Ei riitä, että tulkitaan 2 Tess. 2 lukua vastoin sen todellista sisällystä. Omaksuttua virhetulkintaa käytetään sitten teorian eräänä pääargumenttina. Oikea eksegeesi vaatii välttämättä, että 1. jakeen sanat: "Jeesuksen Kristuksen tulemus ja meidän kokoontumisemme hänen tykönsä" ja 2 jakeen sanat: "Herran päivä", merkitsevät yhtä ja samaa tapahtumaa. Jos Paavali olisi 2. jakeessa puhunut Kristuksen lopullisesta tuleuksesta eli tuomiopäivästä, kuten radikaalit sanankohdan tulkitsevat, hänen olisi pitänyt selvästi sanoa, että hän tarkoittaa muuta kuin mitä 1. jakeesta ilmenee. Mutta koska hän ei tee, meidän on lähdettävä siitä, että hän myös 2. jakeessa puhuu Kristuksen tulemisesta seurakunnalleen (Hallesby).

Skovgaard-Petersen sanoo: "En voi käsittää, kuinka tämä kohta ei ole päässyt ratkaisemaan kaikkien Raamattuun uskovien ihmisten kantaa, sillä onhan siinä selvästi sanottu, että ensin ennen Herran Jeesuksen Kristuksen tulemusta ja meidän kokoontumistamme hänen tykönsä täytyy suuren luopumuksen ja antikristuksen tulla. Luonnollisesti tiedän hyvin, miksi tästä kohdasta tahdotaan päästä. Yritetään pitää 'Herran päivää' jonain Jeesuksen Kristuksen tuleukseen kokonaan kuulumattomana. Herran päivä olisi muka tuomiopäivä maailman lopussa. Sillä tavalla katsotaan lauseen merkitsevän, että ennen kuin tuomiopäivä saapuu, tulee ensin luopumus ja antikristus, mutta silloin se ei merkitsisi, että antikristus tulee ennen Jeesuksen Kristuksen tulemusta ja meidän kokoontumistamme hänen tykönsä. Mutta tämä on aivan mielivaltaisen ja typerä käsitys. 'Herran päivä' on semmoiseen verraten epämääräinen nimitys, joka saa lähemmän määräyksensä siitä yhteydestä, jossa se esiintyy. Sen tähden voi 'Herran päivä' yhteydessä, jossa ajatus Herran ilmestyksestä (2 Tess. 1:7) ja tuleuksesta (2:1) on kokonaan vallitsevana, merkitä vain samaa kuin Herran tulemus. Sitä paitsi käyttää Paavali näitä kahta nimitystä aivan samaa tarkoittaen Ensimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessään. Siinä hän puhuu 'Herran tuleuksesta' (4:15) ja sitten hän jatkaa: 'Mutta aikakausista ja määrähetikistä ei teille, veljet, ole tarvis kirjoittaa; sillä itse te varsin hyvin tiedätte, että Herran päivä tulee kuin varas yöllä' (5:1,2). On aivan varmaa, että Herran päivä tässä merkitsee samaa kuin Herran tulemus, sitä ei yleensä voi ymmärtää millään muulla tavalla. Mutta mitähän järkeä olisi siinä, että apostoli käyttäisi Ensimmäisessä Tessalonikalaiskirjeessään 'Herran tulemusta' ja 'Herran päivää' samassa merkityksessä ja sitten toisessa kirjeessään samalle seurakunnalle käyttäisi samoja kahta nimitystä tarkoittaen aivan eri asiaa? Semmoista sekavuutta ei käy paneminen Herran suuren apostolin laskuun."

Ylimalkaan tässä 2. jakeessa ei olisi mitään järkeä, jos siinä tarkoitettaisiin "Herran päivällä" tuomiopäivää. Pitäisihän olla sanomattakin selvää, että Antikristus ja luopumus tulevat ennen sitä. Sen jälkeenhän (jos tuomiopäivällä tarkoitetaan Jeesuksen

saapumista kuninkaana) alkaa tuhatvuotinen valtakunta. Jos tuomiopäivällä taas tarkoitetaan viimeistä tuomiota, olisi ollut mainittava myös tuhatvuotinen valtakunta sitä edeltävänä.

Skovgaard-Petersenin eksegeesi päättyy sanoihin: ”Pidän siis varmana, että meidän Uusi testamenttimme opettaa kahdessa aivan selvässä kohdassa, että Jeesuksen Kristuksen tulemus ja meidän kokoontumisemme hänen tykönsä tapahtuu vasta sitten, kun antikristuksen ahdistus on korkeimmillaan.”

Hartonen ja Lindeman ihmettelevät, kuinka uskovat voisivat menettää mielensä maltin, jos Herran päivä tarkoittaisi tulemusta. Sen sijaan se olisi luonnollista, jos Herran päivä käsitettäisiin tuomiopäiväksi. Oikea selitys on seuraava. Paavali taisteli mm. Hymeneusta ja Filetusta vastaan, jotka väittivät että ylösnousemus jo oli tapahtunut (2 Tim. 2:17, 1 Tim. 1:20). He olivat saattaneet jotkut uskomaan, että Jeesus jo oli tullut ja että uskovat olivat jääneet tänne.

Hartonen ja Lindeman ovat yrittäneet päästä tästä kiistattomasta logiikasta väittämällä, että 1. jakeessa ei lainkaan olisi kysymys seurakunnan ylös otosta, vaan Paavali ainoastaan ”vannottaa” sen kautta itse asian koskiessa Herran päivää eli antikristillistä aikaa, joka ei tule ennen kuin Antikristus ilmestyy tekemällä 7-vuotisen sopimuksen Israelin kanssa (Dan. 9:27). Samaa vannottamista Paavali heidän mukaansa käyttää 2 Tim. 4:1:ssä.

Tämä eksegeesi ei kuitenkaan ole oikea. Jakeessa (2 Tess. 2:1) alkuteksti käyttää sanaa erotao, pyytää, kehottaa, jota on käytetty 1 Tess. 4:1, 5:12, 2 Joh. 5. ”Vannottaa” on taas diamarturomai. Sitä on käytetty 1 Tim. 5:21, 2 Tim. 2:14, 4:1.

Väärä käänös (jonka voidaan ajatella tarkoittavan vannottamista) löytyy englantilaisesta kirkkoraamatusta (James) ja Scofieldiltä. Scofieldin käänökseen on vaikuttanut hänen näkemyksensä. Hänhän on radikaalin suuntauksen profeetta (RB ja NRB). Kaikki muut englantilaiset kääntävät meidän KR:n tapaan (AB, ASB, RSV, LB), samoin B, Luther, EU ja UTS. UTN kääntää: ”Veljet, te tiedätte, että Herramme Jeesus Kristus tulee takaisin ja että meidät kootaan hänen luokseen. Mutta me pyydämme teitä: älkää menettäkö niin herkästi malttianne älkääkä pelätkö, vaikka joku väittäisi että HERRAN TULON PÄIVÄ on jo käsillä. Älkää uskoko tällaista väitettä, vaikka sen sanottaisiinkin perustuvan Hengen antamaan ilmoitukseen tai muka minun puheisiini tai kirjeeseeni. Älkää antako kenenkään johtaa itseänne millään tavalla harhaan. Herran päivä ei tule, ennen kuin ihmiset ovat yleisesti luopuneet Jumalasta ja ennen kuin se mies, joka on itse pahuus ihmisen hahmossa, on astunut esiin. Hän on matkalla helvettiin. Hän vastustaa kaikkea jumalallista ja kaikkea mitä pidetään pyhänä. Hän korottaa itsensä kaiken tällaisen yläpuolelle. Hän jopa istuu Jumalan temppeleihin ja julistaa olevansa Jumala.”

Tämä raamatunkäänös, joka perustuu alkutekstiin ja jonka Suomen Kirkon Sisälähetysseura ja Suomen Pipliaseura ovat toimittaneet, käyttää siis jopa sanoja ”Herran tulon päivä” näin noudattaen oikeana pidettävää Raamatun tulkintaa ja poistaen viimeisetkin epäilykset.

6. *Antikristus ei voi astua esiin ennen kuin Henki ja seurakunta menevät Karitsan häihin ja pidättävä voima poistuu maan päältä (2 Tess. 2:7).*

Tämän kysymyksen selvittämiseksi on tutkittava 2 Tess. 2:6:ta ja 7:ää. Mikä pidättää Antikristuksen ilmestymistä, sen paruuksia, (sana on 9. jakeessa sama jota käytetään Jeesuksen tuleuksesta jakeessa 8)? Radikaalit sanovat: seurakunta ja siinä oleva Pyhä Henki. Siksi seurakunta täytyy ottaa pois, ennen kuin Antikristus voi tulla. Tämä on kuitenkin erehdys. Antikristus tulee "ajallaan", ei tietenkään omalla ajallaan, vaan Jumalan "aikaa ja hetkeä myöten" määräämällä ajalla (Dan. 7:12). Alkutekstissä ei sanota: "Jahka vain tulee tieltä poistetuksi", vaan ginomai = tulee (pois keskeltä). Ei pidä kysyä, mikä tulee pois, vaan kuka. "Se joka vielä pidättää" on maskuliininen substantiivi "hän". Saatanan pojan "pidättelijä" ei voi olla kukaan muu kuin Kaikkivaltias Jumala. Vrt. esim. Ilm. 7:1, jossa neljä enkeliä "pitää kiinni" eli pidättelee maan neljää tuulta. Jumala pitää tätä verikoiraan remmissä, kunnes sen aika tulee ja se lasketaan irti. Mutta ahdistuksen aikana remmi on vielä olemassa ja Antikristus pääsee nousemaan vasta vähitellen. Seurakunta ei sitä pidättelee, ei se ole pidätelty idässäkään. Ei myöskään laki tai yhteiskuntajärjestys. Antikristukselle "annetaan" ajat ja laki "ajaksi ja kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi" (Dan. 7:25). Tänä aikana, jota nyt elämme, Antikristuksen aikakauden alkamista pidättelee Jumalan rakkaus, joka ei salli, että yksikään hukkuu (2 Piet. 3:9). Jumala viivyttaa tuomioitaan rakkaudesta ihmisiin. Myös Nousiainen on "pidätteleminen" käsittänyt Jumalan määrähetkeksi.

Edellä on jo huomautettu siitä, että Pyhän Hengen täytyy radikaalienkin opetuksen mukaan vaikuttaa kuitenkin edelleen maan päällä, koska kerran ihmisiä tulee uskoon ja pelastuu. Tämä työ jatkuu aina vihanajan loppuun saakka. Vrt. Ilm. 14:13.

7. *Seurakunnan ylösotto tapahtuu heti seurakuntakauden (Ilm. 2.3) jälkeen (Ilm. 4:1). Sen jälkeen seurakuntaa ei enää mainita Ilmestyskirjassa.*

"Väitteen johdosta, että 2. ja 3. luvuissa olisi kysymys seurakuntakaudesta, viittaa tämän teoksen 3. lukuun.

Kun tarkastelee uuden koulukunnan teoksien kirjallisuusluetteloita havaitsee siellä säännöllisesti maininnan C.I. Scofieldin tunnetusta "referenssiraamatusta" (viittauksin varustettu). Väite seurakunnan ylös tempauksesta ennen ahdistuksen aikaa näyttääkin palautuvan vuoteen 1909, jolloin raamatunkäännös ilmestyi. Scofield esitti siinä (ilmeisesti ensimmäisenä kristillisessä kirkossa) että Ilm. 4:1:ssä Johannekselle annettu taivaskutsu "Nouse ylös tänne" "näytti" (seems) selvästi viittaavan 1 Tess. 4:14-17:ssä mainitun seurakunnan ylöstempauksen täyttymykseen. Sana "näytti" osoittaa kuitenkin, ettei Scofield ollut itsekään asiasta varma. Käännöksen uudessa laitoksessa (The New Scofield Reference Bible 1967) alaviite on muuttunut vieläkin epävarmemmaksi. Siinä sanotaan: "Koska sanaa 'seurakunta' (engl. church) ei esiinny Ilmestyskirjassa uudelleen ennen kuin 22:16, Johanneksen

ottamisen ylös maasta taivaaseen on katsottu symbolisesti edustavan seurakunnan ylös ottoa ennen ahdistuksen ajan tapahtumia, jotka on kuvattu 6.-19. luvuissa.”

Mutta jos tässä on vain symbolisesti kuvattu seurakunnan ylös ottoa, missä se sitten todellisuudessa tapahtuu? Sitä ei Scofield pysty sanomaan. Ilm. 12:5:ssä mainittu ”poikalapsi” on hänelle Jeesus Kristus, käsitys, jonka uuden suunnan kannattajat ovat itsekin hylänneet (heille poikalapsi on Israelin jäännös).

Mitään kovin kriittistä Raamatun tulkintaa ei tämä käsitys edusta. Sen sijaan että olisi lähdetty, mitään ennakkopäätöstä tekemättä, kriittisesti tutkimaan Ilmestyskirjaa ja etsimään sieltä seurakuntaa muilla kuin seurakunta-nimellä, onkin omaksuttu se inhimillisen järkeilyn tie, että seurakunta ei enää voi olla ahdistuksessa. Kun ahdistuksen katsotaan alkavan 6. luvusta, tempauksen täytyy siis löytyä sitä ennen Ilmestyskirjasta. Ja siksi kelpaa vaikkapa Johannekselle annettu kehoitus ”Nouse ylös tänne”, varsinkin kun ei lueta lauseen loppua:”...niin minä näytän sinulle, mitä tämän jälkeen on tapahtuva.” Kun tässä ei ole Johanneksenkaan ruumiillista ylösnousemusta, kuinka siinä edes symbolisesti voisi olla seurakunnankaan?

Käsityksen tueksi on myös viitattu siihen, että 4. luvussa kerrotaan 24 vanhimmasta, jotka istuvat Jumalan valtaistuimen ympärillä puettuina valkeihin vaatteisiin ja päässään kultaiset kruunut. On kuitenkin hätäistä niidenkään perusteella tehdä johtopäätöstä, että ylösotto olisi tässä tapahtunut. Neljä olentoa sanovat: ”Joka tuleva on” Miksi he niin sanoisivat, jos Jeesuksen tulemus ja ylösotto olisi tapahtunut? Kysymyksessä voivat olla enkeliruhtinaatkin, kuten Saarisalo on omassa viittauksin varustetussa raamatunkäännöksessään olettanut. (Samoin Nikolainen). Ja vaikka katsottaisiinkin, että kysymyksessä ovat seurakunnan edustajat, on huomattava, että luvut 4 ja 5 ovat suuria johdantolukuja, joissa esitellään taivaallinen näyttämö ennen kuin siirrytään tapahtumien järjestykseen maassa lopunaikana.

Nämä 24 edustavat sekä pakanoista että juutalaisista koottavaa pelastuneitten joukkoa kautta aikojen (12+12). Siinä ovat edustettuina sekä Vanhan testamentin että Uuden testamentin pyhät. Seurakunnassa Herra käyttää perustana lukua 12 (12 patriarkkaa, 12 heimoa, 12 apostolia). Luku 144 on sen johdannainen: 12 x 12. Lukua 24 vastaa siten 2 x 144 = 288. Tämä luku löytyykin 1 Aikak. 25:ssä, jossa kerrotaan, että Daavidin asettamia temppeleveisaajia oli 24 osastossa kussakin 12 eli yhteensä 288. Daavidin sotajoukossa oli taas 12 osastossa kussakin 24.000 miestä eli kaikkiaan 288.000 miestä. Pappien osastoja oli 24, mutta pappien lukumäärää ei mainita.

Ilmestyskirjan tässä luvussa kuvataan siis pelastuneitten täyttää joukkoa. Siinä ei voida tarkoittaa vain ensimmäisen ylösnousemuksen (tempauksen) seurakuntaa. Sitä olisi pitänyt johdonmukaisuuden vuoksi merkitä luvulla 12 eikä 24.

Ja vieläkin voidaan sanoa, että Ilmestyskirjaa ymmärretään väärin, jos sitä luetaan hengettömän pikkutarkasti ja vedetään ylipääsemätön raja taivaallisen ja maallisen välille. Ne jotka ovat ”taivaallisissa”, ovat myös maan päällä ja päinvastoin.

Uudestisyntynyt on nyt jo asetettu taivaallisiin Kristuksessa Jeesuksessa (Ef. 2:6). Kun kohtaamme vanhimmat valtaistuimillaan taivaassa, näemme näkynä heidän salatun hengellisen elämänsä Herran seurassa (vrt. myös Kol. 3:1-3). Näemme heidän oikean olemuksensa ja heidän varsinaisen tehtävänsä. He palvovat ja ylistävät. He lankeavat alati kasvoillensa vavisten. Tässä Pyhä Henki muistuttaa jokaiselle omalleen tärkeimmästä. Heillä on oltava murtunut henki ja särkynyt sydän - siksi ja vain siksi he ovat kuninkaita Hengen maailmassa. Siksi he pystyvät johtamaan. He ovat esikuvana ja esimerkkinä laumalle siitä, että palvelu vailla ensimmäiseen rakkauteen liittyvää ylistystä on vailla olennaisinta. Se ei kestä Jumalan edessä (vrt. Ilm. 2:4-5) eikä se voi johdattaa seurakuntaa Ilmestyskirjassa kuvattujen ahdistusten läpi.

Kuva ei siis merkitse, että kuvatut vanhimmat olisivat poissa maan päältä johtamistaan paikallisseurakunnista. Ilmestyskirjan 1. luvussa heitä kutsutaan "seurakunnan enkeleiksi". Sana angeles merkitsee paitsi enkeliä myös sanansaattajaa. Ja 2. ja 3. lukujen kirjeet on ymmärrettävä kirjoitetuiksi, paitsi tietenkin yleisemmin koko Uuden testamentin seurakunnalle, erityisesti lopunajan seurakunnalle. Monet ilmaisut esim. "saatanan synagoga" ja "suuri ahdistus" selvästi sitä edellyttävät.

Se mikä radikaaleille siis on koko seurakuntakäsymyksen loppu, Ilmestyskirjan 4. luku, onkin oikein ja hengellisesti tulkittuna alku seurakunnan tapahtumarikkaalle taipaleelle läpi 6.-19. lukujen ahdistuksen ja vihankin aikakausien.

Scofieldilta on omaksuttu sekin mielestäni virheellinen käsitys, että suuri ahdistus käsittäisi koko 7-vuotiskauden jälkimmäisen puoliskon eli siis 3 ½ vuotta (samoin konservatiivit). Kun Jeesus itse Matt. 24. luvussa rajoittaa suuren ahdistuksen Antikristuksen temppeleihin astumisen ja seurakunnan ylös oton väliseksi ajaksi, määrittelyä olisi meidänkin käytettävä. Muuten sekaannuksen vaara on olemassa.

Seurakunta on salaisuus. Se on maailmaan kätkeyty aarre (Matt. 13:44). Vain uudestisyntyneet tietävät, mikä on todellinen seurakunta. Seurakunta on kätkeytynä myös Ilmestyskirjassa. Mutta siitä, että radikaalin suunnan edustajat Scofieldistä lähtien eivät ole kyenneet seurakuntaa löytämään 6.-19. luvuista, ei sentään pitäisi tehdä erikoisoppia kuten nyt on tapahtunut.

Jos saatana haluaisi estää seurakuntaa tutkimasta Ilmestyskirjan 6.-19. lukujen oikeaa hengellistä sisällystä, se tekisi juuri näin. Se kiinnittäisi huomion muualle ja sanoisi: ei niitä kannata tutkia, seurakuntahan on pois maan päältä! Tämä antaa aiheen olettaa, että näissä luvuissa on jotakin seurakunnan kannalta tavattoman tärkeätä. Sen voi vain avoin, ennakkoluuloton Raamatun tutkimus paljastaa. Mutta se edellyttää taivaallisen vanhimman murtunutta henkeä ja särkynyttä sydäntä. Palvontaa ja ylistystä!

8. Ylösotto ei voi tapahtua Ilm. 11:15:n kohdalla, koska siinä mainittu seitsemäs pasuuna ei ole sama kuin 1 Kor. 15:52:ssa mainittu viimeinen pasuuna.

Jos konservatiivit olisivat johdonmukaisia, heidänkin täytyisi väittää samalla tavalla. Kuitenkaan en ole havainnut muitten kuin

Skovgaard-Petersenin puuttuneen tähän ns. pasuunateoriaan. Hänen mielestään pasuunat ovat Ilmestyskirjassa vain jonkinmoisia ulkonaisia jakomerkkejä, jotka aloittavat uuden luvun. Sen sijaan ne eivät olisi VT:ssa mainittuja oinaansarvia, joilla ilmoitettiin Israelille sodan, juhlan tai liikkeellelähdön alkaneen. En katsokaan, että pasuunat olisivat oinaansarviin verrattavia. Ne ovat Jumalan pasuunoita. Pasuuna mainitaan ylös oton yhteydessä Matt. 24:31:ssä (suuri pasuuna), 1 Tess.4:16:ssa (Jumalan pasuuna) ja 1 Kor. 15:52:ssa (viimeinen pasuuna). Huomattakoon, että myös Jumalan astuessa Siinaille kuului "ylen kova pasunan ääni" (2 Moos.19:16,19; 20:18). Ukkosenjylinä kuuluu niin ikään sekä Siinaille tulemisen että Kristuksen saapumisen yhteyteen (Ilm.10:3).

Seuraan tässä Hagnerin perusteluja. Hän viittaa Ilm. 10:7:ään, jonka mukaan taivaasta tullut väkevä enkeli (Nikolainen: Gabriel) ilmoittaa, että "niinä päivinä, jolloin seitsemännen enkelin ääni kuuluu hänen puhaltaessaan pasuunaan, Jumalan salaisuus käy täytäntöön sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoilleensa profeetoille". Sananmuodon mukaan se on aivan kuin jo tapahtunut. Paavali viittaa samaan "salaisuuteen" (mysterion) 1 Kor. 15:51:ssä (vrt. Room. 11:25). Se tarkoittaa Jumalan koko maailmansuunnitelmaa ja pelastusaivoitusta (Nikolainen). "Täyttymys" tapahtuu seitsemännen pasunan soidessa. Ei ole mikään sattuma, että Paavali sanoo 1 Kor. 15:51-52:ssa: "Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme." Varmasti hän asiayhteydestä johtuen viittaa samaan enkelin mainitsemaan seitsemänteen pasuunaan, joka Ilmestyskirjassa on viimeinen. Raamattu on kokonaisuus ja sen selitykset on etsittävä itse sanasta. Jumala on pannut pienen tehtävän: katso missä on viimeinen pasuuna. Paavali ja Johannes ovat yksimielisiä siitä, että tempaus tapahtuu seitsemännen pasunan kajahtaessa.

Hartonenkin sanoo: "Jos 1 Kor. 15:52:ssa mainittu viimeinen pasuuna olisi sama kuin Ilmestyskirjan viimeinen pasuuna, saisimme todellakin jättää Jeesuksen tulon odotuksen vielä toistaiseksi ja odottaa ensin muita suuria tapahtumia." Jumalan sana ei ole ristiriidassa itsensä kanssa, vaan päinvastoin kaikki "loksahtaa paikoilleen", kun tämä oivalletaan. Silloin aletaan ylös ottoa todella etsiä Ilmestyskirjan 11.-12. luvuista, missä se löytyykin jopa kahteen kertaan ilmoitettuna. Kuinka paljon auttaisikaan näitten lukujen oikeaan ymmärtämiseen, jos tämä otettaisiin huomioon. Kun vielä luetaan 11:15-19, pitäisi ymmärtää, että seitsemännen pasuunan tapahtumat on kuvattu 11.-12. luvuissa. Eikö tämän pitäisi olla kyllin selvää estääkseen meitä käyttämästä tästä luvusta taaksepäin viittaavaa tulkintaa, kuten radikaalit tekevät menemällä aina 4. lukuun saakka. Mutta 11:15:n verbimuoto ei myöskään salli sellaista eteenpäin katsovaa tulkintaa, jota konservatiivit käyttävät. Radikaalien olisi syytä huomioida myös 4:8:n verbimuoto "tuleva on". Se poikkeaa 11:17:stä, jossa sanotaan: "Me kiitämme sinua Herra Jumala, Kalkkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut

suuren voimasi ja ottanut hallituksen.”Jeesus on tullut ja 11:18:ssa mainittu palkanmaksu alkaa.

9. Jeesuksen tulemus noutamaan omansa on kuin varkaan tulo yöllä.

10. Jeesus voi tulla milloin tahansa, vaikka tänään.

Näillä väitteillä voi todistaa mitä hyvänsä. Näiden salaperäisten lauseiden taakse voi aina paeta, jos kyselijä tekisi liian tunkeilevia kysymyksiä. Väite ”kuin varas yöllä” merkitsee itse asiassa sitä, että ylösotto olisi salainen tapahtuma, jonka tietäisivät vain ylös temmattavat itse. (Näin jo William Jokinen v.1933). Monet radikaalit tuntuvat ajattelevan, että vasta Paavali ilmoitti ylös tempauksesta 1 Tess. 4:15-17:ssä ”Herran sanana” ja että siten se, mitä Jeesus näistä asioista on puhunut evankeliumeissa, ei olisi tähän ongelmaan ollenkaan sovellettavissa. Sanat ”katso, minä sanon teille salaisuuden” liitetään jopa ylöstempauksen tapaan (1 Kor. 15:51).

Perehdyttäessä ylösnousemusta koskeviin Raamatun kohtiin havaitaan kuitenkin, ettei niiden välillä ole ristiriitaa vaan erotus on ainoastaan niiden selvyudessa. Se mikä evankeliumeissa on ilmoitettu aivan kuin yhdeksi asiaksi, paljastuu ainakin kahdeksi rikaspiirteiseksi asiaksi. Hallesby ja häneen yhtyen Tiililä osoittavat tämän kehitysnäkökohdan valaisevalla tavalla. Ennen kuolemaansa Jeesus ei voinut yksityiskohdittain selittää opetuslapsilleen tulemuksensa eri vaiheita. Eiväthän he hänen kuolemaansa ymmärtäneet. Tämän vuoksi me näemme Kristuksen tulemuksen Matt. 24:27-31:ssä ja Mark. 13:24-27:ssä yhtenä ainoana valtavana tapahtumana. Vielä yhteen kiedotumpi oli VT:n profeettojen sama ilmoitus. He puhuvat vain yhdestä ”Herran päivästä”. Ylösnousemisensa jälkeen Jeesus jatkoi opetustaan (Ap.t. 1:3). Pyhä Henki annettiin johtamaan opetuslapset koko totuuteen. 1 Tessalonikalaiskirjeen esitys Herran tuleuksesta kuuluu tähän opetuslasten myöhemmin vastaanottamaan totuuteen. Tässä kohdataan uusi profeettallisen näkemyksen aste. Toisen tulemisen tapaukset erotetaan selvemmin ja aikaerotus niiden välillä vahvistuu. Mutta - korostavat Hallesby ja Tiililä - tämä Paavalin saama ilmoitus on kuitenkin vain täydennys ja selvennys Jeesuksen jo evankeliumeissa antamiin viitteisiin ja samalla vastaus omaan veljien poisnukkumisen aiheuttamaan kyselyyn. Utta on siis se, että Paavali näkee toisen tulemisen pelastustyön ja tuomiotyön kahtena eri tapahtumana, kun ne Jeesuksen yleisemmässä ennustuksessa esiintyivät yhteen liittyneinä yhdeksi tapaukseksi.

Kun tässä valossa tutkii Jeesuksen tuleuksesta annettuja Raamatun kohtia ei voi olla vakuuttumatta siitä, että myös tulemus Herran omille on valtava, näkyvä tapahtuma, johon löytyy suuria kosmisia tapahtumia (Matt. 24:29, Mark.13:25). Tulemus on niin kuin salamanleimahdus sen valaistessa koko maiseman. Tässä tulemusta on verrattu Antikristuksen parusiaan eron havaitsemiseksi (Matt. 24:23-27). Edelleen: Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla. Kuuluu käskyhuuto, ylienkelin ääni (vrt. Matt. 25:6) ja Jumalan pasunan (Matt. 24:31: suuri pasuuna) puhallus. Koska ”kaikki maan sukukunnat parkuvat” (Matt. 24:30, Ilm. 1:7), tapahtuma näkyy koko

maailmalle. ”Katso, hän tulee pilvissä ja kaikki silmät saavat nähdä hänet”, sanookin Ilm. 1:7. Jeesuksen ilmoitus taivaaseen noustessaan (Ap.t. 1:9-11) viittaa myös tähän tapauksen julkisuuteen. Enkelit tulevat Jeesuksen kanssa (Matt. 24:31; 13:41).

Ilmoitusta täydensi vielä sitä myöhäisempi Johanneksen saama ”Jeesuksen Kristuksen ilmestys” (Ilm. 1:1). Siinä ylöstempauksen yhteyteen on liitetty uusia ilmoituksia suurista kosmisista tapahtumista (Ilm. 6:12-17), erittäinkin suuresta maanjäristyksestä ja maailmaa kohtaavasta kymmenesosatuomiosta (Ilm. 11:13). Uusi ilmoitus, josta tulen myöhemmin tarkemmin puhumaan, antaa näin vieläkin uutta valoa ensimmäiseen ylösnousemukseen. Se paljastuu vieläkin valtavamaksi tapahtumaksi kuin on opetettu. Tulisi korostaa Kristuksen vallan ottoa, jota Ilm. 11:15-19 ja 12:11 valaisee, tätä tapahtumaa Jumalan silmin nähtynä taisteluna saatanaa ja Antikristusta vastaan, eikä vain uskovien ylös tempauksena. Se mitä aineksia evankeliumien ilmoituksesta sitten jää Kristuksen lopullisen, tuomitsevan tulemisen yhteyteen, olisi ratkaistava Ilm. 19:11-21:ssä mainitun, tätä asiaa koskevan kirkkaimman ilmoituksen valossa. Mitä tässä ilmoituksessa ei löydy (esim. Ihmisen Pojan merkki, tähtien putoaminen, taivaan voimien järkkäminen) olisi voitava liittää ylös tempaukseen.

Näin tehtäessä radikaalien opetus ”salaisesta, varkain tapahtuvasta tulemisesta” sortuu omaan mahdottomuuteensa. Varkain tuleminen merkitsee ainoastaan tulemisen äkillisyyttä kehottaen valvomaan ja rukoilemaan (Mark. 13:33-37 ym.), ei sen sijaan tulemisen tapaa. Nousiainen (s.148) sanoo tästä: ”Mutta hän ei varasta omiansa. Omansa, jotka hän on verellään ostanut, hän vie pois niin kuin rehellinen mies ainakin, julkisesti ja suuressa kunniaassa. Jeesus meni taivaaseen julkisesti. Hän tulee julkisesti. Sekä häihin lähtevät että maan päälle tuskaan jäävät tietävät, milloin Jeesuksen tulemus tapahtuu.” Torrey toteaa puolestaan: ”Hänen saapumiseensa pyhiään varten liittyy suuressa määrin julkisuutta. Sillä opilla, että uskovat otettaisiin pois salaisesti, ei ole paljon tukea Kirjoituksissa” (s.204).

Miten sitten on suhtauduttava toiseen mainittuun väitteeseen, että Jeesus voi saapua milloin tahansa, ”vaikka tänään”. Ensiksi on sanottava, että meidän on erotettava tavallinen parannussaarna ja eskatologinen odotus. Herätysjulistuksessa sopii sanoa: ”Jeesus voi tulla tänään”, koska on otettava huomioon, että ihminen voi kuolla milloin tahansa ja joutua yht’äkkiä Jumalan kasvojen eteen. Kun kysymys on yleisestä maailman lopputapahtumiin liittyvästä Kristuksen valtavasta ilmestymisestä silloin maan päällä elävälle seurakunnalle, meidän tulisi kuitenkin olla täsmällisempiä ilmaisuissamme.

Esimerkkinä radikaalisen suunnan eskatologisesta julistuksesta otettakoon tähän seuraava lainaus. Kirjassaan ”Harmagedon. Viimeinen sukupolvi elää nyt” (!?), 1978, Meller kirjoittaa: ”Herran päivä (hänen mielestään: 7 vuoden pituiseksi mainittu tuomion ja koetuksen aika) on lähellä! Tästä tosiasiasta ei ole epäilystäkään. Seurakunnan tempaaminen voi tapahtua tätä kirjoittaessani. Tämä raporttikirja kenties ei ennäätä painoon ennen kuin tempaaminen on tapahtunut. Maailma voi kulkeutua Herran

päivään jo huomissa - Harmagedon heittää varjonsa ihmiskunnan ylle todellisena jo nyt!” Samaan tapaan mm. Hartonen, Pentecost, Lehtonen ja Lindeman.

Skovgaard-Petersen osuu mielestäni ytimeen, kun hän sanoo, että syvin syy tässä väitteessä on kokonaan henkilökohtaista laatua. Loppujen lopuksi eivät mitkään Raamatun kohdat ole syynä siihen, että ihmiset mieltyvät tähän radikaaliin katsantotapaan. Kysymyksessä on pelkkä yksilöllinen syy, johon sitten perästäpäin haetaan raamatullisia todisteita. Mutta vaikutin on, tieteen tai tietämättä, henkilökohtaista laatua. Tämä oivallus on varsin mielenkiintoinen.

Ajatustapa on tällainen. Jos kerran täytyy tapahtua ensin niin paljon muuta ennen kuin Herra tulee (suuri luopumus ja Antikristuksen tuleminen, 2 Tess. 2, Matt. 24), kuinka voisimme sitten odottaa Jeesuksen tulemistä joka päivä? Ja sehän juuri on meidän tehtävämme, se on pyhityksen suuri kannustin, vain sillä tavoin vetää Herran tulemisen odotus meitä puoleensa ja muodostuu elimelliseksi, siunausta tuovaksi osaksi jokapäiväistä hengellistä elämäämme.

Ja vielä: tuleehan meidän olla toivossa iloiset! Tuskinpa ”vihanajan” (ahdistuksen) odottaminen olisi autuaallinen toivo ja lohdutuksen sana (Hartonen, Lindeman). Viimeksi mainitun väitteen johdosta viittaa Jeesuksen sanaan Joh. 16:20-22: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: te joudutte itkemään ja valittamaan, mutta maailma on iloitseva; te tulette murheellisiksi, mutta teidän murheenne on muuttuva iloksi. Kun vaimo synnyttää, on hänellä murhe, koska hänen hetkensä on tullut, mutta kun hän on synnyttänyt lapsen, ei hän enää muista ahdistustaan sen ilon tähden, että ihminen on syntynyt maailmaan.”

Antikristuksen ahdistusten kautta synnytetään maailmaan Ilm. 12:5:ssä kerrottu ylös temmattava poikalapsi. Ilman näitten Jeesuksenkin mainitsemien synnytystuskien (Matt. 24:8) ymmärtämistä koko ilmoitus seurakunnan olemisesta vaivanajassa jää tajuamatta. Ne ovat myös välttämättömät maailman uudestisyntymisen tähden. Jumalan valtakunta syntyy! Herran tulemus ei ole mahdollinen ilman niitä. Radikaalit ovat kivuttoman synnyttämisen opettajia, mikä on luonnotonta. Seurakunta on vaimo. Kukaan äiti ei kuitenkaan menetä toivoaan raskautensa takia. Hän odottaa innolla päivää, jolloin hän pääsee taakastaan. Hän tietää varmasti sen päivän tulevan. Siksi hän on ”toivossa iloinen” eikä myöhemmin enää muista ahdistustaan. Tällainen on Jeesuksen oma opetus. Vrt. Ilm. 7:9-17. Kyyneleet eivät toki vie iloa! Ne vain kirkastavat sen!

Ja vielä: missä on kirjoitettuna, että Jeesus voi yhtä hyvin tulla tänään kuin huomenna tai ylihuomenna? Ei missään! Mutta, sanoo lukija, niinhän ensimmäiset opetuslapset Häntä odottivat. Tämä vaatii lähempää selvitystä. Kun Jeesus puhui tulemuksestaan, Hän sanoi opetuslapsilleen avoimesti, ettei Hän tiennyt, milloin se tapahtuisi: ”Mutta siitä päivästä tai hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin” (Matt. 24:36, Mark. 13:32). Herran Jeesuksen Kristuksen ihmiseksi tulemiseen kuului riisuutuminen myös kaikkietävyyydestä - eihän sellaista tosi-ihmistä voisi olla. ”Hän tyhjensi itsensä.” Toisaalta Jeesus sanoo: Minä tulen

pian! Toisaalta Hän sanoo, että kestää ”pitkän ajan” ennen kuin Hän tulee (Matt. 25:5,19). Jeesuksen opetuksessa ei ole mitään, joka selvästi osoittaisi, kuinka kauan kestää, ennen kuin Hän tulee takaisin.

Mutta nyt on tosiasia, että opetuslapset ensimmäisessä rakkaudeninnossaan tarttuivat siihen puoleen Jeesuksen sanoissa, mikä viittasi pikaiseen tulemiseen. He todellakin odottivat Häntä aluksi joka päivä. Tähän viittaavia lauseita löytyy lukuisasti Paavalin kirjeistä: ”Herra on lähellä. Lapsukaiset, nyt on viimeinen aika” jne. Kaikissa tällaisissa sanoissa on tietysti totinen ydin. Eräässä merkityksessä Herran tulemus on aina lähellä.

Varsinkin Paavalissa tapahtuu hänen elämänsä kuluessa ja Yljän viipyessä kuitenkin asioitten kirkastuminen. Hänelle selvenee se mahdollisuus, että hän pääsee Jeesuksen luo ennen Hänen näkyvästä tulemustaan (Fil. 1:23,24, 2 Tim. 4:6). Viimeisissä kirjeissään hän valmistaa seurakuntaa pitkän kirkkohistorian varalle puhuen ”viimeisistä päivistä” (2 Tim. 3:1). Paavalissa tapahtuu täten kehitystä. Hänelle selvenee, että hänen aikaisempi odotuksensa, että Jeesus tulisi pian, perustui enemmän ensi rakkauden innostukseen kuin Mestarin tarkoituksen selvään ymmärtämiseen. Ja tämä kehitys on tapahtunut aina uusissa kristittyjen sukupolvissa Jeesuksen viipyessä. Se merkitsee hengellistä kasvua ja ymmärryksen lisääntymistä Raamatun ilmoituksen suhteen, jota ei suinkaan ole pidettävä rakkauden kylmentymisenä.

Mutta Yljän viipyminen vaikutti kiihottavasti ja ärsyttävästi pintapuolisempiin henkiin. Näemme sen Pietarin toisesta kirjeestä. ”Missä on lupaus hänen tulemuksestaan? Sillä onhan siitä asti, kun isät nukkuivat pois, kaikki pysynyt, niin kuin se on ollut luomakunnan alusta” (3:3-4). Syntyneeseen sekavaan tilanteeseen Jumalan vastaus oli Johanneksen ilmestys. Jumala tahtoi hahmottaa tulevat asiat, että opetuslapset tietäisivät viimeisten päivien tapahtumajärjestyksen. Henki ilmoittaa seurakunnalle, mitä on tapahtuva ennen Jeesuksen tuloa. Tämä on Raamatun viimeinen, täydellinen ilmoitus. Mutta Ilmestyskirja on tahallisesti niin kokoonpantu, että me luulemme joka hetki: Kas niin, nyt se viimeinen hetki tulee! Nyt tulee loppu! Mutta eipäs, yhä tunkeutuu uusia merkkejä, uusia varoituksia, uusia tuomioita meidän ja lopun välille. Tämä Ilmestyskirjan omituinen rakenne sanoo kaikille lukijoille: ”Vaikkapa Herra iäisyyden silmin katsottuna tulee pian, niin ei Hänen tulemuksensa kuitenkaan, historiallisesti katsoen, ole sittenkään välittömästi lähellä. On paljon sellaista, minkä pitää tapahtua ensin. Herra viipyy pitkämielisyydessään ja valmistaa ihmiskuntaa ennen kuin Hän tulee.”

Meidän tulisi luopua kärsimättömästä odotuksesta. Emme saisi laskea päiviä ja hetkiä ja keksiä mitä mahdottomimpia asioita, kuten Tessalonikan ajoista meidän päiviimme asti on tehty. Sen sijaan meidän on opittava apostoleilta elämään Herran tulemisen valppaassa odotuksessa. Jännitys on siinä, että me emme tiedä päivää, mutta jos pysymme Jumalan sanassa, niin me tiedämme, mitä tapahtuu ennen tuota päivää. Herra ei tahdo, että laskemme päiviä, mutta Hän tahtoo, että me odotamme Häntä ja tarkkaamme

ajan merkkejä. Siksi Hän on pitänyt huolta, että tiedämme, mitkä nämä merkit ovat.

Toisaalta on siis oltava morsiamen taivasikävä ja kaipuu, toisaalta merkkien järkevä arvosteleminen. Mutta kuten Skovgaard-Petersen sanoo, ihmisillä on onneton taipumus erottaa sitä, mitä Jumala on yhdistänyt. Toisilla on morsiuskaipuu, mutta ei ajan merkkien arvostelevaa erottamista ja Raamatun tuntemusta. Siitä johtuen morsiuskaipuusta tulee liiankin usein vain kärsimättömyyttä ja haaveilevaa itsekiihotusta, joka vähitellen johtaa harhateille. Toisilla taas on valvova ajan ja merkkien tuntemus, mutta heiltä puuttuu Hengen morsiuskaipuu sydämistä, ja niin heidän tutkimuksistaan tulee ulkonaista ja hengetöntä pään tietoa, joka ennemmin hajottaa kuin rikastuttaa. Tässä on ihanne ja tässä on tehtävä seurakunnan opetuksessa.

Kysymystä, onko Jeesuksen Kristuksen tulemus välittömästi lähellä, ei sen vuoksi voida ratkaista sisältäpäin, lähtemällä siitä, mitä oma sydän ikävöi ja haluaisi, eikä myöskään mielettömästi viskelemällä paria raamatunlausetta siitä, että ”Herra on lähellä” tai ”Herra tulee pian”. Ne eivät selvitä mitään siitä historiallisesta ajanjaksosta, jonka pitää kulua ennen Jeesuksen saapumista. Jumala on sitonut Raamatussa itsensä historiaan. Hän on historian Jumala. Pelastushistoria edellyttää määrätyn kehityksen, kypsyiden tapahtumista maan päällä sekä hyvyyden että pahuuden suhteen. Sitä ennen ei Jeesus voi ilmestyä. Raamatun sana siis viime kädessä ratkaisee, eivät meidän ennako-odotuksemme. Vääristä odotuksista meidän on päästävä eroon todella tutkimalla Jumalan sanaa. Meidän on päästävä raittiiseen raamatulliseen kristillisyyteen.

[\[YLÖS\]](#)

3. LOPUNAJAN NÄYTTÄMÖ

Lähdemme nyt rukoillen varsinaiseen tutkimustehtäväämme, etsimään ahdistuksen seurakuntaa Ilmestyskirjasta. Radikaalit eivät sitä ole löytäneet, vai pitäisikö sanoa: siitä ennako-olettamuksestaan lähtien, että seurakunta on temmattu ylös 4:1 :n kohdalla, he eivät haluakaan sitä löytää. Konservatiivit kyllä löytävät seurakunnan mutta heidän selityksensä ovat usein, ei lopunaikaan vaan kirkon historiaan liittyviä. Ja välittävällä kannalla oleviltakin varsinainen seurakuntatutkimus puuttuu.

Lopunajan seurakunnasta puhutaan aivan selvästi kaikissa Ilmestyskirjan luvuissa 12. lukuun: asti. Olen puuttunut vain tärkeimpiin löydöksiin ja jakanut ne seuraavasti: 1. Lopunajan näyttämö (2. ja 3. luku), 2. Seurakunta sinetöidään (7:2-8), 3. Seurakuntaa valmistetaan (11:1,2), 4. Seurakunta todistaa (11:3-10), 5. Seurakunta tallaa (11:5), 6. Seurakunta kuolee (11:8) ja 7. Seurakunta nousee ylös (11:12).

Lisäksi olen löytänyt Israelille erittäin merkityksellisen tapahtuman (11:11) ja käsittelen sitä viimeisenä lukuna.

Luvuissa 2 ja 3 Pyhä Henki suuren taiteilijan tavoin muutamilla vedoilla piirtää eteemme lopunajan näyttämön ja esittelee sen näyttelijät. Näitä lukuja radikaalit (esim. Lindeman) tulkitsevat kirkkohistoriallisen tulkintametodin mukaisesti samalla tavoin kuin luterilaiset teologitkin (esim. Nikolainen). Kysymys on heidän mielestään "seurakuntakaudesta".

Luvuista olisi kuitenkin löydettävä, ei ainoastaan kaikkien aikojen seurakuntien elämään sopivaa aineistoa, vaan ennen muuta lopunajan seurakunta. Johdonmukainen futuristinen (lopunajallinen) tulkinta vaatii tätä.

Näin en havaitse kuitenkaan tehdyn. Tuntuu omituiselta, että "saatanan valtaistuinta" etsitään milloin mistäkin Pergamon sortuneesta temppelirauniosta ja lisebeliä Neitsyt Maria -kultista jne. Kaikki tämä tuntuu keinotekoiselta ja mielivaltaiselta, samoin kuin seitsemän seurakuntakaudenkin keksiminen seitsemän seurakunnan kuvaamiseksi. Luvut 2 ja 3 ovat johdonmukainen kokonaisuus vasta sitten, kun lopunajan seurakunta niistä löydetään ja sen piirteet oikein kuvataan.

Käsitykseni on lyhyesti seuraava. Nämä seitsemän ns. lähetyskirjettä eivät ole varsinaisia kirjeitä. Niitä ei ole koskaan lähetetty. Seurakuntien nimet ovat vain peitenimiä. Luvut ovat eteenpäin katsovaa profetiaa. Niiden sanoma ei vielä kokonaisuudessaan ole toteutunut. Ne ovat siten kirjoitetut, että kaikki tulevat seurakunnat voivat niistä löytää oman kuvansa ja saada varoitusta ja lohdutusta. Vaikka näyttää siltä, että kysymyksessä olisi seitsemän seurakuntaa, vastaanottaja on kuitenkin yksi Kristuksen seurakunta, joka näkyy UT:ssa ja jota Jumala ajattelee yhtenä kokonaisuutena. Koko seurakunnan täytyy saada tietää kaikki ne mitä 2. ja 3. luvussa on kirjoitettu. Yhdelle seurakunnalle ei olisi ilmoitettu vain yhtä seitsemäsosaa kokonaisilmoituksesta. Kristuksen seurakunnassa on ollut, on tänä hetkenä ja tulee loppuun asti olemaan kaikkea sitä, mitä luvut 2 ja 3 ilmoittavat.

Mutta meidän on syytä tarkoin huomata, että Jumalan ajatusten kohde Ilmestyskirjassa sittenkin on lopunajan seurakunta, ahdistuksen seurakunta. Eivät siis Johanneksen eläessä vaikuttaneet Ilmestyskirjassa mainitut 7 seurakuntaa. Eivät myöskään tähän saakka jatkuneen seurakuntakauden katolinen kirkko, uskonpuhdistus, pietismi ja tämän vuosisadan herätysliikkeet. Ehkä nekin löytyvät näistä luvuista, mutta minä ainakaan en pysty tätä ajatuksenkulkua seuraamaan. Ei se ole profetian hengellistä selittämistä.

Eikö Jumala ajattelisi erityisen huolestuneena suurimmassa hädässä olevia omiansa! Emmekö ymmärtäisi, että Hän juuri heitä ajatellen on kirjoittanut viimeisen kirjansa, Ilmestyskirjan. Kaikki muut UT:ssa riitti jo ennen ahdistuksen aikaa vaikuttavia seurakuntia varten. Mitään oleellista uutta Ilmestyskirja ei heitä varten tuo. Mutta lopunajan seurakunnalle se puhuu konkreettisella tavalla sen aikana sattuvista historiallisista tapahtumista. He tulevat käsittämään sen yksinomaan heitä varten kirjoitetuksi. Ja niin saattaa jopa ollakin. Ilmoitus on vain pantu palvelemaan sitä edeltävien aikojenkin

seurakuntia. Mutta meidän ei pitäisi riistää itsellemme yksinoikeudeksi sitä, mikä kuuluu lopunajan seurakunnalle.

On siunattua, että Ilmestyskirja alkaa seurakunnasta. Se on Jumalan ajatusten kohde kaiken aikaa. Miten Hänen rakkaansa selviää ahdistuksista? Tämä ajatus on Ilmestyskirjan johtosävel. Jokaisella Isällä on huoli lapsistaan. Taivaallisen Isän huoli näkyy 'selvästi Ilmestyskirjasta. "Olen huolestunut teistä." Näin Hän sanoo 2. ja 3. luvussa. Niissä esitetään Jeesus Kristus kaikkietävänä Jumalana. Seurakuntaa muistutetaan siitä, että Herra on aina seurakuntansa keskellä, ottamassa osaa kaikkiin sen vaiheisiin. "Minä tiedän sinun tekosi, ahdistuksesi, köyhyytesi, missä sinä asut..." Kaiken! Minä tiedän mikä sinua vaivaa ja mikä sinulta puuttuu.

Ilmestyskirjassa pannaan sormi kipeimpään kohtaan. Ensirakkauden puute, kärsimyksen pelko, väärät opit, suvaitsevaisuus vääriä profeettoja kohtaan, valvomattomuus, puvun tahraaminen, penseys, nämä ovat seurakunnan heikot kohdat. Asiat esitetään kuin parannussaamassa. Herra kutsuu siinä seurakuntaansa puhdistukseen ja Hengen uudistukseen. Ja pontimena, innoituksen aiheena Hän seitsemän kertaa mainitsee tulevan voittopalkinnon ja kehottaa kilvoittelemaan sen saavuttamiseksi. Kysymyksessä on selvästi kokonaisilmoitus, saarna koko seurakunnalle. Kaikkea tätä on kaikkina aikoina löytynyt seurakunnasta. Tässä on meidän omakuvamme.

Mutta seurakunnan Herra antaa myös kiitosta. Hän havaitsee hyvätkin puolemmme, vaivannäön, kärsivällisyyden, sanasta kiinnipitämisen, Jeesuksen nimen tunnustamisen, rakkauden, uskon ja palveluksen. Miten siunattua tämä onkaan! Mikään ei jää huomaamatta. Emme taistele yksin!

Mutta ellemme huomaisi lopunajan seurakuntaa, ilmoitus olisi epätäydellinen. Se käsitettäisiin väärin. Luvut 2 ja 3 antavat arvokkaita tietoja tulevasta seurakunnasta ja ahdistuksen ajasta. Tuon seurakunnan piirteet on koottava näistä luvuista. Ne eivät esiinny yhdessä paikassa. Filadelfian ja Laodikean seurakunnat eivät suinkaan ole viimeiset seurakunnat (kuten Lindeman väittää), joiden kohdalla sitten tapahtuisi erottelu. Filadelfialaiset muka pääsisivät ylösottoon, laodikealaiset jäisivät maan päälle, nämä tyhmit neitsyet!

Kokoan tähän vaivanajan seurakuntaa koskevan aineiston. Mielestäni selvimmin tuon seurakunnan piirteet löytyvät neljän esikuvina olevan seurakunnan kohdalta, nimittäin Smyman, Pergamon, Tyatiran ja Filadelfian. Kolme muuta seurakuntaa sisältävät yleisempiä asioita.

Ensiksi Herra Smyman seurakuntaa koskevan esityksen (2:8-11) yhteydessä puhuu seurakunnan kärsimyksen pelosta, joka on eräs syy radikaalisen suuntauksen leviämiseenkin. "Minä tiedän sinun ahdistuksesi." Tämä on ahdistuksen ajan seurakuntaa. Ahdistus on tässä yleinen sana, tlipsis, jota myös evankeliumit käyttävät. Seurakunta on silloin köyhä (köyhyys = ptokeia, vain tässä ja 2 Kor. 8:2,9:ssä) ulkonaisesti, mutta sisäisesti se on rikas. "Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään." Antikristus heittää vain muutamia vankeuteen. Ahdistus ei ole rangaistus, se on koetus (peirasmos = koetus, tutkiminen). Tässä siis jo ilmoitetaan, miksi seurakunnan on

jäättävä ahdistukseen. Ja edelleen ilmoitetaan, että ahdistuksen aika on hyvin lyhyt. Tässä ilmeisesti tarkoitetaan suurta ahdistusta, josta Jeesus puhuu Matt. 24:21:ssä. Sehän on lyhennetty. ”Kymmenen päivää” ei tietenkään ole ne 10 vainoa, joiden kohteeksi Smyman seurakunta joutui. Kymmenen on ”täysi luku”, tarkoituksena voi siis olla sanoa, että kysymyksessä on Jumalan määräämä aika. Mutta luku voi olla kirjaimellinenkin (vrt. Dan. 1:12,14). Kaikki tapahtuu lopunaikana nopeasti. Suuri ahdistus voi olla 1290 päivää (Dan. 12:11) - 1260 päivää = 30 päivää. Seurakunta olisi siitä siis 1/3 mukana, ja ylöstempaus tapahtuisi silloin, kun ahdistus on kovimmillaan. ”Ahdistuksen jälkeen” Matt. 24:29 voi sen sijaan tarkoittaa aikaa ennen Kristuksen lopullista tulemusta, koska Matt. 24:27-31 ilmeisesti sisältää toisiinsa kietoutuneina ainakin kaksi tulemusta. Jeesus kehottaa uskollisuuteen, vaikka sitten tarvitsisi uskonsa tähden kuolla.

Toiseksi 2:9 sisältää ilmoituksen, että ahdistuksen aikana on olemassa toinenkin seurakunta. Sitä kutsutaan nimellä ”saatanan synagoga”. Lindemanin mielestä ”valejuutalaiset” ovat uudesti syntymättömiä juutalaisia. Nikolaisen selitys on kuitenkin UT:n mukainen: vain ne jotka tunnustautuvat Kristukseen ovat Jumalan Israel. Kristitylle ”juutalainen” on kunnianimi. Ks. Room. 2:29. Uskovasta tulee ”todellinen juutalainen!” ”Saatanan synagoogaan” kuuluvat nyt jo kaikki uudesti syntymättömät, olkootpa juutalaisia tai pakanoita. Mutta lopunajalla Antikristus perustaa todella ulkonaisestikin oman kirkkonsa, portto-Baabelin, morsiusseurakunnan saatanallisen vastineen, jota Ilmestyskirjan 17. luku kuvaa. Sen jäsenet pilkkaavat (blasfemia = myös jumalanpilkka) kuten heidän kuninkaansakin, vasta-Kristus (13:5). He sanovat olevansa ainoita oikeita kristittyjä (juutalaisia). Heidän temppelinsä voi olla Jerusalemissa, kenties nykyisessä Kalliomoskeijassa, ellei temppeliä sitten käsitetä hengellisesti (Saarnivaara ym). Siitä tulee ”kaikkien kansojen rukoushuone”, sillä Antikristus julistaa yleismaailmallista yleisuskontoa, joka kelpaa jokaiselle. Siihen voivat yhtyä nimikristityt, juutalaiset ja muhamettilaiset.

Kolmanneksi ilmoitetaan (2:13), että seurakunta tulee elämään saatanan valtakunnassa (”siellä missä saatana asuu”) ja saatanan vallan alaisena (”siellä missä saatanan valtaistuin on”). Eräät joutuvat elämään jopa samassa kaupungissa, olkoon se sitten uudelleen rakennettava Babylon (18. luku) tai Jerusalem. Ilm. 13:2:sta näemme, että saatana antaa Antikristukselle (pedolle) ”voimansa ja valtaistuimensa ja suuren vallan”. Tämä valta ei kuitenkaan pääse korkeimpaan huippuunsa ennen ylös ottoa.

Neljänneksi kerrotaan (2:13), että Kristuksen tunnustaminen vie muutamat marttyyrikuolemaan. Esimerkkinä mainitaan Antipas. En usko, että tämänimistä henkilöä on vielä ollut. Nimi tuntuu peitenimeltä, ja miksi vain yksi mainittaisiin? Nimessä tuntuu olevan sanoma. RT kääntää ”isän sijasta, isän kuva”. Nikolainen kääntää ”vastaansanoja”. Youngin mukaan nimi on lyhennys Antipaterista eli Anti-isästä. Tässä olisi viittaus Antikristukseen. Ja siihen vievät ajatukset, kun muistetaan Herodes Antipas, joka surmautti Johannes Kastajan. Nimessä löytyy siis syy marttyyriin kuolemaan ja myös mestaajan nimi. Mutta ne kaksi attribuuttia, jotka Herra liittää nimeen,

ovat ihanat. "Minun todistajani" ja "minun uskolliseni". Todistaja on martys, joka voi olla myös veritodistaja. Jeesus sanoo itsestään: "se uskollinen ja totinen todistaja" (3:14). Voisipa Hän sanoa sinusta ja minusta näin! "Uskollinen" on eräs Ilmestyskirjan johtosanoja. Se esiintyy seitsemän kertaa (1:5; 2:10; 2:13; 2:19; 13:10; 17:14; 19:11). On huomattava, että pistos tarkoittaa sekä uskovaa että uskollista. Kolme kertaa kutsutaan Jeesusta itseään uskolliseksi Ilmestyskirjassa. Ja uskolliset voittavat kerran, Hänen kanssaan. On huomattava myös sanat "minun uskoani". Meidän uskomme ei ole meidän, vaan Jeesuksen uskoa (Fil. 3:9). Ellei meillä ole tätä uskoa, emme kestä koetuksissa (2 Kor. 13:5).

Viidenneksi ilmoitetaan, että Antikristuksen rinnalle nousee väärä profeetta (2:20). Väärä profeetta on nainen, jonka nimeksi ilmoitetaan lisebel (peitenimi). Väärän profeetan löydämme 13:11:stä. Tästäkin on kaikenlaisia merkittäviä selityksiä. Oikeaan suuntaan pääsemme vertailemalla lisebelistä annettua selostusta 1 Kun. 18:19:ssä ja 2 Kun. 9:22,33,34:ssä Ilmestyskirjaan. Havaitsemme, että Baalin palvelijat syövät lisebelin pöydässä. Jeesuksen seuraajat syövät taas Herran pöydässä. lisebelille ovat ominaisia haureus ja velhous. Samat asiat esiintyvät porttokirkon kohdalla Ilmestyskirjassa (2:14,20; 17:2; 18:3,9). Velhous on farmakeia = lääkeaineitten käyttö, noituus, velhous, ja ilmenee 9:21:ssä ja 18:23:ssa. Väärä profeetta villitsee (eksyttää), planoo, ihmeillään ja opetuksellaan (13:14; 18:23; 20:3,8). Tähän harhaoppiin joutuminen merkitsee "huorin tekemistä" (2:22), siis avionrikkomista Jumalan kanssa (moikeuo). "Minä syökseen tautivuoteeseen" viittaa lisebelin "syöksemiseen alas" ikkunasta. "Tautivuode" ei tunnu oikealta käännökseltä. Sana voidaan kääntää myös "asettaa kuolinpaareille" (Vine). "Hänen lapsensa minä tappamalla tapan" on vahva ilmaus, koska siinä on sekä tappaa että vielä sana kuolema. Se kuvaa Jumalan vihaa jumalattomia kohtaan, jotka eivät tahdo parannusta tehdä. Tässä näkyy kenties viittaus Ilm. 11:13:een (7.000) tai sitten vihan maljojen tuomioihin. Tässäkin näkee, miten vaikea Jumalan on tuomita. Eksytykseen joutuneita hän vielä kutsuu rakkaudessaan. Vasta viimeisenä mahdollisuutena hän lupaa heittää heidät suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta. "Suuri ahdistus" ei tässä ole se termi, joka on mainittu Matt. 24:21:ssä, vaan tarkoittanee yleisemmin Antikristuksen vallan alaista ahdistuksen aikaa ylöstempauksen jälkeen, siis varsinaista vihanaikaa. Jumala "syöksee" sinne toiset. Toiset hän "ottaa ylös". "Huorintekijät" ovat samoja, jotka mainitaan 14:9:ssä, ne jotka ovat kumartaneet petoa ja sen kuvaa ja ottaneet sen merkin otsaansa tai käteensä. Heitä on vakavasti varoitettu tästä (14:10-11). Väärän profeetan opetusta kutsutaan nimellä "oppi". Siinä tullaan tuntemaan "saatanan syvyydet". Tässä ei ole "syvyys", abyssos, vaan bathos = syvä.

Tässä on siis ilmoitus tulevasta vihanajasta ja ketkä siihen joutuvat. Väärä profeetta siis tulee ennen sitä. Hän koettaa eksyttää "minun palvelijoitani" eli seurakunnan jäseniä (vrt. 7:3). Seurakunta on siis mukana vihanaikaan asti. Väärän profeetan oppi lienee se "haureuden viini", jota kansat juovat ja humaltuvat (14:8; 17:4; 18:3). Vrt. Pyhän Hengen viini.

lisebelistä käytetty sana "se kirottu" sopii hyvin väärään profeettaan. Kirottu UT:ssa on anatema = tuhoon vihitty. lisebel "syöstään alas" (12:20). Hänen "tautivuoteensa" tai kuolinpaarit kestää 1 000 vuotta tulisessa järvestä.

Kuudenneksi luku 3 sisältää positiivisen ilmoituksen (2:7-12). Siinä on kuvattu lopunajan seurakuntaa sen paremmalta puolelta. Siinä vallitsee filadelfia = veljesrakkaus. Vihdoinkin! Toteutuu Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous (Joh. 17:11,21,23). Jeesus lupaa, ettei kukaan voi sulkea seurakunnan tietä. Sillä on aina pääsy Hänen luoksensa. Sen oma voima on mennyt (vrt. Dan. 12:7), mutta juuri siksi Jumalan voima ilmenee sen kautta ihmeellisellä tavalla. "Valejuutalaisetkin" näkevät, että Jumala rakastaa seurakuntaansa. Syntyy herätyksiä! Jumala saattaa heidät siihen, että he tulevat "ja kumartuvat sinun jalkojesi eteen". Kaunis kuva! Kaksi kertaa Herra sanoo, että tämä seurakunta "ottaa vaarin Jumalan sanasta". Ahdistuksen aikana se on "minun kärsivällisyyteni sana", sillä saatana koettelee nyt Jumalan kärsivällisyyttä ahdistamalla seurakuntaa. Mutta Jumala on pitkämielinen, koska Hän ei tahdo, että kukaan hukkuu vaan että kaikki tulevat parannukseen (2 Piet. 3:9).

Seitsemänneksi Jumala ilmoittaa ylös oton tapahtuvan pian (3:10-12). Seurakunta on kyllä "koetuksen hetkessä" (peirasmos = 2:10) mutta Jumala "varjellen pelastaa" (ryomai) seurakuntansa siitä. Koetus on välttämätön, että Jumalan temppeli (joka koostuu uskovista) saisi "pylväitä" (Gal. 2:9), ihmisiä, jotka kykenevät kantamaan, kärsimään, jotka ovat "koetuksen kestäneitä" (Room. 16:10, dokimos = kestänyt, koeteltu). Ks. Urho Muroma, Katso, Hän tulee 1-5, 1965-1969.

Tämä on lukujen seitsenkertainen sanoma lopunajan seurakunnasta. On suurenmoista, että Herra etukäteen ilmoittaa kaiken tämän, jottei ahdistus tulisi yllättäen ja tapaisi seurakuntaa valmistumattomana. Meidänkin tulisi valmistautua ahdistukseen. Lopunajan seurakunta voi olla meidän seurakuntamme!

Tämän sanoman pohjalta tuntuu sanomattoman ihanalta, että Herra seuraavassa luvussa, jälleen ennen ahdistusten alkamista, antaa vielä "kotinäyn", kuvaa voittajia ylhäällä, aivan kuin sanoen: "Tällainen on teidän voittopalkintonne, kun oman aikanne kestätte koetuksissa." "Vanhimmat" opettavat myös, miten ahdistus on kestettävä: palvomalla ja ylistämällä Jumalaa. Ylistävä seurakunta on voittava seurakunta. Seurakunta on jo nostettu taivaallisiin Kristuksessa (Ef. 2:6), vaikka se vielä kulkeekin maan päällä! Näitä "kotinäkyjä" annetaan ahdistuksen ajan seurakunnalle kaikkiaan neljä, että se kestäisi koetuksessa. Sellainen on 7:9-17:ssä ihana näky ahdistuksesta tulevasta seurakunnasta, etukäteisnäky, ennen kuin se on todellisuudessa tapahtunut ajassa! Sellainen on 14:1:n vihanajan seurakunnasta annettu näky. Tähän seurakuntaan kuuluvat todennäköisesti sekä pelastuneet juutalaiset että pakanat. Ja tällainen kotinäky on 15:2:ssa niistä, jotka ovat saaneet voiton pedosta. Ja tietenkin viimeisenä on vielä kuvaus uudesta Jerusalemissa (21. luku) innoittamassa juoksemaan perille asti voittajana.

[\[YLÖS\]](#)

4. SEURAKUNTA SINETÖIDÄÄN

Seuraava Ilmestyskirjan kohta, mistä selvästi näkyy lopunajan seurakunta maan päällä ahdistuksessa, on 7:1-8. Suhtautumisessa tähän ns. sinetöimiseen ilmenee selvimmin, millaisiin vaikeuksiin ja vääriin tulkintoihin johtaa se teoria, joka olettaa seurakunnan tulleen ylös temmatuksi jo aikaisemmin, 4:1:n kohdalla. Konservatiivinen suuntaus, joka näkee seurakunnan maan päällä koko lopunajan, osuu sen sijaan luvun tulkinnassaan melko oikeaan tulokseen.

Lindeman, jonka otan esimerkiksi radikaalisesta suuntauksesta, ei lainkaan mainitse Nikolaisen teosta, jonka otan esimerkiksi konservatiivisesta suuntauksesta.

Lindeman katsoo sinetöimisen tapahtuvan Googin sodan jälkeen ennen atomisodan, Harmagedonin sodan, puhkeamista. Puuttumatta nyt lainkaan kysymykseen Googin sodasta todettakoon tässä ainoastaan, että sinetöimisen tarkoitus ei toteutuisi, ellei se tarkoittaisi koko lopunaikaa edeltävää toimitusta. Se on liitettävä 11:1-2:n yhteyteen. Näkisin sen toimenpiteenä, jolla 7-vuotisjakso alkaa. Sinetit ja pasuunat tapahtunevat ainakin osittain päällekkäin ensimmäisen 3 ½ vuotisjakson aikana seitsemännen pasunan päättyessä tämän ahdistuksen ajan, vihanajan samalla alkaessa.

Lindeman käsittää sinetöimisen merkitsevän 144.000 juutalaisen uskoontuloa (= Kylälä, IX K-L-M, 1969). Sinetöimisen suorittaa itse Herra, joka antaa Pyhän Hengen sinetin pelastuneitten sisimpään. Nämä juutalaiset julistavat sitten evankeliumia vaivanajan alkuosassa ja heidän todistuksensa kautta tulee suuri joukko ihmisiä uskoon. Vaivanajan pelastuneet pakanat mainitaan 7:9-17:ssä; eikä heitä tule sotkea näihin pelastuneisiin juutalaisiin. Kun Antikristus, saatuaan vallan vaivanajan puolivälissä, yrittää tuhota tämän vastasyntyneen poikalapsen (12:5) eli 144.000 uskoon tullutta israelilaista, Jumala pelastaa sen tempaamalla heidät taivaalliselle Siionin vuorelle Jumalan valtaistuimen eteen (14:1-6). Tätä ensimmäistä poikalasta kutsutaan esikoiseksi, koska 144.000 on syntynyt ensiksi koko kansan jäännöksen syntyessä vasta myöhemmin Harmagedonilla. Koko kansan synnytyskivut kestävät yhden päivän eli 7 vuotta.

Lindeman katsoo, että seurakunta-aikakaudella pakanat ovat samassa asemassa juutalaisten kanssa ja muodostavat yhdessä Kristuksen ruumiin. Ylöstempauksen jälkeen Raamattu käsittelee kuitenkin erikseen juutalaisia ja pakanoita. Vaivanajan pyhätkään eivät hänen mielestään enää pääse morsiusseurakuntaan.

Sinetöiminen ei mielestäni kuitenkaan lainkaan tarkoita uskoontuloa eikä koske ainoastaan juutalaisia vaan kaikkia ”Jumalan palvelijoita”, niin kuin Raamatussa nimenomaan sanotaan (7:3). ”Älkää vahingoittako maata älkääkää merta, älkää myös puita, ennen kuin me olemme painaneet sinetin Jumalamme palvelijain otsaan.” Sanan mukaan sinetöinnin suorittaa enkeli eikä Herra itse ja sinetti painetaan otsaan. Se ei siis ole sisäinen Hengen sinetti.

Sinetöiminen selittää sen, mistä radikaalit juuri ovat epävarmoja, nimittäin miten Jumalan seurakunta kestää koetuksissa. Raamattu sanoo, että ne jotka sinetöidään, myös kestävät. Se on tämän luvun siunattu sanoma. Tapahtuu jotain sellaista, jota minkään muun seurakunnan kohdalla ei ole aikaisemmin tapahtunut. Jumalan sinetillä (sinettisormuksella) painetaan kaikkien Jumalan palvelijoiden otsaan merkki. Sinetillä merkityt ovat Jumalan omaisuutta. He ovat nimenomaan Kristuksen orjia (dulos = orja, palvelija). Tässä on jumalallinen vastine Antikristuksen suorittamalle pedon merkin ottamiselle oikeaan käteen tai otsaan (13:16). Mikään ei tekstissä viittaa siihen, että merkityt säästettäisiin, eristettäisiin tulevilta kärsimyksiltä (ks. kuitenkin 12:6,14 vihanaikana).

Menettely on sama kuin Hes. 9:4:ssä. "Ja Herra sanoi hänelle: 'Kierrä kaupungin, Jerusalemin, läpi ja tee merkki niitten miesten otsiin, jotka huokaavat ja valittavat kaikkia kauhistuksia, mitä sen keskuudessa tehdään.'" Ja 9:6:ssa sanotaan: "...älkää koskeko keneenkään, jolla on otsassaan merkki..." Tässä on ilmoitettu sinetöimisen tarkoitus.

Merkki, sinetti julistaa: "Älä koske." Vrt. Job 1:12 ja 2:6: "Säästä hänen henkensä." Jobissakin oli merkki. Sanassa "vahingoittaa" (7:2,3) on viittaus pasuuna- ja maljanäkyjen tuomioihin.

Samalla tässä erotetaan muista ne valitut, joiden on kestettävä lopunajan läpi. Näin sinetöiminen on liitettävä 11:1,2:n yhteyteen. Samalla se valmistelelee valittujen kokoamista, Matt. 24:31, toisaalta uskovien ylöstempausta, toisaalta Israelin pelastumista.

Lindemanin, Mellerin ym. mielestä 144.000 on käsitettävä kirjaimellisesti. Ilm.21:17 ja muut kohdat osoittavat kuitenkin, että luku on apokalyptinen ja symbolinen. Siinähan ilmenee seurakunnan 12-luku. Sinetöimistä ei kuvata, ilmoitetaan vain sen tulos. Lindemanin selitys, että seurakuntakauden jälkeen Jumala taas erottaisi juutalaiset ja pakanat omiksi ryhmikseen, on kestämaton. Se tulkinta, että tässä olisivat kysymyksessä vain pelastuneet juutalaiset, vie mahdottomuuteen (Nikolainen, Hartenstein). Miten vain juutalaiskristityt saisivat avun ja suojan koettelemusten aikana, mutta eivät pakanat, joiden pitäisi Lindemanin mukaan kokea marttyyrikuolema? Toisaalta 144.000:n tulkitseminen marttyyrien tosiasialliseksi lukumääräksi menee sekin liian pitkälle. UT:n mukainen oikea tulkinta on se, että kysymyksessä on sekä ahdistukseen kulkeva pakanoiden Kristus-seurakunta että lopunaikana uskoon tuleva Israel. Jeesuksen Kristuksen seurakunta on aina Jumalan silmissä yksi. Sillä on Israelin kaksitoistaheimoisien kansan kunnian nimi siksi, että uusi liitto on rakennettu vanhan pohjalle ja evankeliumia Jeesuksesta Kristuksesta on ensin julistettu juutalaisille. Tämän kieltäminen on UT:n erään tärkeän opetuksen kieltämistä, jota jo Paavali Ef. 3. luvussa julisti. Uudestisyntynyt on todellinen: juutalainen (Room. 2:29). Seurakunta on Jumalan Israel (Gal. 6:16). Seurakunta on jopa "kaksitoista hajalla asuvaa sukukuntaa" (Jaak. 1:1; 1 Piet. 1:1). Samaa ajatusta Paavali seuraa Room. 9-11:ssä: pakanakristityt tulevat oksastettaviksi Israel-puuhun. Ks. myös Matt. 19:28; Luuk. 22:30.

Siinä että Johannes kuuli luvun, mutta ei nähnyt joukkoa, on viittaus vielä tuolloin vallitsevaan seurakunnan hajaannukseen maan päällä. Se on vielä taisteleva seurakunta.

Se että sukukuntien joukossa mainitaan ensimmäisenä Juuda, josta meidän Herramme on noussut, osoittaa myös, ettei ole kysymys juutalaisesta sukukuntien luettelosta.

Sama 12. luku on vielä uuden Jerusalemin portissa ja muurissa. Niihin on kirjoitettu Israelin lasten kahdentoista sukukunnan nimet (21:12). Eivät kai radikaalit luule, että vain juutalaiset pääsevät kirkkauteen? Me olemme kaikki "Israelin lapsia".

Saman luvun lopun voidaan samoin katsoa osoittavan koko pelastuvaa joukkoa. Se tahtoo lohduttavalla tavalla etukäteen näyttää, millainen on seurakunnan lopullinen osa kirkkaudessa. Etualalla ovat kuitenkin suuresta ahdistuksesta tulevat, koska he juuri tätä lohdutusta lopunaikana eniten tarvitsevat.

Sama joukko 144.000 esiintyy 14:1 :n kuvauksessa Karitsan kanssa olevasta joukosta Siionin vuorella. Tässä kerrotaan, että pedon hirmuvalta ei merkitse uskovien häviämistä. "Tuonelan portitkaan eivät heitä voita." Sinetöidyt kestävät! Sellaisesta juutalaisten ylös tempauksesta, josta Lindeman puhuu, ei tämä Raamatun kohta kerro. Lopulta Lindeman itsekin unohtaa tämän juutalaisten ylöstempauksen puhuessaan ylösnousemuksen eri vaiheista. Oikea Raamatun tulkinta edellyttääkin, että 14:1:ssä ovat 12:17:ssä mainitut Israel-vaimon jälkeläiset, "jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus". Milloin he ovat tulleet uskoon? Siitä puhun 11. luvun selityksen yhteydessä. Sinetöimisessä (7:3) vain kuultiin luku. Juuri nämä uskoon tulleet 144.000 (apokalyptinen luku) palaavat vihanajan loppupuolella kansojen erämaasta Jerusalemiin. "Siionin vuori" lienee tässä ymmärrettävä juutalaisten kohdalla kirjaimellisesti?

Ilm. 14:1:ssä myös selitetään sinettiä siten, että se merkitsee Jeesuksen ja Isän nimen kirjoittamista otsaan (vrt. 3:12; 22:4). Sama omistajan merkki on vielä taivaassakin!

Nikolaisen mukaan Siionin vuori kuvaa apokalyptisessä kuvakielessä taistelevan seurakunnan temppeliä maan päällä. Merestä noussutta petoa vastassa on Siionin vuorelle noussut Karitsa. Näyn sanoma on se, että Kristus on seurakuntansa keskellä; se kestää, koska Karitsa seisoo sen keskellä. Hebr. 12:22 viittaa myös siihen, että Siionin vuori on Jumalan kansan kokoontumispaikka jo täällä ajassa.

Tämä eksegeesi on muuten hyvä, mutta sillä varauksella, että kysymyksessä ovat vain sinetöidyt juutalaiset. Seurakunta on jo ylöstemmattu 11. luvussa, mitä Nikolainen ei havaitse. Hänen mielestään kysymyksessä on sama taisteleva seurakunta kuin 7:3-8:ssa. Jakeessa 14:2 ilmenevän "paljojen vetten pauhinan", "suuren ukkosenjylinän" ja "kanteleensoittajain", jotka "veisasivat uutta virttä valtaistuimen edessä ja neljän olennon ja vanhinten edessä", katsoo Nikolainen tarkoittavan jumalanpalvelustaan viettävää taivaallista enkeliseurakuntaa! Saman jakeen mukaan kuitenkin vain ne voivat oppia uuden virren, jotka ovat ostetut maasta eli nuo 144.000.

Kun Lindeman väittää, että nämä ylös temmattavat juutalaiset ovat esikoisia, niin hän menee UT:n ilmoituksen ohi. Raamattu

kutsuu kaikkia uudestisyntyneitä esikoisiksi (Jaak.1:18). Kun teksti vielä kutsuu esikoisia neitsyiksi, näin viitaten Matt. 25:1-13:een, ja 2 Kor. 11:2:een on selvää, että jakeissa 3 ja 4 mainitut ominaisuudet kuuluvat sekä alhaalla Suonin vuorella vielä taisteluissa olevalle juutalaisten pelastuneitten joukolle että ylhäällä heidän yläpuolellaan kirkkaudessa laulavalle ja soittavalle ja juutalaisten ahdistuksiin osallistuvalla riemuitsevalle pakanain ylöstemmatulle seurakunnalle, taivaalliselle 144.000:lle. Kummankin joukon apokalyptinen luku on 144.000. Tässä 7:3-8:ssa näytetty sinetöity joukko on siis jakaantunut kahdeksi, mutta niillä kummallakin on edelleen sama luku. Yhteinen luku on 288.000 ja sekin löytyy Raamatusta (2 Aikak. 25,27). Daavidin veisaajien luku oli 288 ja sotajoukon 288.000. Juutalaisten luvussa on nähtävä jo kaikki pelastuvat, vaikka tuo luku lopullisesti toteutuu Harmagedonilla. Tässä on taivaallisen voittojuhlan esimakua. Kristuksen lopullinen tulemus on jo aivan lähellä. Jumalan joukko on valmistunut! .

Jakeet 3 ja 4 ovat puhuttelemassa kaikkien aikojen uskovia heidän taivaskelpoisuudestaan. Uskovilla tulee olla neljä ominaisuutta: 1) siveellinen puhtaus (vrt. mitä 2. luvussa puhutaan lisebelistä), 2) kärsimysalttiutus: "seuraavat Karitsaa, mihin ikinä hän menee", 3) erottuminen muista ja 4) totuudellisuus. Tässä on erityisesti korostettava kärsimysalttiutta, joka nyt tahdottaisiin kieltää pakenemisteoriolla. Kysymyksessä on Ilmestyskirjan vastine ristin ottamisen käsitteelle evankeliumeissa (Nikolainen). Mutta samalla tässä on osoitus siitä, että ne 144.000 ovat edelleen maan päällä. Ei ole puhetta Karitsan perässä kävelemisestä taivaan saleissa!

Lindeman ei käsittele Ilm. 9:4:ä lainkaan. Tässähän nimenomaan annetaan syvyydestä nousseille heinäsiikkaskorpioneille (demoneille?) käsky, etteivät ne "saa vahingoittaa maan ruohoa eikä mitään vihantaa eikä yhtään puuta, vaan ainoastaan niitä ihmisiä, joilla ei ole Jumalan sinettiä otsassaan". Sinetin merkitys nimenomaan ilmoitetaan tässä sellaiseksi, että se varjelee vitsauksissa. Sinetöidyt säästyvät viidennen ja todennäköisesti myös kuudennen pasunan vitsauksesta (vaikka sitä ei nimenomaan sanota) aivan kuin israelilaiset Egyptissä seitsemän vitsauksen aikana Goosenin maassa. Tämän jakeen perusteella kenties sellainen johtopäätös voisi olla oikeutettu, että he kuitenkin joutuvat kestäämään sinetöimättä neljä ensimmäistä pasuunaa. Sen sijaan säästäminen koskisi kolmea voihuutoa.

Nikolainen toteaa, että nyt käy ensi kerran ilmi, mitä sinetöiminen merkitsee. Niin kuin Jeesus oli luvannut omilleen, ettei demoneilla ja skorpioneilla ole heihin valtaa (Luuk. 10:19, Mark. 16:18), Hänen seurakuntansa maan päällä säästyy tästä vitsauksesta. Se ei ole temmattu ylös, mutta demonien vitsaus ei siihen kohdistu, vaan uskottomaan, jumalankielteiseen ihmiskuntaan. Kiitos Jumalalle! Sama lupaus löytyy jo Ps. 91:3-13:sta.

Juuri tässä erikoisessa varjeluksessa, jonka esikuva on Israelin kansa Egyptin vitsauksissa, Jumalan kirkkaus tulee esille seurakunnan kautta. Sitä Jeesus tarkoittaa, kun Hän sanoo: "Mutta ei hiuskarvaakaan teidän päästänne katoa" (Luuk. 21:18, Matt. 10:30). Hiuksia on päässä tietävästi 140.000! Radikaali näkemys ei tuo seurakunnan näkyviin sanasta tätä ihanaa totuutta, jotta se saisi siitä

jo nyt omalle kohdalleen siunausta. Ei pitäisi kaventaa Jumalan kunniaa!

Mielestäni Ilm. 9:4 vie ajatukset toiseenkin asiaan. Sinetöidyt ovat "maan ruoho", "vihanta" ja "puut". He ovat elämää kantava osa viitsausten kohtaamaa maailmaa, jossa kuolema kulkee. He kantavat hedelmää. Heissä on siemen. Ks. 1 Moos. 1:11,12 ja 1 Joh. 3:9.

[\[YLÖS\]](#)

5. SEURAKUNTA VALMISTETAAN

Radikaalinen näkemys selittää Ilm. 11:1:n tarkoittavan "kaikessa lyhykäisyydessään", että Jerusalemissa on oleva vaivanaikana jälleen temppeli (Lindeman, Meller ym). Siksi tämän temppelein oletettuja rakennussuunnitelmia seurataan innostuneesti. Selitetään, että Amerikassa olisi jo hakatut ja valmiiksi pakatut kivet Jerusalemin temppelein rakentamista varten. Temppelein rakentaminen liitetään jopa seurakunnan ylöstempauksen yhteyteen. "Ensimmäinen tehtäväsi on tarkkailla ahdistuksen ajan temppelein rakentamissuunnitelmia. Kun ne ovat käynnissä, näyttämö on valmis maan viimeistä draamaa varten. Ylösoitto voi tapahtua ennen tai jälkeen rakennuksen valmistumisen" (McCall & Levitt: Paholainen pyhäkössä, Kuva ja Sana 1975)

Asiaan perehtynyt saksalainen Fritz May kirjoittaa kuitenkin (Israel, maailmanpolitiikka ja profetiat, Päivä 1978), että tuo huhu on osoittautunut "sensaationälkäisten kristillisten kiihkoilijoiden mielettömäksi tarinaksi". Saksankielinen israelilainen sanomalehti Jedioth Chadashoht kirjoitti aiheesta mm: "Miksi kivet pitäisi kuljettaa Amerikasta Israeliin? Niin kuin ei Jerusalemin ympärillä olisi tarpeeksi kiviä!" Samassa artikkelissa sanotaan edelleen: "Tähän täytyy vastata selkeästi, että meidän aikomuksemme ei voi olla temppelein uudelleenrakentaminen." Ylirabbiini Nissim sanoi, että meidän on vaalittava patriarkkojen perinnettä, jonka mukaan Jumala itse laskee kolmannen temppelein taivaasta maan päälle. Myös Shalom Ben Chorin edustaa tätä näkemystä.

Radikaalinen suuntaus vie tässä väärään odotukseen. On väärin ja vaarallista odottaa lumoutuneena, että temppeleitä alettaisiin rakentaa Länsimuurin kohdalle. Se veisi kristittyjen kohdalla väärään asennoitumiseen: meidän Herramme ei saavu vielä pitkään aikaan, sillä eihän ole rakennettu temppeleäkään, johon Antikristus asettuu ennen Herramme paluuta. Sitä paitsi tuntuu ristiriitaiselta, että radikaalit, jotka eivät usko Antikristuksen tulevan ennen Herran Jeesuksen saapumista, odottavat Antikristuksen temppelein rakentamista ennen ylöstempauksia!*

(* Temppeleissä odotetaan juutalaisten ryhtyvän uhraamaan viitaten Dan. 8:11--13, 11:31, 12:11. Sanaa "uhri" ei kuitenkaan esiinny näissä jakeissa vaan tamid = ainaisuus, jatkuvuus. Vain 9:27 on zebach ja michah. Matt. 24:15:ssä Jeesus ei mainitse "jokapäiväisestä uhrista". Selitys lieneekin siinä, että oikea Uhri oli tullut. Danielin kirjassa lienee viittaus evankeliumin julistamisesta

pannaan. Miksi Antikristus tyytyisikään vain juutalaisen uskonnon lakkauttamiseen!)

Tietenkin on mahdollista, että Kalliomoskeijasta muodostuisi Antikristuksen synkretistisen uskonnon palvomispaikka. Mutta sekin käsitys on saanut laajaa kannatusta Lutherista lähtien, että 2 Tess. 2:3:ssa mainittu "Jumalan temppeli" on käsitettävä hengellisesti ja tarkoittaisi vain, että Antikristus asettuu kristillisessä kirkossa Jumalan paikalle (Saarnivaara, Suuri luopumus, Saarisalo ym.). Mikään välttämätön edellytys temppeli ei voi olla 2 Tess. 2:3:n toteutumiseksi.

Raamatun käsitys on sama kuin juutalaisten odotus: tuleva Messias rakentaa temppelin (Sak. 6:12,13, Hes. 40-42).

Mutta olipa tämän asian laita miten tahansa 11. luvun hengellinen selitys on, että 11:1:ssä mainittu "Jumalan temppeli" on uudestisyntynyt Kristuksen maanpäällinen seurakunta. Luvun kahden ensimmäisen jakeen ilmoitus on, että seurakunta valmistetaan ahdistuksen aikaan ennen sen saapumista. Ajan kesto ilmoitetaan jakeen 2 lopussa: 42 kuukautta. Kun sinetöimisellä meille ilmoitetaan se tavattoman tärkeä asia, että uskovat varjellaan ahdistuksen aikana ja pelastuneet juutalaiset vihanaikana, niin 11:1,2:n tarkoitus on jatkaa tätä ilmoitusta kirjaimellisella, historiallisella tasolla käyttämättä enää apokalyptisia lukuja. Jakeet ilmoittavat, että Jumalan seurakunta erotetaan maailmasta ja nimikristillisestä joukosta ja varustetaan sisäisesti.

Ennen saatanan temppeliä (= saatanan synagoga) on Jumalan temppeli! Ennen saatanan rakentamaa Baabelia on Jumalan kaupunki! Saatana on vain Jumalan jäljittelijä mennessään "Jumalan temppeliin" ja rakentaessaan Baabelin. Samoin havaitsemine pedon merkin ottamisen olevan sinetöimisen saatanalainen vastine.

Jumala ei syökse seurakuntaansa valmistumattomana ahdistukseen! Minulla on se usko, että kenenkään uskovaisen ei tarvitse pelätä joutuvansa yllättäen vainojen ja ahdistusten aikaan ja sitten luopuvansa Jumalasta. Me voimme rauhallisesti luottaa taivaalliseen Isäämme. Kaikki on Jumalan hallinnassa. "Sillä ei Herra, Herra, tee mitään ilmoittamatta salaisuuttaan palvelijoilleen profetoille" (Aam. 3:7). Ne jotka katsotaan arvollisiksi pääsemään lopunajan seurakuntaan tulevat tuon ajan myös kestävänsä loppuun asti. Vain muutamat Jumalan sääntöjen mukaan luopuvat, heitetään vankilaan tai tulevat marttyyreiksi. Seurakunnan jäsenet ovat jo edeltäneenä aikana kypsyneet viimeisten 3 ½ vuoden koetukseen. Hiljaisesta valmistumisesta he astuvat esiin aivan kuin Jeesus astui saman pituiseen koetukseensa. Ehkä he jo alkavat tietääkin sen sisimmässään. Uskossaan heikot ja lankeilevat Jumalalla on valta ottaa pois sitä ennen tai sen aikanakin.

Mutta mitta, joka annettiin Johannekselle, oli Jumalan, ei ihmisten. Jos me saisimme valikoida, ketkä pääsevät ahdistuksen ajan seurakuntaan, me valitsisimme monessa tapauksessa väärin. Monet ensimmäiset tulevat viimeisiksi, monet viimeiset ensimmäisiksi tässäkin.

Mittaaminen tarkoittaa tässä rakennuksen säästämistä, varjelemista, kenties jopa suunnitelmien tekemistä Uutta Jerusalemiä varten. Useimmat konservatiivit selittäjät (mm. Nikolainen) katsovat, että temppeli on sama kristillinen seurakunta, jonka sinetöimisestä oli puhe. Sitähän muuallakin UT:ssa kutsutaan Jumalan temppeleksi (Ef. 2:19, 1 Piet. 2:5). Tässä on jatko 3:12:ssa annettuun ilmoitukseen. Siinä mainitaan sekä Jumalan temppeli että Jumalan kaupunki. Mutta taivaassa ei ole temppeleitä!

Myös jokainen pyhä on Pyhän Hengen temppeli (1 Kor. 6:19) ja samalla Jumalan temppeli (1 Kor. 3:16, 2 Kor. 6:16).

"Altari", jonka taivas erityisesti huomioi, on kultainen suitsutusaltari Ilmestysmajassa, joka UT:ssa on todellisen rukouselämän paikka ja symboli. "Ne jotka siinä kumartaen rukoilevat" on UTN:ssa käännetty: "Laske kuinka monta rukoilijaa temppeleissä on". Näin Jumala osoittaa, mikä kristillisyydessä on sen ydin, ketkä ovat Hänelle otolliset. Hän ei sano: laske saarnaajat, vaan laske rukoilijat. Heidät valitaan, he ovat Jumalan temppeli. Heidä Jumala tahtoo (Joh. 4:23). Nyt on se aika, jolloin pysymisemme Kristuksessa ja suorastaan taivasosamme määräytyy rukouselämämme vakavuuden mukaan. Jeesuksen monet sanat valvomisesta ja rukoilemisesta tulevat mieleen. "Joka vahvana pysyy loppuun asti hän pelastuu." - "Valvokaa siis joka aika ja rukoilkaa, että saisitte voimaa paetaksemme kaikkea, mikä tuleva on, ja seisoksenne Ihmisen Pojan edessä." Jeesuksen saapumiseen on enää lyhyt hetki!

Oletko rukoilija? Seisotko "maan Herran edessä" (11:4). Seurakunnasta täytyy lopunaikana voida sanoa: "...nämä ovat ne, jotka seisovat maan Herran edessä." Lopunaikana koetaan rukousyhteys erityisellä tavalla, taivas ja maa yhtyvät (Ef. 1:10). Sitä kautta virtaa ahdistuksen seurakuntaan taivaallisia voimia sillä tavalla, että heistä tulee öljypuita (11:4). He omistavat Pyhän Hengen koko voiman ja armolahjat suuremmissa määrässä kuin mikään seurakunta tähän asti. He noudattavat apostolista kehotusta: "Mutta me tahdomme pysyä rukouksessa ja sanan palveluksessa" (Ap.t. 6:4). Rukous mainitaan ensin 11:1:ssä. Palvominen, ylistys, rukous ja esirukous on heidän ensimmäinen ja varsinaisin tehtävänsä, kuten symbolinen seurakuntanäky 4:10:ssä osoittaa esikuvallisella tavalla.

Sana "rukoilla" on Ilmestyskirjassa proskyneo. Joka voidaan kääntää: kumartua maahan jonkun eteen, maahan heittäytymällä kunnioittaa. Sana tulee suutelemista merkitsevästä sanasta kyneo. Proskyneo voidaan kääntää myös suudella jonkun viitan lievettä. "Palvoa" olisikin ehkä parempi käänös: UTS. Nyt on huomattava, että sana proskyneo käytetään myös Antikristuksen kumartamisesta (13:15). Saatana pyrkii saamaan ihmisiltä jumalallisen kunnioituksen. Siitä Jumala kuitenkin enkelien välityksellä ankarasti varoittaa (14:9-12). "Kumartaen rukoile Jumalaa" (22:9). Enkelienkin kumartaminen estetään Johannekselta. Ahdistuksen aikana käy siten ilmeiseksi, ketkä kumartaen palvovat Jumalaa, ketkä saatanaa (Antikristuksen kuvaa). Tämä ratkaisee iankaikkisen kohtalon.

Kaunis kuva Jeesuksen jalkoja suutelevasta rukoilijasta on meille annettu esimerkiksi Luuk. 7:36-47:ssä. Mitä me annamme Jeesukselle? Annammeko Hänelle salassa rakkautemme? Joka

rakastaa, hän palvoo ja ylistää Herraa rukoukskammiossa. ”Eikä hän koskaan enää lähde sieltä ulos” (3:12, vrt. Kork.v. 1:4). Rukoile Ps. 27:4-6:n mukaan!

”Joka voittaa, sen minä teen pylvääksi Jumalani temppeliin” (3:12) johdattaa siihen ajatukseen, että rukousalttarilla tehdään pylväskristittyjä. ”Pylväs” merkitsee vertauskuvallisesti lujaa ja pysyvää asemaa hengellisessä, taivaallisessa ja iankaikkisessa Jumalan temppelissä (Vine).

Mittaaminen on liitettävä 8:1-3:n yhteyteen. ’Sinetöiminen ja mittaaminen tapahtuvat ilmeisesti 8:1:ssä mainitun ”noin puolen hetken” aikana (Lindeman käsittää sen 3 ½ vuodeksi!) Radikaaleilla ei ole ollut paljoa sanottavaa kyseisistä jakeista, vaikka niissä on selvä todistus seurakunnan olemisesta ahdistuksen ajassa ja samalla meille opetusta rukouksen merkityksestä. Tuskinpa enkeli panisi suitsukkeita pyhien rukouksiin, jos he olisivat taivaassa. Tässä on valtava osoitus siitä, miten seurakunnan rukous ja Jumalan maailmanhallinta kuuluvat yhteen (Nikolainen). Jumala tekee itsensä riippuvaiseksi pyhien rukouksista. Maailmantapahtumia ei ratkaista poliitikkojen neuvotteluissa vaan rukouskokouksissa (Madsen). On erittäin tärkeitä että rukoilijat ovat maan päällä ja alttarilla, kun seitsemäs sinetti avataan ja pasuunoihin puhalletaan. He rukoilevat: ”Tulkoon sinun valtakuntasi!” He edistävät ja jouduttavat Kristuksen saapumista. He turvaavat kääntymättömiä ihmisiä rukouksillaan vitsauksilta. Heidän rukoustensa seurauksena syntyy suuri herätys.

Pyhät ovat maan päällä rukoilemassa eivätkä taivaassa rukouksia välittämässä. Enkelit välittävät rukouksia, eivät pyhimykset! Pasuunoihin puhaltaminenkin on seurausta pyhien rukouksista (8:5).

Näin radikaalin suuntauksen omaksumisen seurauksena jatkuvasti menetetään arvokkaita ilmestyskirjan opetuksia, jotka on vastaanotettavissa vain jos hyväksytään ilmestyskirjan itsensä antama sanoma, että seurakunta ei ole noussut ylös 4:1:n kohdalla, vaan on edelleen ahdistuksen ajassa kokeakseen ylöstempauksen 11. luvun loppupuolella.

Temppelin mittaamiseen liittyy sen erottaminen esikartanosta. Sitä ei saa mitata, sillä se on annettu pakanakansoille (11:2).

Esikuvana on ollut israelilaisten erottaminen egyptiläisistä. Siitä sanottiin: ”Mutta minä erotan sinä :päivänä Goosenin maan, jossa minun kansani asuu, ettei sinne paarmoja tule, tietääksesi, että minä olen maan Herra. Näin minä panen pelastuksen erottamaan oman kansani sinun kansastasi. Huomenna on tämä ihme tapahtuva” (2 Moos. 8:22,23). Egypti tuli tietämään, kuka on Herran oma ja kuka ei. ”Erottaa” on pala = käsitellä erikoisesti, tehdä ero, ja sana esiintyy vain tässä. Ja nimenomaan sanotaan siis jo VT:ssä, että ”pelastus” erottaa. ”Pelastus” on pedut = lunastus, joka tulee verbistä pada = ostaa vapaaksi. Se oli ihme (ot = merkki, ennusmerkki, todiste) ja niin se tulee olemaan viimeisenä aikanaikin. On syytä huomata, että sana ”maan Herra” (Jehova be-kereb ha eres = Jehova keskellä tätä maata), esiintyy myös Ilm. 11: 4:ssä. Hän on silloinkin ”keskellä tätä maata”. Erottelusta katso vielä Mal. 3:17,18.

”Erottaa” (11:2) on kreikaksi ekballo, mikä merkitsee heittää pois, ulos tai jättää pois. Tässä on viittaus Jeesuksen tulemuksessa tapahtuvaan poisheittämiseen (Matt. 14:48: ”viskasivat pois”). Tässä

on valmisteleva toimitus. Se voi olla kirjaimellinenkin. Pääasiassa vihanaikaan annettu kehoitus kuuluu tähänkin: "Lähtekää siitä ulos, te minun kansani, ettette tulisi hänen synteihinsä osallisiksi" (18:4). Jumala haluaa varjella oman kansansa siltä uskontojen sekoitukselta, valheopilta, jonka Antikristus ja väärä profeetta saavat aikaan "saatanan synagoogassa".

"Esikartanoksi" on kutsuttu laitoskirkkoihin kuuluvaa nimikristittyjen joukkoa. Nyt tämä joukko joutuu lopulta valinnan eteen. Ehkä tämä erottaminen voidaan käsittää jopa niin, että kahden tien kulkijoille annetaan 3 ½ vuotta kestävä koetuksenaika, jona heidän on ratkaistava lopullisesti suhteensa Jeesukseen. Se että he näkevät todellisten uskovien kokoontuvan yhtenä joukkona eri kirkoista ja suunnista yhdeksi seurakunnaksi, on jo sinänsä parannussaama maailmalle. Toteutuu lopultakin Jeesuksen ylimmäispapillinen rukous "että he yhtä olisivat"! Maailma tulee näkemään vihdoin seurakunnan, jonka jäsenet ovat yksimielisiä, joilla on "yksi sydän ja yksi henki", jotka rakastavat toisiaan. Ei enää tunneta luterilaisia, helluntalaisia, vapaakirkollisia ym. vaan kristittyjä, Jumalan lapsia, Jumalan palvelijoita. Kiitos Jumalalle! Lopunaika paljastaa kaiken epäaidon, kaiken valheellisuuden, kaiken teennäisyyden, ulkokultaisuuden, valheuskovaisuuden. Naamarit riisutaan. Vain se mikä on aitoa, mikä on Jumalasta, mitataan ja se kestää.

Monesti tätä erottelua on yritetty kirkon historiassa. Nyt sen tekee Jumala itse taivaallisella mitalla. Meillä on ollut monenlaisia kriteerioita sen osoittamiseksi, ketkä todella ovat Herran omia, ketkä eivät. Hengen sinetti sydämessä on se, joka määrää, kuka pääsee viimeiseen seurakuntaan (2 Kor. 13:5). Tämä on lopultakin raamatullinen seurakunta. Kun Jumala tulee siihen hyväksymään sekä lapsena kastettuja että uskovina kastettuja kristittyjä, kunhan he ovat uudestisyntyneitä, on varmasti parasta, että mekin tänä valmistusaikana hyväksymme eri piirien uskovissa tämän eroavaisuuden.

Ilm. 11:ssä erotetaan Jumalan kansa ja pakanakansat. Pakanakansat ovat Jumalan vihollisia. Heidän vihamielisyytensä Jumalan kansaa kohtaan käy monin tavoin ilmi. Jakeessa 12 heitä kutsutaan "heidän vihollisiksensa". Mutta erityisesti viha ilmoitetaan sanoilla "he (ne) tallaat pyhää kaupunkia 42 kuukautta" (11:2). Perinteinen käsitys yhdistää "pyhän kaupungin" ja Jerusalemin. Ilmeistä onkin, että sortaja tallaa Israelia ainakin toisen mutta todennäköisesti myös ensimmäisen 3 ½ -vuotisjakson aikana. Tämä käy mielestäni ilmi siitä, että Jerusalemiä kutsutaan 11:8:ssa Egyptiksi. Israel on sortajan vallan alla orjuudessa.

Jerusalem ei kuitenkaan ansaitse "pyhän kaupungin" nimitystä. Sitä kutsutaan sekä Sodomaksi että Egyptiksi (11:8). Paikka yhdistää nämä nimitykset Jeesuksen ristiinnaulitsemiseen. Verivelka painaa Israelia. Se on synneissään niin syvälle langennut Jumalan edessä, että se on kuin Sodoma, joka on kypsytynyt tuomiolle (näin myös Haim Shvili). Israelin lunastus ei ole alkanut vuonna 1948, kuten jotkut juutalaiset ja kristitytkin opettavat. On kysymys vain kansan syntymisestä, ei vielä lunastuksesta.

Myös ”Pyhä kaupunki” tarkoittaa tässä seurakuntaa. Selitys on Ilm. 21:2:ssa. Siitä käy ilmi, että pyhä kaupunki on uusi Jerusalem, joka on Kristuksen morsian. Samoin 22:9,10. Jumalan kaupunki on Jumalan kansan lopullinen asuinpaikka (Hebr. 11:10), mutta se kuvaa samalla myös seurakuntaa. Tämä nimi löytyy myös 3:12:sta. Se on kirjoitettu voittajien otsaan. Seurakunnan nimittäminen Jerusalemin nimellä v on ominaista myös Korkealle Veisulle (6:4). Uskovat ovat ”Jerusalemin tyttäriä”. Siinä puhutaan myös Daavidin linnasta: ”...tuhat kilpeä riippuu siinä, urhojen varustuksia kaikkia” (4:4). Seurakunta on Jumalan sotajoukkoa! ”Peljättävä kuin sotajoukot” (6:4,10). Kun ajatellaan, että esikartanon erottaminen merkitsee myös muurin menettämistä, niin on otettava huomioon, että Raamatun kielenkäytössä seurakunta itse on muuri (Kork. v. 8: 10, Ilm. 21:17). Itse asiassa se kuitenkin merkitsee sen vahvuutta Kristuksessa. ”Minä olen oleva, sanoo Herra, tulimuuri sen ympärillä ja kunnia sen keskellä” (Sak. 2:5). Tämä Israelille lopunaikana annettu sana soveltuu myös kristilliseen seurakuntaan. Muutenhan se olisi Antikristuksen armoilla sen tallatessa seurakuntaa.

Ilm. 11:2 ei kuitenkaan käytä nimitystä Antikristus tai peto vaan pakanakansat! Tämä viittaa siihen, että peto nousee vasta seuraavan 3 ½ -vuotisjakson ”alkaessa (13:1). Sen mainitseminen jo tänä aikakautena (11:7) viittaa kuitenkin siihen, että tallaan suorittaa kansojen kautta Antikristus itse. Se ei tänä jaksana kuitenkaan saa vielä lopullista valtaansa. Se kykenee vain tallaamaan, ei voittamaan.

Ei ole unohdettava myöskään sanaa ”pyhä”. Ilmestyskirjan teksti on niukkaa, mutta sen eri luvut täydentävät toisiaan. Seurakunta on pyhä (hagios). Ilm. 21:8,27 ja 22:14,15 sisältävät kolmlinkertaisen ilmoituksen ehdoista, joiden perusteella pääsee sisälle uuteen Jerusalemiin. Sisälle ei ole tulemista, ellei nimi ole Karitsan elämäkirjassa ja ellei vaatteita ole pesty Karitsan veressä. Erikoisesti on huomattava, että kaikissa kolmessa kohdassa esiintyy ulkopuolella olevien yhteisenä nimenä valehtelija. ”Kaikki jotka” vaihetta rakastavat ja tekevät” (vrt. 14:6). Valhe on ominaista ”pakanakansoille” ja sille uskonnolle, jota ne alkavat harjoittaa tultuaan erotetuiksi Jumalan seurakunnasta. He eivät ottaneet vastaan ”rakkautta totuuteen voidaksensa pelastua” (2 Tess. 2:10).

[\[YLÖS\]](#)

6. SEURAKUNTA TODISTAA

Tuskinpa missään muualla raamatunselitys on joutunut niin suuriin vaikeuksiin kuin Ilm. 11:3-13:n tulkinnassa. Epäilemättä tämä luku on vaikeimpia koko Raamatussa. Jo vanhat kristilliset selittäjät katsoivat, että 11:3:ssa mainitut ”kaksi todistajaa” olisivat Hanok ja Elia, kun taas useimmat uudemmissa selittäjistä ovat Mooseksen ja Elian kannalla. Mutta muitakin kandidaatteja on ollut tarjolla: Joosua ja Serubbaabel, Pietari ja Paavali, Jaakob ja Johannes. Vanhaa ja

Uutta testamenttia on vielä aivan äskettäin tarjottu (Tynni). Nikulainen sanoo, että lampunjalat sopivat hyvin Mooseksen ja Elian, lain ja profeettain, symboleiksi, mutta että symboliikka sopii myös kahteen johtavaan apostoliin, evankeliumin valon levittäjiin. Hartonen on Mooseksen ja Elian kannalla, Lindeman Hanokin ja Elian kannalla.

Kerrottakoon esimerkiksi, miten Meller (Öljykriisi lopun ajan merkinä, 1974) lukua selittää. Hän viittaa ensin Raamatun ennustuksiin Elian tulosta ja sanoo sitten, että Ilmestyskirja on lopullinen avain Elian toimintaan vaivanajassa. "Ei liene epäilystä siitä, että Elia olisi toinen Ilmestyskirjan säkkipukuisista todistajista, jotka saapuvat taivaasta Jerusalemiin ja nousevat vihdoin sinne takaisin juuri ennen Jeesuksen tulemista maan päälle." Hän uskoo, että kaksi miestä, jotka olivat taivaaseenastumisen vuorella vakuuttamassa Jeesuksen takaisin tuloa, olivat Mooses ja Elia (Ap. t. 1:10). He ilmestyvät Jerusalemiin "juuri kun Israelin kansan ahdistus on huipentumassa ja kaikki kansat ovat kuin humaltuneet Antikristuksen tarjoamasta jumalattomuudesta ja väärän profeetan tekemistä ihmeistä. Tämä tapahtuu 3 ½ vuotta seurakunnan taivaaseen tempaamisen jälkeen"! Raamatun henkilöahmoja tuntevat huomaavat selvästi - sanoo Meller - että profetian täytyy kohdistua Eliaan ja Moosekseen - juuri tällaisia olivat heidän tekonsa. "He jatkavat entisenlaista palvelutehtäväänsä taivaasta tullessaan kirkastettuina olentoina, kunnes peto heidät tappaa. Silloin maailman kansat kokevat eräänlaista saatanallista joulua, annetaan toisille sulasta ilosta lahjoja, kun nähdään, että kaksi säkkipukuista profeettaa viruvat kuolleina maailmantelevision kameroiden edessä kolme ja puoli päivää." (Samaan tapaan Kylälä vihkossa Kaksi säkkipukuista todistajaa eli tuleva Elia, 1970.)

Tässä luvussa ei todellisuudessa kuitenkaan mainita enempää Moosesta ja Eliaa kuin muitakaan ennen eläneitä Jumalan ihmisiä. Tässä ei myöskään sanota, että kaksi henkilöä toimisi Jerusalemissa. Ajankohta todistajien ilmestymiselle on Mellerin kertomuksessa väärä. Todistajat ilmaantuvat todellisuudessa 3 ½ vuotta ennen seurakunnan ylöstempausta, eikä 3 ½ vuotta sen jälkeen. Edelleen Raamatussa ei sanota, että todistajien ruumiit viruisivat Jerusalemin kadulla, eikä myöskään, että ihmiset katselisivat heidän ruumiitaan kolme ja puoli päivää televisioistaan. Kaikki tämä on puhdasta mielikuvitusta samoin kuin sekin väite, että ihmiset eivät salli haudattavan ruumiita, "koska he muistavat, että Jeesus Raamatun mukaan nousi haudasta ja he nyt haluavat varmistaa, ettei mitään sen kaltaista pääse tapahtumaan" (Lindeman).

Sanokaamme suoraan: tämä on tarina, jonka jotkut jo varhain ovat sepittäneet (mm. Tertullianus, kuoli 234, ja Luther kannattivat sitä). On häpeä, että 2.000 vuoden aikana emme ole edistyneet Ilmestyskirjan tulkinnassa tällaisia ihmeellisiä tarinoita pidemmälle. Ilmestyskirjan ei pitäisi olla lukittu kirja (22:10), mikä taas sanotaan Danielin kirjasta (12:4). Tämä makaaberi "TV-näytelmä" vetää vertoja Suomen TV:n amerikkalaisille šokkifilmeille. Sellaista ei Jeesus Kristus kuitenkaan ole ilmoittanut Johannekselle. Hän ja Johannes odottivat, että Hänen rakas seurakuntansa käsittäisi luvun vertauskuvat ja allegorisen esityksen. Taivaalle on varmasti ollut

murheellista kuulla 2.000 vuoden ajan tätä sepitelmää, joka TV:n tultua keksityksi on muka saanut "uutta valoa".

En kerta kaikkiaan usko, että Jumala sallisi tällaista häpäisevää näytelmää tapahtuvan rakkaille profeetoilleen Eliaalle ja Moosekselle tai muillekaan tehtävään tarjotuille henkilöille. He ovat päivätyönsä tehneet ja ansainneet levon kirkkaudessa. Mooses ja Elia seurasivat kyllä kiinnostuksella Jeesuksen maanpäällistä toimintaa 3 ½ vuotta kirkkaudessa (Luuk. 9:30). He eivät kuitenkaan olleet Jeesuksen taivaaseenastumisen ilmoittajia, vaan enkelit, jotka ilmoittivat Hänen syntymisensäkin jouluyönä ja olivat Hänen ylösnousemuksensa todistajia puutarhahaudalla. He tulevat seuraamaan kirkkaudesta kiinnostuneina seurakunnan viimeistä 3 ½ vuotta kestävästä loppusuorasta, sen Jeesuksen kaltaista vaellusta ja toimintaa. He ottavat sen innostuneina vastaan kirkkaudessa ylös tempauksessa. Mutta turhaa on odottaa heitä maan päälle. Tämä tarina joutaa jo romukoppaan.

Toiseksi en usko, että tällainen näytelmä kirkastaisi millään tavalla Jumalan kunniaa ja Kristuksen sovitustyötä. Ilmestyskirjaa on tulkittava "ristin läpi" (Madsen). Ennen kuin hyväksymme mitään selitysyriytyksiä, meidän olisi aina ajateltava tätä kriteeriä. Löytyykö se sitten siitä, että ruumiita ei pantu hautaan kolmeen ja puoleen päivään? Ei suinkaan. Pienestä erostaan huolimatta luvut, jotka ilmoittavat toisaalta Jeesuksen ja toisaalta kahden todistajan kuoleman ja ylösnousemuksen välisen ajan, yli kaksi ja yli kolme päivää, ovat eri alkuperää. Jeesuksen ylösnousemuksesta koskeva luku on alun perin Hoosean kirjasta (6:2), kun taas 3 ½ on Danielin kirjan apokalyptisia lukuja. (Nikulainen).

Sepitelmä ei ole väärinänyt vain teologiaa vaan myös eri raamatunkäännöksiä. Tässä on suorastaan varoittava esimerkki siitä, miten ennakkoluulot voivat värittää kokonaisen luvun sisällyksen. Jotta tarina "täsmäisi" on tekstiin aikojen kuluessa lisätty selitteleviä sanoja. Nämä lisäsanat ovat kursivilla esim. UTS:ssa. Saarisalo väittää, että "niillä ei tosin sanatarkasti ole vastinetta alkutekstissä, mutta niiden ajatukset sisältyvät siihen ja ovat siis sen mukaisia". Väittäisin kuitenkin, että juuri nämä sanat ovat estäneet lukijoita tajuamasta 11. luvun hengellistä sanomaa. Ne eivät tee asiaa ymmärrettäväksi vaan suorastaan salaavat sanoman.

Nämä lisäsanat ovat seuraavat: "toimeksi" (11:3), "ne" (11:4), "viruvat" (11:8), "ihmiset eri" (11:9), "kohtalostaan" (11 :10) ja "osa" (11:13). Tätä rekvisiittaa vielä lisäävät monien käännöksiä ottamat vapaudet tekstin kääntämisessä. Niinpä UTN kääntää 11:12:n: "Vihollisten nähden nuo kaksi miestä nousivat pilvessä taivaaseen." Alkutekstissä on kuitenkin "he". Pisimmälle menee LB, joka asettaisi ruumiit "näytteille" kaupungin kadulle, jota LB epäroimättä kutsuu "Jerusalemiksi". Ihmiset "kokoontuvat ympärille" katselemaan ruumiita. Ja kaiken huippuna LB selittää, että silloin on "maailmanlaajuinen lomapäivä", ihmiset "juhlivat" kahden profeetan kuolemaa pitämällä amerikkalaiseen tapaan "kutsuja" (parties)! Täältä kai Mellerin "saatanallinen joulu" on peräisin?

Näin käännös käännökseltä, kirja kirjalta tarina on saanut lisää yksityiskohtia ja siitä on tullut jo eräänlainen myytti ja dogmi.

Saattaa olla, että tässä lopultakin löytyy alkusyy radikaalin suunnan saamaan menestykseen. Tämän tarinan uskominen on johtanut siihen ajatukseen, ettei seurakuntaa lainkaan esiinny 11. luvussa eikä siten muuallakaan Ilmestyskirjassa ja että se siis on tätä ennen ylöstemmattu. Mooses ja Eliahan esiintyvät tässä tarinassa seurakunnan asemesta. He ovat ainoat todistajat maan päällä, ainakin Israelissa.

Toisaalta on varmaa, että jos voidaan osoittaa seurakunnan esiintyvän tässä luvussa, se vie kaiken pohjan tempaus ennen ahdistusta -opilta. Edellisissä luvuissa olen jo osoittanut, että seurakunta löytyy maan päältä Ilmestyskirjan 7, 8, ja 9. luvusta. Löytyykö se myös 11. luvusta? Varmasti! Tämä luku on käsitettävä kokonaisuutena. Mukaan on myös otettava jo käsittelemäni jakeet 1 ja 2. Ne eivät ole sattumalta siihen pannut. Kun jo on osoitettu, että niissä esiintyvät ”Jumalan temppeli” ja ”pyhä kaupunki” on käsitettävä hengellisesti seurakuntaa tarkoittaviksi, voidaan samaa tulkintaa jatkaa myös jakeiden 3-13 selittämisessä. Tässä onkin avain luvun ymmärtämiseen. Oikein tulkittuna siinä löytyy UT:n täydellisin esitys Jumalan salaisuudesta, Kristuksen seurakunnasta. Siinä on syvällisellä tavalla osoitettu 1) seurakunnan olemus (mikä on seurakunta?), 2) tehtävä, 3) kärsiminen ja 4) voitto. Tämä Ilmestyskirjan keskellä, sen taitekohdassa oleva suurenmoinen esitys on Ilmestyskirjan sydän. Kumarran nöyrästi sen viisaan Kirjoittajan edessä. Kuinka taitavasti Hän onkaan osannut asettaa sanansa! Mutta kuinka hitaita me olemmekaan olleet ymmärtämään!

Kuten usein Ilmestyskirjassa Pyhä Henki käyttää tässäkin jumalallista lukua seitsemän. Seurakunnasta piirretty kuva on seitsenkertainen.

Nämä kuvat ovat seuraavat: 1) Jumalan temppeli, 2) pyhä kaupunki, 3) kaksi todistajaa, 4) kaksi profeettaa, 5) kaksi öljypuuta, 6) kaksi lampunjalkaa ja 7) ruumis. Luku kaksi esiintyy tässä luettelossa neljä kertaa. Madsen on mielestäni ymmärtänyt asian oikein, kun hän sanoo, että kun seurakuntien edustajia hengellisessä maailmassa nimitetään kahdeksikymmeneksineljäksi vanhimmaksi, sanotaan heitä Jumalalle vihamielisessä maailmassa Herran kahdeksi todistajaksi (11:3). Seurakunnassaan Herra käyttää perustana 12-lukua (12 patriarkkaa, 12 heimoa, 12 apostolia), maailmassa Hän käyttää 2-lukua. Jeesus lähetti opetuslapsensa matkaan kaksittain! Herra asettaa virkaan kaksitoista ja lähettää kaksi kerrallaan. Kahdesta todistajasta sanotaan tarkalleen samaa kuin 24 vanhimmasta: he seisovat maan Herran edessä (11:4). Heidän salassa tapahtuva ja julkinen palvelutyönsä kuuluvat saumattomasti yhteen. Sekä Jumalan lapsille että maailman lapsille he puhuvat, mitä ovat Herralta kuulleet, sillä he elävät Jumalan kasvojen edessä.

Kuvat 1 ja 2 puhuvat seurakunnan yleisestä olemuksesta. Kuvat 3-7 kuvaavat seurakunnan elämää ja toimintaa. Tämä on sama seurakunta, joka on ollut maan päällä Jeesuksen taivaaseenastumisesta lähtien. Siksi sanaa ”toimeksi” jakeessa 3 ei olekaan alkutekstissä. Herra antaa ”kahden todistajansa” profetoida 1260 päivän ajan. Heistä sanotaan, että he ovat ”kaksi profeettaa”, ”kaksi öljypuuta” ja ”kaksi lampunjalkaa”. Kaikki nämä neljä kuvaa

viittaavat seurakunnan tehtävään evankeliumin julistamisessa. Seurakunta toteuttaa tässä Jeesuksen antamaa lähetyskäskyä loppuun asti, loppusuorallakin, Antikristuksen valtakunnassakin!

”Tämä valtakunnan evankeliumi pitää saarnattaman kaikessa maailmassa, todistukseksi kaikille kansoille; ja sitten tulee loppu” (Matt. 24:14). Siinä Jeesus Kristus puhuu juuri näistä ”kahdesta todistajasta”. Pelkkää mielikuvitusta on väite, että 144.000 juutalaista saarnaisi evankeliumia tänä aikana. Heidän hengellinen heräämisensä tapahtuu vasta tämän ajanjakson lopussa. Julistusta ei myöskään ole käsitettävä miksiäkään muuksi kuin evankeliumin julistamiseksi sillä tavoin kuin UT esittää.

Todistamisen aika on ilmoitettu 1260 päiväksi. Usein väitetään, että kysymyksessä olisi 7-vuotisjakson jälkimmäinen puolisko. Näin ei kuitenkaan 11. ja 12. luvun perusteella voi olla. Se käy ilmi jopa kolmesta annetusta luvusta. Ensiksi mainitaan 11:2:ssa luku 42. Se on seitsemän kertaa kuusi tai kuusi kertaa seitsemän ja Kristuksen ja Antikristuksen välisen salaperäisen lopunajan avainluku. Tämän luvun ilmeneminen ”pakanakansojen” kohdalla (11:2) osoittaa, että Antikristus tulee esiintymään niiden kuninkaana ja että hän on varsinainen tallaja. Luvun löydämme VT:sta ilmentämästä Jumalaa vihaavia voimia (2 Kun. 2:24; 10:14). Jumalasta katsoen kysymyksessä ovat vain ”pikkupojat”! Mutta luvun löydämme uudelleen 13:5:ssä ilmoittamassa Antikristuksen lopullista hirmuvaltaa. Kun luvut pannaan peräkkäin päästään 7 vuoteen. Ensimmäinen jakso olisi siis seurakunnan ”tallaamisaikaa”, ahdistuksen aikaa, toinen jakso olisi ”Jumalan pilkkaamista”, täydellistä saatanan valtaa.

Samanlainen paralleeli löytyy luvun 1260 kohdalla. Ensimmäinen löytyy 11:3:sta, toinen 12:6:sta. Kummassakin tapauksessa täytyy kysymyksessä olla seurakunta. Edellisessä tapauksessa sitä kutsutaan ”kahdeksi todistajaksi”, jälkimmäisessä tapauksessa ”vaimoksi joka on synnyttänyt poikalapsen”. Kun nämä luvut pannaan perätysten syntyy myös 7-vuotisjakso. Ensimmäinen puolisko on seurakunnan todistamisen aikaa, toinen jakso seurakunnasta maan päälle jäävän osan (tyhmat neitsyet) pakenemisen aikaa.

Kolmas luku löytyy 11:11:stä. Siinä oleva ”kolme ja puoli päivää” ovat luonnollisesti yhteydessä todistamistoiminnan pituuteen, 3 ½ vuoteen (Nikolainen). Vastaava luku toisen ajanjakson puolelta löytyy 12:14:stä, jossa siitä on käytetty Dan. 7:25:stä otettua ilmausta ”aika, kaksi aikaa ja puoli aikaa”. Se on ”pyhän kansan” so. Israelin apokalyptinen luku. Seurakunnan tilalle tulee ensimmäisten 3 ½ vuoden päätyttyä Israel-vaimo, joka pakenee erämaahan seurakuntavaimon tavoin, mutta josta uskoon tulevat 144.000 myös jatkavat seurakunnan todistamistehtävää (12:17). Kolmannetkin luvut tuottavat yhteiseksi tulokseksi 7 vuotta.

Sanan perusteella voidaan todeta, että seurakunnan toiminta-aika on 1260 päivää eli 42 kuukautta eli 3 ½ vuotta. Tässä on siunaava ajatus. Jumala on päivälleen, jopa tunnilleen määrännyt ahdistuksen pituuden. Hän ei viivytä sitä hetkeäkään enempää kuin on pakko. (1 Kor. 10:13). Ilm. 2:10 ilmoitti ahdistuksen ajan pituudeksi kymmenen päivää. Kymmenen on täysi luku. Kysymyksessä lienee

sama aikamäärä tai sitten tässä on erityisesti ilmoitettu ahdistuksen ajan lopussa olevan suuren ahdistuksen pituus seurakunnan kohdalla, joko kirjaimellisesti tai apokalyptisella luvulla.

Mikä on toimintakenttä? Useimmat selittäjät rajoittavat sen Moosesta ja Eliaa ajatellen Jerusalemiin. Tietysti Israelissa julistetaankin tuona aikana rohkeasti evankeliumia. Mutta Jumalan ajatusten kohde on koko ahdistettu maailma, jota kohta tulevat kohtaamaan vihan hirvittävät tuomiot. Mooses ja Elia eivät kykenisi julistamaan evankeliumia koko maailmalle 3 ½ vuoden aikana, mutta maailmanlaajuinen Kristuksen seurakunta kyllä. Hartenstein on korostanut, että koko maailmassa, mutta myös Israelissa, säilytetään aivan loppuun asti todistus Kristuksesta, Jumalan tosi sana.

Ilmaisut "kaksi öljypuuta" ja "kaksi lampunjalkaa" kuvaavat seurakunnan todistajille annettua erityistä valtuutta ja voittoa. Tässä on viittaus Sakarjan 4. lukuun. Pyhän Hengen voima tulee erikoisella tavalla ilmenemään todistajien kautta. Tästä ilmenee, että radikaalien oppi, jonka mukaan Pyhä Henki poistuu maailmasta seurakunnan ylöstempauksen yhteydessä 4:1:n kohdalla, on väärä. Älkäämme lyhentäkö maailman armonaikaa! Älkäämme viekö seurakunnalta sen todistamistehtävää viimeisten 3 ½ vuoden aikana! Kristus on jalo öljypuu (Room. 11:24). Kärsimyksissä toteutuu Kristuksen ja seurakunnan ykseys. Silloin seurakuntakin on öljypuu. Sen jokainen jäsen on sinetöimisen ja mittauksen tapahduttua myös voideltu ja tehtävään asetettu.

On merkittävää, että "Moosekselle ja Eliaalle" on voitu omistaa myös "lampunjalan" käsite, vaikka sen Ilmestyskirjassa nimenomaan ilmoitetaan tarkoittavan seurakuntaa (1:20; 2:5). Lampunjalka viittaa seurakunnan tehtävään olla maailman valo (Matt. 5:14-16). Kaksi ihmistä ei sitä voisi olla. Vain Kristuksesta on voitu niin sanoa.

"Kaksi todistajaa" ovat "kaksi profeettaa". Ilmestyskirja yhdistää todistamisen Jeesuksesta ja profetoimisen vain sille ominaisella tavalla. Eräässä mielessä jokainen Pyhän Hengen saanut on "profeetta", sillä Hän tuo esiin todistuksen Jeesuksesta (Ap. t. 1:8). Näin 19:10 lienee tulkittava (AB). Jumala on "profeettain henkien Jumala" (22:6). Johannes ja hänen veljensä ovat "profeettoja" (22:9). Ilmestyskirja tahtonee näin asettaa oikeat profeetat vastakohtaksi lopunaikana esiintyville "väärille profeetoille" (Matt. 24:24).

Danielin lopunajan uskoville antama nimi on "taidollinen", hebr. maskil = ymmärtäväinen (AB:s opettaja). Sana esiintyy Danielin kirjassa neljästi (11:33,35; 12:3,10). Ajankohta viittaa viimeiseen suureen ahdistukseen (Matt. 24:15). Jakeet ovat niin ollen arvokas lisä Ilmestyskirjan luvun ilmoitukseen. Daniel kertoo, että "taidolliset opettavat monta". Tässä käytetty sana bin merkitsee sekä ymmärtää että saada ymmärtämään. Jae antaa ymmärtää, että seurakunnan työllä on suuri vaikutus. "Niiden joukko, jotka tuntevat Jumalansa, Pysyy lujana ja tekee tehtävänsä" (LB: "tekevät suuria tekoja", AB ja RB: "tekevät urotekoja" (sankaritekoja)! Suomalainen käännös jakeessa 34 ei liene oikea. "Menestys" näyttäisi viittaavan työhön, mutta alkutekstin mukaan on kysymyksessä kuitenkin "apu" seurakunnan omiin vaikeuksiin. Seurakuntaan liittyy silloin niin kuin aina on ollut asianlaita myös teeskentelijöitä (11:34). Heprean sana

halaklakkot esiintyy vain tässä ja merkitsee oikeastaan ”sileät tai liukkaat paikat”. Nämä ”taidolliset” mainitaan vielä kirkkaudessakin (AB kääntää: opettajat). On vaikea sanoa, ovatko ”ne jotka monta vanhurskauteen saattavat” synonyymi ”taidollisille” (12:3). Molemmille luvataan palkinto kirkkaudessa ylösnousemuksen tapahduttua. Danielillakin järjestys osoittaa, että ylösnousemus ei vielä ole 11.luvussa tapahtunut.

Evankeliumeissa on luku, joka näyttää myös viittaavan ahdistuksen ajan todistamistehtävään. Tarkoitan Matt. 10:16-42:ta. Näissä jakeissa Jeesus tuntuu kuvaavan elämää vainojen alla ja kehottaa seuraajiaan puhumaan rohkeasti. ”Todistus”, martys, esiintyy usein. Uskovat joutuvat tuomioistuimien ja viranomaisten eteen (synagoga 10:17 voi viitata ”saatanan synagoogaan”), mutta ne tilaisuudet pitää käyttää todistamiseen. ”Näin te joudutte todistamaan” (Luuk. 21:13). AB kääntää: ”Se on oleva teille todistamisen aika (tilaisuus)”. Jeesus lupaa edeltä käsin ”antaa suun ja viisauden, jota vastaan eivät ketkään teidän vastustajanne kykene asettumaan tai väittämään” (Luuk. 21:15). Stefanus on esikuvana, mutta profetia viittaa kokonaisuudessaan lopunaikaan eikä ole vielä toteutunut. Uskovat ovat silloin erikoisesti Pyhällä Hengellä täytettyjä. Uskovan ei tarvitse edeltäpäin huolehtia siitä, mitä hän vastaa, sillä ”teille annetaan sillä hetkellä, mitä teidän on puhuminen. Sillä ette te itse puhu, vaan Isänne Henki puhuu teissä” (Matt. 10:19,20). Erikoinen on myös sana: ”Minkä minä sanon teille pimeässä, se puhukaa päivän valossa. Ja minkä kuulette kuiskattavan korvaanne, se julistakaa katoilta” (10:27). Kokouksia tuskin tavalliseen tapaan enää voidaan, ainakaan ahdistuksen lopussa, järjestää; todistamisen täytyy tapahtua kaikkialla siellä, missä ihmiset ovat. Myös katto on hyvä ”saarnatuoli”! On välttämätöntä tunnustaa Jeesus ihmisten edessä, vaikka se maksaisi hengen (10:32). Huomattakoon, että tässäkin jaejaksossa käytetään ”profeetta” -sanaa jopa kolme kertaa (10:41). Mooseksesta ja Eliasta taas ei puhuta!

Se että todistajat ovat pukeutuneet säkkeihin, tekee heistä parannussaarnaajia (Nikolainen). Säkkiin pukeutuminen oli surun ja katumuksen merkki, josta VT:ssa on useita esimerkkejä. Juuri tänä aikana lienee Israel säkkipuvussa rukoilemassa Jumalan edessä sortajan sitä vaivatessa (Jooel 1:8; 2:12-17). Viimeisen ajan todistajat surevat ja itkevät sitä, että maailma joutuu pian tuomioihin. He esittävät Jumalan viimeisen armokutsun kaikella vakavuudella, särkyneellä sydämellä. Seurakunta on synnytyskivuissa sekä oman ”poikalapsensa” takia (Gal. 4:19) että Israelin tähden (Jes. 66:7,8). Tämä on seurakunnan Getsemanea!

Helena Konttinen puhuu saamissaan profetioissa tästä ajasta. Hän kertoo, että antikristillinen henki saa aikaan sen, että Raamattu julistetaan kielletyksi kirjaksi. Sitten 4 vuoden perästä alkaa niitten etsiminen ja polttaminen. Silloin kun ”sana on ryöstettynä pois kristikunnasta”, Herra ravitsee isoavia ja janoavia sieluja kahden öljypuun kautta. Konttinen käsittää, että nämä öljypuut ovat Mooses ja Elia, mutta hänen näkynsä viittaa mieluummin kokonaiseen seurakuntaan. ”Viimeisellä ajalla ennen kurituksen päiviä Jumala antaa selvästi lakinsa tuntea ja huutaa vielä ihmisille Elian hengen kautta, so. kutsuvan ja herättävän armovaikutuksen kautta. Sanan

kautta annetaan suuret tiedot kansalle ja Jumala tekee tahtonsa selvästi tunnettavaksi” (K. K. Sarlin: Eräs meidän ajan profeetta, Parikanniemen Orpokotiyhdistys, 1978).

Ihmisten sisäinen tila tuona aikana on kuvattu yksityiskohtaisesti 2 Tim. 3:1-5:ssä (18 ominaisuutta = 666). Tuskinpa heille sopii sellainen hentomielinen ”rakkauden evankeliumi”, jota nykyisin silkkipaperissa tarjoillaan. Siitähän on riistetty Jumalan vanhurskaus ja kielletty kadotus. Evankeliumia julistetaan ilman lakia. Se on ”kaikkein suurin uskon hapatus ja kauhistus Herran edessä, kun kerran Jumalan sana on pantu kaksiteräisenä miekkana toimimaan”, sanoo Konttinen.

Uskovat ovat tuona aikana erityisellä tavalla Kristuksen kirjeitä, kiertäviä Raamattuja, kun kokoukset kielletään ja Raamattu julistetaan pannaan. Kun he myös ovat Jumalan erityisessä suojeluksessa (sinetöiminen!), Jumala panee ihmiset vastuuseen siitä, miten he suhtautuvat heihin ja heidän sanaansa. Lue Matt. 10:40-42. Kansojen tuomioistuimessa erityinen paino pannaan sille, mitä ihmiset ovat tehneet tai tekemättä jättäneet ”näille minun vähimmille veljilleni” (Matt. 25:40,45).

Suomalaisesta 11:7:n käännöksestä ei käy ilmi alkutekstin suurenmoinen ajatus. Sana teleo = opettaa, tehdä valmiiksi, täyttää, vie ajatukset Jeesuksesta käytettyyn sanaan teleio, Joh. 17:4. Seurakuntakin voi sanoa: ”Minä olen täyttänyt sen työn, jonka sinä annoit minun tehtäväkseni.” Juuri tämä Jeesuksen kaltaisuus edellyttää ehdottomasti seurakuntaa subjektiksi. Seurakunta on velvollinen vaeltamaan ”niin kuin hän vaelsi” (1 Joh. 2:6). Seurakunnan toiminta tulee olemaan maailmalle todistus Jeesuksesta. Toiminnan pituus on sama kuin Jeesuksella. Vaikka saatana tämän tietää, se ei kuitenkaan voi estää seurakunnan etenemistä ja sanoman viemistä ”kaikille kansoille” (Matt. 24:14). Toimintakenttä ei ole vain Jerusalem, vaan ”se suuri kaupunki”, Jumalalle vihamielinen maailma, joka on kypsynyt pahuudessa Sodomian kaltaiseksi ja joka on joutunut Egyptin tavoin julman faraon Antikristuksen orjuuteen.

Näyn tästä uljaasta loppusuoran juoksusta seurakunta on menettänyt uskoessaan kaikenlaisiin sepitelmiin. Mekin saisimme uskonrohkeutta ja toivoa nähdessämme, millainen on vaivanajan seurakunnan vaellus ja voitto. Sekin voi huutaa: ”Se on täytetty!” tullessaan Mestarinsa lailla maalisuoralla nostetuksi ylös kirkkauteen saatanan nenän edestä. Yhä uudelleen kuulemme saman huudon Ilmestyskirjasta 10:7; 15:1; 16:17; 17:17; 21:6. Erityisesti on tässä otettava huomioon 10:7. Siinä on käytetty myös sanaa teleo, päättää, ja viittaus sopii hyvin 11:7:ssä mainittuun ajankohtaan. Enkeli iloitsee etukäteen taivaan kanssa, että Jumalan salaisuus, mysterion, ”käy täytäntöön”, saatetaan valmiiksi, ”sen hyvän sanoman mukaan, jonka hän on ilmoittanut palvelijoilensa profeetoille”. Tässä on viittaus viimeisen hyvän sanoman kaiuttajiin, joista seuraava luku juuri käyttää nimitystä ”kaksi profeettaa”. ”Loppu”, oikeammin tämän aikakauden, aionin, loppu on siten vahvistettu 10:7:ssä. Se on sama kuin seurakunta-aikakauden, seurakunnan todistamisen, päättymisen hetki (Matt. 24:14). Ylösnousemus tulee siis tapahtumaan tuona hetkenä, mutta ei sitä ennen, koska kaikki ei ole täytetty.

”Täyttämisen” suorittaa lopunajan seurakunta viimeisten 1260 päivän aikana.

[\[YLÖS\]](#)

7. SEURAKUNTA TALLAA

Tempaus ennen ahdistusta -oppi perustuu siihen oletukseen, että viimeinen aika, lopunaika, olisi kokonaisuudessaan Jumalan vihan aikaa, johon Jumala ei jätä seurakuntaansa. Tämä oletamus on kuitenkin todistamaton. Raamattu ei sano, että tästä ajasta olisi vihaa muuta kuin viimeiset 3 ½ vuotta ja siinäkin ajassa Jumala vielä korjaa jälkisadon pakanoista Pyhän Henkensä vaikutuksesta ja pelastaa Israelin. Ensimmäisestä puoliskosta käytetään Raamatussa sen sijaan yleisesti sanoja tlipsis = ahdistus tai vaiva ja peirasmos = koettelemus, tutkinto. Nämä käsitteet Ilmestyskirja mainitsee jo 2:9,10:ssä ja 3:10:ssä ja olettaa Ilmestyskirjan lukijan tutustuvan niihin. Radikaalinen suuntaus ei myöskään ole ymmärtänyt sinetöimisen merkitystä Jumalan ihmeellisenä merkinä siitä, että seurakunta kestää vaivanaikana. Ilmestyskirjan 11. luvussa tapaamme vielä kolmannenkin todistuksen siitä, etteivät ”tuonelan portit tule voittamaan seurakuntaa”. Seurakunnalla on silloin oleva ihmeellinen valta, jollaista ei ole aikaisemmin esiintynyt seurakunnan historiassa.

Tämä luku korostaa myös sitä, että kysymyksessä ei ole vihanaika seurakuntaa kohtaan, vaan vaiva. Jeesus on itse asiassa sanonut sen Matt. 24:9:ssä: ”Silloin teidät annetaan vaivaan” (tlipsis). Hän ei sano: ”Teidät annetaan vihaan.” Tätä vaivaa kuvataan sitten Ilm. 11:2:ssa sanoilla: ”Ja he tallaavat pyhää kaupunkia neljäkymmentäkaksi kuukautta.” Seurakunnan todistamisen aika on myös sen tallaamisen aikaa (tämän on oikein ymmärtänyt Tynni). Tallata on kreikaksi pateo = polkea maahan, tallata jalkoihinsa. Luther kääntää zertreten = polkea rikki, jalkainsa alle, sortaa. Vrt. heprean ramas = polkea maahan (Jes. 16:4) ja zuk = ahdistaa, sortaa (Jes. 51:13). Antikristus on tänä aikana ”sortaja” ja ”polkija”, mutta ei tappaja. Jeesus sanoo kyllä: ”Teitä tapetaan”, mutta Luuk. 21:16:n perusteella on kysymys vain ”muutamista”. Marttyyrius ei tule olemaan seurakuntaan yleisesti kuuluva piirre. Se kuuluu vasta vihanaikaan.

Ahdistuksen aika on maailman taholta uskoviin kohdistuvaa vihaa, ja siitä ei Jumala ole koskaan kansaansa säästänyt. Se kuuluu niin sanoakseni ”luontaisetuihin”. Siltä ei Jumala säästänyt Poikaansakaan. ”Jos maailma teitä vihaa, niin tietäkää, että se on vihannut minua ennen kuin teitä. Muistakaa se sana, jonka minä teille sanoin: 'Ei ole palvelija herraansa suurempi'. Jos he ovat minua vainonneet (dioko = vainota, ajaa takaa, tavoitella), niin he teitäkin vainoavat” (Joh. 15:18,20). Tämä viha on Kristus-vihaa. Jumalan kansan etuoikeus on kantaa sitä Kristuksen tähden. Aiommeko olla Jeesusta suurempia opettaessamme pakenemista ahdistuksesta?

Jeesus on sanonut etukäteen, että me joudumme kaikkien kansojen vihattaviksi Jeesuksen nimen tähden (Matt. 24:9, Luuk. 21:17).

Olemme nähneet vuodesta 1917 lähtien, miten tämä on tapahtunut askel askeleelta niin että tänään kenties jo puoli maailmaa vihaa ja vainoaa kristillistä seurakuntaa ja monia on surmattu. Kuinka me voisimme pelastua tältä vihalta? Ja 2 Tim. 3:12 sanoo: "Ja kaikki, jotka tahtovat elää jumalisesti Kristuksessa Jeesuksessa, joutuvat vainottaviksi."

Seurakunnan etuoikeus on kärsiä Hänen tähtensä. "Sillä teidän on suotu, Kristuksen tähden, ei ainoastaan uskoa häneen, vaan myös kärsiä hänen tähtensä" (Fil. 1:29). "Suotu" on alkukielessä charizomai = osoittaa mielisuosiota. AB kääntää "etuoikeus". Emmekö ylistäisi Jumalaa tästä etuoikeudesta ja torjuisi luotamme kaikkia sellaisia oppeja, jotka estävät meitä ottamasta vastaan tätä etuoikeutta? Meidän on opittava ymmärtämään ristin merkitys syvällisemmin kuin tähän asti, muuten ei Herra voi olla seurakuntansa keskellä. Jeesus Kristus haluaa samastaa itsensä seurakuntaan. Seurakunta on Hänen ruumiinsa. Mutta pelkääkö seurakunta ahdistusta ja kärsimystä? Tallatessaan seurakuntaa pakanakansat Antikristuksen johtamina jouduttavat omaa tuomiotaan. Jotta tajuaisimme sanoman olisi luettava myös Hebr. 10:29: "Kuinka paljoa ankaramman rangaistuksen luulettekaan sen ansaitsevan, joka tallaa (katapateo) jalkoihinsa Jumalan Pojan ja pitää epäpyhänä liiton veren, jossa hänet on pyhitetty, ja pilkkaa armon Henkeä".

Tallata -sana osoittaa, missä paatuneessa, vimmastuneessa tilassa kääntymättömät ihmiset ovat. He ovat Jumalan ja Jumalan kansan "vihollisia" (11:5,12). Heitä "vaivaa" (11:10) seurakunnan julistus ja teot. Sana on basanidzo = kuulustella, kiduttaa, vaivata, kiusata. Samaa sanaa käytetään 14:10:ssä siitä vaivasta, jota samat ihmiset saavat kokea tiilijärvessä, jos kumartavat petoa ja sen kuvaa! Ja samaa sanaa käytetään myös 9:5:ssä demonien aiheuttamasta vaivasta!

Tästä sorrosta Jeesus kertoo lähemmin Matt. 24., Mark. 13. ja Luuk. 21. luvussa. En ymmärrä, kuinka ne voidaan jättää huomiotta. Milloin tämä sorto sitten tapahtuisi? Sellaista tapahtuu nyt idän ja eräiden Afrikan maiden seurakunnissa, mutta sellaista ei laajassa mitassa ole vielä tapahtunut lännen kirkoissa.

Eryteisesti mainitsisin myös Dan. 11:31-36:n, jota Lindeman Danielin kirjan tutkimuksessaan ei huomaa liittää lopunajan seurakuntaa tarkoittavaksi. Siinä annetaan eräitä mielenkiintoisia lisätietoja. Antikristus (Pohjan kuningas) viettelee luopumukseen liiton rikkojia houkutuksillaan, sanoo Daniel. Hän lupaa siis erilaisia etuisuuksia uskoville, jos he jättävät seurakunnan. Tässä ovat alkufanfaarit siihen suureen luopumukseen, joka ahdistuksen aikana on tuleva (Matt. 24:12): "Ja sen tähden, että laittomuus pääsee valtaan (Antikristus on "tuo laitton", "laittomuuden ihminen") kylmenee useimpien rakkaus." Paavali sanoo 1 Tim. 4:1:ssä: "Mutta Henki sanoo selvästi, että tulevina aikoina moniaat luopuvat uskosta ja noudattavat villitseviä henkiä ja riivaajien oppeja." Luopumuksen "on tapahduttava" ennen Herran tulemusta (2 Tess. 2:3).

Antikristus tulee ilmeisesti ensin käyttämään henkistä painostusta ja harhauttavaa julistusta. Vrt. Ilm. 2:14,15 ja erityisesti mitä on kerrottu väärästä profeetasta Iisebelistä 2:20-23:ssa. Siinä on Jeesuksen varoittava sana tällaista oppia vastaan. ”Ne jotka hänen kanssaan tekevät huorin, minä syöksen suureen ahdistukseen, jos eivät tee parannusta ja luovu hänen teoistansa.” Antikristuksen ”agentit” tulevat soluttautumaan seurakuntiin. Heitä on koeteltava ja paljastettava (2:2. Ks. myös 2 Kor. 11:13-15). Myös Dan. 11:34 puhuu liukkaista teeskentelijöistä.

Kun ””taidolliset”” kuitenkin houkutuksista huolimatta pysyvät lujina (hazak=voimakas), Antikristus ryhtyy fyysiseen painostukseen. ”Heitä sorretaan miekalla, tulella, vankeudella ja ryöstöllä, jonkun aikaa.” Jeesus kertoo: ”Mutta ennen tätä kaikkea he käyvät teihin käsiksi ja vainoavat teitä ja vetävät teidät synagoogiin ja heittävät vankiloihin ja vievät teidät kuningasten ja maaherrain eteen minun nimeni tähden.” Ja Ilm. 2:10 sanoo: ”Älä pelkää sitä, mitä tulet kärsimään. Katso, perkele on heittävä muutamia teistä vankeuteen.”

Mutta samalla Jumalan sana ilmoittaa tämän sorron tarkoituksen: ”... että teidät pantaisiin koetukselle”. Dan. 11:35 sanoo samansuuntaisesti: ”Ja taidollisista jotkut kompastuvat, että heidän joukkonsa koeteltaisiin, seulottaisiin ja puhdistettaisiin lopun ajaksi, sillä vielä kestää ennen kuin määrähetki on.” Samoin 12:10. Tuo siunattu ”määrähetki” on maalinauhan katkeaminen, ”loppu”, Jeesuksen tulemus, jota kohti Jeesus kehottaa kilvoittelemaan ja pysymään ”vahvana” (Matt. 24:13; vrt. hazak Dan. 11:32).

Huomaamme, miten sana kertoo ”muutamista” tai ”joistakin”, mutta ei yleisestä koko seurakuntaa kohtaavasta hävityksestä. Tuo vaiva on tarpeen sen erottelun toimittamiseksi, josta 11:2 kertoo. Se on ”mittaamista”. Jokaiselle uudestisyntyneelle Jumalan lapselle, joka pysyy Kristuksessa (vrt. ”pysyä”-sanan 12-kertaista käyttöä Joh. 15:1-10, pysyä = meno = jäädä, oleskella, viipyä), tuo aika tulee olemaan siunattua aikaa, sisäisen uudistumisen juhlaa. Kenties juuri tästä ajasta on kirjoitettu: ”Sillä kaikki tapahtuu teidän tähtenne, että aina enenevä armo yhä useampien kautta saisi aikaan yhä runsaampaa kiitosta Jumalan kunniaksi. Sentähden me emme lannistu, vaan vaikka ulkonainen ihmisemme menehtyykin, niin sisällinen kuitenkin päivä päivältä uudistuu. Sillä tämä hetkisen kestävä ja kevyt ahdistuksemme tuottaa meille iankaikkisen ja määrättömän kirkkauden, ylenpalttisesti, meille, jotka emme katso näkyväisiä, vaan näkymättömiä; sillä näkyväiset ovat ajallisia, mutta näkymättömät iankaikkisia” (2 Kor. 4:15-18).

Se on ”hellettä”, mutta juuri helteessä Pyhän Hengen meissä synnyttämät kalliit hedelmät kypsyvät ja paratiisin tuoksut tulvahtavat. Tämän ymmärsi Korkean Veisun morsian ja se tulisi meidänkin ymmärtää ja rukoilla morsiamen tavoin: ”Heräjä, pohjatuuli, tule, etelätuuli, puhalla yrtitarhaani, että sen balsamituoksut tulvahtaisivat. Tulloon puutarhaansa rakkaani ja syököön sen kalliita hedelmiä” (4:16, ks. lähemmin kirjaani Israel ja Aamuruskon peura, Ari-kustannus 1979). Idän seurakunnista tulleet siunaavat kirjeet osoittavat, että vainoissa olevat uskovat ovat löytäneet kärsimyksen salaisuuden. Meidänkin tulisi opetella kärsimään, etteivät vainot ja kärsimykset meitä yllättäisi valmistumattomina. Basilea Schlinkin

monet kirjat ovat tässä suhteessa tärkeää luettavaa (Katastrofin kynnyksellä, uhattuina ja varjeltuina, Tampere 1973. ja Vainojen kynnyksellä, rakkaus on valmis kärsimään, Päivä 1974). Kärsimiseen valmentautumiseen kehottaa länsimaitten seurakuntia myös Richard Wurmbbrand. Meidän ei pitäisi Jumalan lapsina ihmetellä sitä, että joudumme "helteeseen, joka on teille koetukseksi ikään kuin teille tapahtuisi jotakin outoa", vaan iloita sitä myöten, kun olemme osallisia Kristuksen kärsimyksistä, "että me myös hänen kirkkautensa ilmestymisessä saisimme iloita ja riemuita" (1 Piet. 4:12,13).

Ei pitäisi niin mahtavasti puhua siitä, että pyhät tulevat hallitsemaan tulevaa maailmaa. Eskatologiset kirjat harvoin puhuvat kärsimyksistä ja niitten kestämisestä. Kuitenkin Jeesus Kristus sanoo: "Varma on tämä sana, sillä jos olemme kuolleet yhdessä hänen kanssaan, saamme myös hänen kanssaan elää; jos kärsimme yhdessä, saamme hänen kanssaan myös hallita; jos kiellämme hänet, on hänkin kieltävä meidät" (2 Tim. 2:11,12).

Ei ole mitään pakotietä! Älkäämme etsikö sellaisia! Meidän tehtävämme ei ole vain alistua kärsimykseen, vaan oppia niistä iloitsemaan ja kiittämään Jumalaa. Ne ovat etuoikeutemme!

Mutta palatkaamme Ilmestyskirjan 11. lukuun. Olemme havainneet, että saatanalle on ahdistuksen aikana annettu raja, jonka yli se ei saa mennä seurakunnan suhteen. Sehän on sinetöity. Sillä on otsassaan Jumalan merkki, joka julistaa saatanalle: älä koske! Vaivata saat, tallata saat mutta et vahingoittaa minun omiani. Vrt. Job! Jae 5 kertoo pelottavalla tavalla, mikä on seurauksena, jos saatana ylittää Jumalan asettaman rajan. "Ja jos joku tahtoo heitä vahingoittaa, lähtee tuli heidän suustaan ja kuluttaa heidän vihollisensa; ja jos joku tahtoo heitä vahingoittaa, on hän saava surmansa sillä tavalla." Eräät käännökset lisäävät: "... hän tulee tuomituksi kuolemaan." Seurauksena on kuolemantuomio!

Tällä jakeella on taustansa Jumalan sanassa. Psalmissa 105:12-14 sanotaan: "Heitä oli vähäinen joukko, vain harvoja, ja he olivat muukalaisia siellä. Ja he vaelsivat kansasta kansaan ja yhdestä valtakunnasta toiseen kansaan. Hän ei sallinut kenenkään heitä vahingoittaa ja hän rankaisi kuninkaita heidän tähtensä: °Älkää koskeko minun voideltuihini, älkää tehkö pahaa minun profeetoilleni. Ja Sak. 2:8 kuuluu tähän yhteyteen: "Sillä joka teihin koskee, se koskee hänen silmäteräänsä" (sekä pelastuvaan Israeliin että seurakuntaan).

Jeesus on sanonut: "Katso, minä olen antanut teille vallan tallata käärmeitä ja skorpioneja ja kaikkea vihollisen voimaa, eikä mikään ole teitä vahingoittava" (Luuk. 10:19).

Ilm. 11:5:ssä näemme tämän vallankäytön. Jumalan sana on täynnä paradokseja. Kun Antikristukselle annetaan valta tallata seurakuntaa 42 kuukautta, niin seurakunnalle annetaan valta tallata kaikkea saatanan voimaa 1260 päivää! Täsmälleen sama sana "tallata", pateo, ja sama aika! Halleluja! Jumalalla on aina aloite käsissään! Hän ei jätä rakasta seurakuntaansa heitteille. Sana "vahingoittaa" on myös sama sekä Luuk. 10:19:ssä että Ilm. 11:5:ssä.

Suusta lähtevä tuli lienee Jumalan sana uskovien suussa (Jer. 5:14; 22:29). Sitä sanaa käytti jo Pietari eräässä tuomiossa (Ap. t.

5:4,5,9,10). Tässä ei pyydetä tulta taivaasta, kuten Elia teki (2 Kun. 1:10,12).

Uskovilla on näin ihmeellinen puolustuskeino vihollisen hyökkäyksiä vastaan. Ei ihme, että heidät koetaan pelottavina ja että he tuottavat vaivaa. Mutta heidän saamansa tuomiovalta on vieläkin laajempi. "Heillä on valta sulkea taivas, niin ettei sadetta tule heidän profetoimisensa päivinä, ja heillä on valta muuttaa vedet vereksi ja lyödä maata kaikkinaisilla vitsauksilla, niin usein kuin tahtovat" (engl. käännös: "mielin määrin").

HEILLÄ ON VALTA!

Ihmeellinen sana! Ahdistetuilla, vainotuilla, halveksituilla uskovilla onkin valta (eksusia)! Antikristus luuli, että hänellä on valta, mutta hän erehtyi! Valta olikin Jumalan seurakunnalla! Antikristukselle annetaan valta (eksusia) vasta ylöstempauksen jälkeen "ajaksi, kahdeksi ajaksi ja puoleksi ajaksi" (Dan. 7:25). Ahdistuksen aika ei ole Antikristuksen valtaa vaan seurakunnan ja Jumalan valtaa!

Kaikkia vitsauksia, joilla uskovat lyövät maata (siinäkin viittaus toimintakenttään koko maailmassa), ei luetella. Emme myöskään saa tietää, miten "lyöminen" tapahtuu. Nämä eivät ole Ilmestyskirjan kymmenen vitsausta, tuskin myöskään Egyptin vitsauksia. Erikoisesti mainitaan kaksi: taivaan sulkeminen sateen estämiseksi ja vesien muuttaminen vereksi. Esikuvana on Elia, joka "oli ihminen, yhtä vajavainen kuin mekin, ja hän rukoili rukoilemalla, ettei sataisi; eikä satanut maan päällä kolmeen vuoteen ja kuuteen kuukauteen" (Jaak. 5:17). Tämä sanankohta saa nyt uutta väriä. Seurakunnan jäsenet ovat myös vajavaisia, mutta rukouksillaan he voivat hallita maailmaa. Tästä ajatuksesta olemme jo puhuneet Ilm. 8:3,4 ja 11:1:n yhteydessä. Tämä on seurakunnan hallitusvaltaa yhdessä Kristuksen kanssa. Jumala osoittaa seurakunnan kautta maailmalle, ketkä ovat Hänen todellisia palvelijoitaan. Uskovat tulevat menemään hallitsijoitten eteen, kuten Elia meni Ahabin eteen tai Mooses faraon eteen. He tulevat olemaan huomattuja ja pelättyjä lopunaikana. He tulevat sanomaan suuren Kuninkaansa auktoriteetilla: "Niin totta kuin Herra, Israelin Jumala, elää, jonka edessä minä seison (11:4!), näinä vuosina ei tule kastetta eikä sadetta muutoin kuin minun sanani kautta" (1 Kun. 17:1). He ovat todellisia suurlähettiläitä! Heitä on pakko kuunnella. Pouta-aika kestää 3 ½ vuotta, joka on heidän todistamisensa aika. Maailma kiristelee heille hampaitaan, mutta se ei mahda heille mitään (vrt. 1 Kun. 18. luku). Koko tuon ajan kilpistyvät kaikki pahan palavat nuolet heidän ihmeellisestä panssaristaan. He ovat voittamattomat! Tässä on Jumalan viimeinen todistus maailmalle kaikkien kansojen keskuudessa ennen seurakunnan ylös ottoa!

Niin kuin taivaan sulkeminen oli maailmalle Jumalan antama merkki Eliaalle annetusta vallasta, niin veden muuttaminen vereksi oli merkki Moosekselle annetusta vallasta (2 Moos. 4:9). Nämä kaksi vitsausta ovat sitten tunnusmerkkejä maailmalle. Tällaisina tunnusmerkkeinä Jeesus Kristus mainitsi myös: "...nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotain kuolettavaa, ei se heitä vahingoita" (Mark. 16:18). Tässä mainitussa ensimmäisessä merkissä on viittaus toiseen Moosekselle annettuun merkkiin (2 Moos. 4:4). Sen sisällys

vastaa myös Luuk. 10:19:ää ja Ps. 91:13:a. Toinen Jeesuksen antama tunnusmerkki on erityisen tärkeä lopunaikana vesien saastuessa ydinaseiden saasteesta. Uskovilla tulee olemaan puhdasta juotavaa! Huolto on järjestetty! Kiitos Jumalalle! Pouta-aikana vesien muuttaminen juomakelvottomaksi vereksi (veri kuvaa tuomiota) vie maailman yhä ahtaammalle. Varmasti tullaan silloin seurakunnan luo ja sanotaan: "Vesi on huonoa, hankkikaa meille vettä." Ja ehkäpä silloin seurakunnan profeetat tekevät kuten Elisa aikanaan muuttaessaan huonon veden juomakelpoiseksi Jerikossa (2 Kun. 2:19-22). He ovat tuona aikana vesikauppiaita. Ihmisellehän on tärkeintä vesi. Mutta vieläkin suurempi on Herran sanan kuulemisen nälkä ja jano. Ihmiset hoippuvat etsien Herran sanaa (ja vettäkin) ja näännyvät janoon (Aam. 8:11-14). Seurakunta kuitenkin juottaa niitä, jotka vielä kuuntelevat.

Herra on luvannut olla omiensa kanssa joka päivä maailman loppuun asti. Maailman loppu (aikakauden loppu) on Kristuksen tulemus. Siihen asti, päivälleen, uskovat ovat maan päällä.

Helena Konttinen kertoo saamistaan näyistä, joiden mukaan tuona aikana, jona maan päällä on suuri kuivuus ja nälänhätä ja ihmiset ovat aivan näännyksissä ja köyhemmät kuolevat, Herran omista pidetään ihmeellistä huolta. "Pahana aikana he eivät joudu häpeään, ja nälän päivinä heillä on kyllin syötävää" (Ps. 37:19). Esikuvana on jälleen Elia, josta huolehtivat kaarneet (saastaiset korpit) Jumalan käskystä Keritin puolla tuoden leipää ja lihaa aamulla ja illalla. Ja vaikka puron vesi olisi saastunutta ydinsodan aikana, Jumalan lasta se ei vahingoita (Mark. 16:18). Hänellä on valta järjestää raikasta vettä itselleen ja muille (2 Kun. 2:19-22). Huolto on turvattu Jumalan sotajoukolle. Kiitos Jumalalle! Sama lupaus kuuluu kansojen erämaahan pakenevalle Israelin jäännökselle, Ilm. 12:6. "Saastaisessa mustassa korpissa" voi olla vihjaus siihenkin, että Jumala käskyy maailman ihmisten pitää huolta Herran omista ja he saavat siitä palkan: Matt. 10:40-42 (huom. sana profeetta) ja Matt. 25:40.

Meidän ei siis tarvitse pelätä mitään! Ei edes sotaa. Sekin tuntuu järjestetyltä: "Sentähden emme pelkää, vaikka maa järkkyisi ja vuoret meren pohjaan vajoaisivat, vaikka sen vedet pauhaisivat ja kuohuisivat ja vuoret vapisisivat raivosta" (Ps. 46:3,4). Samoin: "Et sinä pelkää yön kauhuja, et päivällä lentävää nuolta, et ruttoa, joka pimeässä kulkee, et kulkutautia, joka päivä sydännä häviötä tekee. Vaikka tuhat kaatuisi sinun sivultasi, kymmenentuhatta oikealta puoleltasi, ei se sinuun satu. Sinun silmäsi saavat vain katsella ja nähdä, kuinka jumalattomille kostetaan" (Ps. 91:5-8).

On vain yksi asia, jota meidän tulisi pelätä. Siitä Carrie ten Boom puhuu artikkelissaan Ahdistus tulee (Kipinä 10/78). Siinä ten Boom kertoo lähetysaarnajasta, joka oli matkalla Kiinaan. Kun häneltä kysyttiin: "Etkö pelkää?" hänen vastauksensa oli: "Pelkään vain yhtä: että minusta tulee vehnänyvä, joka ei halua kuolla." Tähän asiaan tulemme nyt Ilmestyskirjan 11. luvun tutkiskelussamme.

[YLÖS](#)

8. SEURAKUNTA KUOLEE

Olemme tulleet seitsemänteen seurakunnan piirteeseen Ilmestyskirjan 11. luvussa. Ruumis! Tämä kohta lienee pakottanut Mooses ja Elia -myyttiin nekin, jotka ehkä ovat ajatelleet luvun alkuosan voivan tarkoittaa seurakuntaa. Miten tässä voisi olla kysymys mistään muusta kuin kahdesta henkilöstä? Eikö nimenomaan kerrota, että peto käy sotaa heitä vastaan ja voittaa heidät ja tappaa heidät (7)? "Kristinuskosta ei ole jäljellä muuta kuin muutamia ruumiita maan päällä" (Päivänsalo).

Kun tutkimme Ilmestyskirjaa meidän on oltava hyvin, hyvin tarkkaavaisia. Tämä jae on todellisuudessa luvun selvin todiste siitä, että kysymyksessä on seurakunta eikä kaksi henkilöä. Jakeessa sanotaan, että peto nousee ja käy taisteluun sitten kun todistamisen aika 3 ½ vuotta on kulunut umpeen. Tämä taistelu on kerrottu toiseen kertaan 13:7:ssä: "Ja sille annettiin valta käydä sotaa pyhiä vastaan ja voittaa heidät", ja 13:10:ssä: "Jos kuka vankeuteen vie, niin hän itse vankeuteen joutuu; jos kuka miekalla tappaa, niin hänet pitää miekalla tapettaman. Tässä on pyhien kärsivällisyys ja usko." Sana "heidät" (11:7) ja "pyhiä" (13:7) ovat synonyymejä. Kun 13:7:n "pyhät" selvästi tarkoittavat suurta kristittyjen joukkoa, ei myöskään 11:7 voi tarkoittaa kahta henkilöä. Kahta vastaan ei "käydä sotaa"! "Sota" on kummassakin polemos.

Itse asiassa 11:7 ilmoittaa, että peto ei voi voittaa seurakuntaa ensimmäisten 3 ½ vuoden aikana. Se voittaa vasta toisen 3 ½ vuotisjakson "pyhät". Kun tätä sanaa ei esiinny aikaisemmin Ilmestyskirjassa, se ei voi tarkoittaa Kristuksen seurakuntaa, vaan ylöstempauksen jälkeen uskoon tulevia yksityisiä ihmisiä. Ahdistuksen aikana ei seurakuntaa fyysisesti tapeta (lukuun ottamatta muutamia marttyyreita, joista tässä luvussa ei ole puhe).

Jakeella 7 on syvällisempi, hengellinen merkityksensä. Ne vainot ja ahdistukset, joihin seurakunta joutuu, kuitenkin "tappavat" sen. Mutta hengellisesti. Pedon haamu liikkuu Damokleen miekan tavoin jo 11. luvun yllä, vaikka se vasta 13. luvussa saa "vallan". Se kyllä tahtois tappaa kaikki. Mutta sen ei sallita tehdä sitä muuta kuin hengellisesti, seurakunnan kirkastamiseksi. Sinetöiminen ja seurakunnan tuomiovalta estävät sitä.

Sanaa "tappaa", apokteino, käytetään vertauskuvallisesti muuallakin UT:ssa esim. Ef. 2:16:ssa. Epäilemättä tätä "kuolemista" on jakeissa 8-10 kuvattu varsin erikoisella tavalla, mutta muistakaamme, että Ilmestyskirja on allegorinen kirja. Älkäämme antako TV-sepitelmien sekoittaa hengellistä ymmärrystämme. Sana "ruumis", joka mainitaan kolme kertaa jakeissa 8 ja 9, on Suuren Kirjoittajan tarkoin valitsema. Yleensä UT:ssa käytetään sanaa sama, joka merkitsee sekä elävää että kuollutta ruumista, myös merkitsemään Kristuksen seurakuntaa merkityksessä "Kristuksen ruumis". Tässä on kuitenkin käytetty harvinaisempaa sanaa ptoma, joka merkitsee Vinen mukaan ensin "putoamista" ja sitten "sitä mikä on pudonnut" (maahan). Se tulee verbistä pipto, joka merkitsee pudota. Huomattava on, että sana on yksikössä 8. ja 9. jakeessa ja

vasta kolmannella kerralla se on monikossa (AB: muutamat vanhat käsikirjoitukset).

Sanoma on sama kuin Joh. 12:24:ssä: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos ei nisunjyvä putoa maahan ja kuole, niin se jää yksin; mutta jos se kuolee, niin se tuottaa paljon hedelmää." "Pudota maahan" on tässä pipto. Jeesus tarkoittaa vertauskuvallista kuolemaa. Tähän kuolemaan Jeesus on kutsunut seuraajiansa 2000 vuoden aikana.

Tosiasiassa me olemme jo kuolleet Jeesuksen kanssa ristillä. "...meidän vanha ihmisemme on hänen kanssaan ristiinnaulittu" (Room. 6:6). Kasteessa me olemme haudatut kuolemaan (Room. 6:4). Mutta kuollut ei ole halunnut pysyä haudassa. Seurakunta on usein kieltäytynyt "pitämästä itseään synnille kuolleen" (Room. 6:11). On opetettu täyttymistä Pyhällä Hengellä, mutta ei ole opetettu kuolemista. Siksi voima ei ole pysynyt. Hedelmää on ollut vähän. Me olemme rynnänneet suoraan helluntaihin ristin ohi. Mutta ei ole oikotietä Jumalan voimaan (ks. kirjaani Kuole pojan puolesta, Ari-kustannus, 1978).

Viimeinen seurakunta on kuollut seurakunta. Ahdistusten ja vainojen kautta "nisun jyvä putoaa maahan ja kuolee". Siksi ruumis (ei ruumiit!) on maassa, kadulla. Kuinka kauan? Ei kolme ja puoli päivää, vaan koko heidän todistamisensa ajan, 1260 päivää eli 3 ½ vuotta. Ei tässä ole ensin 1260 päivää ja sitten vielä 3 ½ päivää. Tässä sanotaan (9), että kansat, sukukunnat, kielet ja kansanheimot, so. kaikki maailman kansat, näkevät ruumiin (yksikkö!) "kolme ja puoli päivää" eli 3 ½ vuotta. He eivät "viru" sen suuren kaupungin kadulla, tätä sanaa ei löydy alkutekstistä, vaan he yksinkertaisesti ovat kadulla. Katu on plateia, joka tulee sanasta leveä ja merkitsee aukeata paikkaa, toria tms. Jeesus saarnasi kaduilla ja aukeilla paikoilla, jonne paljon kansaa kokoontui Häntä kuulemaan. Sinne Hän kutsui seuraajiansakin: "Mene kiiruusti kaupungin kaduille ja kujille ja tuo köyhät ja raajarikot, sokeat ja rammatt tänne sisälle" (Luuk. 14:21).

Tässä tulevat todelliset katusaarnaajat! Sitä alkuseurakuntakin oli. Jokainen seurakunnan jäsen oli todistaja (Ap. t. 8:4) He olivat kaikkien näkyvissä. He puhuivat rohkeasti (Ap. t. 4:13: parrhesia = kaikella puheella, avomielisyys, suoruus, rohkeus, pelottomuus). He riskeerassivat elämänsä. He veivät sanoman koko silloiseen asuttuun maailmaan. Näin tekee myös viimeinen seurakunta. Se lähtee ulos kirkoistaan ja rukoushuoneistaan. Se kyllästyy istumaan ja odottamaan kuulijoita. Sitä polttaa tuska ja tuli. Se tietää tuomion tulevan ja se näkee vastuunsa. Se on joka päivä kaduilla ja kujilla todistamassa, laulamassa, saarnaamassa.

Ja se huomataan! Kaikkiialla maailmassa. "Suuri kaupunki" ei olekaan Jerusalem, kuten on oletettu, vaan koko maailma. Se on kypsytynyt syntiensä tähden tuomiolle - Sodoma. Se on joutunut julman faraon käsiin - Egypti. Se on tuhoon tuomittu, sieltä seurakunta kohta lähtee kuin Loot Sodomasta tai kuin Israel Egyptistä. Mikä parannuskutsu se onkaan maailmalle! "Kai tuossa sanomassa täytyy perää olla, kun nuo uskovat nyt ovat noin tosissaan ja kulkevat puhumassa kaikkiialla. Maailmanlopun täytyy olla tulossa!"`

Jo sana "todistaja", martys, vie ajatukset marttyyri-seurakuntaan. Sen olemukseen kuuluu kuolema. Ei välttämättä joutuminen surmattavaksi uskonsa tähden: veritodistaja. Riittää, että todistaja on hengessään marttyyri. Hän on valmis kuolemaan, jos niin täytyy (2:10). Viimeisenä aikana vaaditaan uskovalta kaikki. Hän voi voittaa vain Karitsan veren kautta ja todistuksensa sanan kautta ja antamalla kaikki alttiiksi ("eivätkä ole henkeänsä rakastaneet, vaan olleet alttiit kuolemaan asti" 12:11).

Tästä ristiinnaulitsemisesta Jeesuksen tähden, Jeesuksen kanssa jae 8 puhuu: "...jossa MYÖS heidän Herransa ristiinnaulittiin." Nyt seurakunta ristiinnaulitaan. Tämä on sen Golgata. Se kuolee maailmalle, synnille, omalle minälle. Se elää vain Kristukselle. Tätä saamaa tämä ruumis (yksikkö). Se saarnaa meille kuolemaa. Jeesus ristiinnaulittiin "Sodomassa ja Egyptissä", so. vihollistensa keskellä, "maailmassa", josta Hän sanoi, että se vihaa Häntä. "Maailmassa", "pakanakansojen keskellä", seurakuntakin ristiinnaulitaan.

Luostari ei ole kristityn oikea paikka. Hän ei saa vetäytyä syrjään vaan hänen täytyy olla kaikkien näkyvissä.

"Minä olen Kristuksen kanssa ristiinnaulittu. Ja minä elän, en enää minä, vaan Kristus elää minussa" (Gal. 2:19,20).

"Elämä on minulle Kristus, ja kuolema on voitto" (Fil. 1:20).

"Pois se minusta, että minä muusta kerskaisin kuin meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen rististä, jonka kautta maailma on ristiinnaulittu minulle, ja minä maailmalle" (Gal. 6:14).

Eihän tällaisia ruumiita voi panna hautaan (9)! Koska eläviä ruumiita on haudattu! Jakeet 9 ja 10 kertovat kahdesta tavasta, jolla heidän todistukseensa suhtaudutaan. Toiset eivät tahdo, että heidät surmataa ("pannaan hautaan"), heitä sana on kosketanut. Toiset taas iloitsevat ja riemuitsevat jokaisesta heitä kohtaavasta vastoinkäymisestä, esim. saarnaajien vangitsemisestä, ja "lähettävät lahjoja toisillensa", kuten Herodes ja Pilatus, jotka tulivat ystäviksi keskenään Jeesukseen kohdistamansa pilkan tähden. Samoin nyt viha Jeesusta ja Hänen seurakuntaansa kohtaan yhdistää ihmisiä. Vrt. "Antisemitismi on sementti joka liittää meidät (saksalaiset) toisiimme" (Heydrich elokuvassa Polttouhrit).

Jakeessa 10 esiintyvät ensimmäisen kerran Ilmestyskirjassa sanat "jotka maan päällä asuvat". Nämä ovat ihmisiä, jotka ovat hylänneet taivaan. Sana esiintyy myöhemmin, 13:12,14:ssä ja osoittaa, että ylösnousemus on tapahtunut ja "ne jotka taivaassa asuvat" on otettu pois (12:12; 13:6).

Lopunajan seurakunta on kaikkien silmätikkuna. Katseet kohdistuvat siihen, niin kuin ne aikanaan kohdistuivat Moosekseen hänen käydessään faraon luona ja Eliaan hänen taistellessaan Karmelilla Baalin profeettojen kanssa. He ovat "kaiken maailman katseltava" (1 Kor. 4:9). Tässä mielessä TV-juttu voi olla tottakin! Kyllä heidän elämänsä seurataan. He ovat "ikään kuin kuolemaan tuomitut", kenties todellisuudessakin Antikristuksen julistuksissa ja tuomioistuimien päätöksissä. Mutta heihin ei uskalleta koskea! He ovat kuin mikäkin "maailman tunkio, kaikkien hylkimä" (1 Kor. 4:13). Kenellekään ei jää epäselväksi, ketä he palvelevat.

"Sinun tähtesi meitä surmataa kaiken päivää, meitä pidetään teuraslampaina. Mutta näissä kaikissa me saamme jalon voiton

hänen kauttansa, joka meitä on rakastanut. Sillä minä olen varma siitä, ettei kuolema eikä elämä, ei enkelit eikä henkivallat, ei nykyiset eikä tulevaiset, ei voimat, ei korkeus eikä syvyys, eikä mikään muu luotu, voi meitä erottaa Jumalan rakkaudesta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme” (Room. 8:36-39).

Kaduilla on ”raato” (näinkin voidaan ptoma kääntää). Haiseva raato monille, ”kuoleman haju kuolemaksi”, mutta elämän tuoksu toisille. Jumala ’tuo seurakuntansa kautta ”joka paikassa ilmi hänen tuntemisensa tuoksun” (2 Kor. 2:14-16).

”Tämä aarre on meillä saviastioissa, että tuo suunnattoman suuri voima olisi Jumalan eikä näyttäisi tulevan meistä. Me olemme kaikin tavoin ahdingossa, mutta emme umpikujassa, neuvottomat, mutta emme toivottomat, vainotut, mutta emme hyljätyt, maahan kukistetut, mutta emme tuhotut. Me kuljemme, aina kantaen Jeesuksen kuolemaa ruumiissamme, että Jeesuksen elämäkin tulisi meidän ruumiissamme näkyviin. Sillä me, jotka elämme, olemme alati annetut kuolemaan Jeesuksen tähden, että Jeesuksen elämäkin tulisi kuolevaisessa lihassamme näkyviin” (2 Kor. 4:7-11).

Tällainen on 11. luvun sanoma ruumiista. Ei ehkä yhtä raflaava kuin tarina Mooseksesta ja Eliaasta, mutta seurakunnalle toki paljon merkitsevämpi. Se kertoo meille Karitsan tiestä ja Jeesuksen kaltaisuudesta. Näin se kutsuu meitäkin antautumaan yhä kokonaisemmin Herrallemme ja valmistautumaan ahdistuksen aikaan.

”Sillä Kristuksen rakkaus vaatii meitä, jotka olemme tulleet tähän päätökseen: yksi on kuollut kaikkien edestä, siis myös kaikki ovat kuolleet, ja hän on kuollut kaikkien edestä, että ne, jotka elävät, eivät enää eläisi itselleen, vaan hänelle, joka heidän edestään on kuollut ja ylösnoussut” (2 Kor. 5:14,15).

Maailma tulee kypsymään pahuuteen. Seurakunta tulee kypsymään Jeesuksen kaltaisuuteen. Siksi ahdistus on välttämätön. Muuten ei nisun jyvä putoa maahan ja kuole. Maailman tulee lopultakin saada nähdä seurakunta, jossa lunastuksen voimat ovat todella toteutuneet.

Tämän luvun suhteen toteutuu niinkin kaukainen sana kuin 5 Moos. 32:39: ”Minä kuoletan (mut=tappaa) ja minä teen eläväksi, minä lyön ja parannan, eikä ole sitä, joka pelastaisi minun käsistäni.” Se tarkoittaa sekä Israelia että seurakuntaa.

Ehkä nyt myös ymmärrämme, miksi Jeesus Matt. 10:42:ssa puhuu ”näistä pienistä” ja Matt. 25:40:ssä ”minun vähimmistä veljistäni”. Kuolleet ovat pieniä! Kuten pelastunut Israel, josta Sefanja sanoo: ”Mutta minä jätän jäljelle sinun keskuuteesi kurjan ja vaivaisen kansan, ja he luottavat Herran nimeen.” ”Kurja” on ani = alas painettu, nöyrä. ”Vaivainen” on dal = vähäinen, avuton. Sellaisella kansalla ja sellaisella seurakunnalla on SUURI JUMALA.

[\[YLÖS\]](#)

9. SEURAKUNTA NOUSEE YLÖS

Kuinka monta kertaa uskovat tuon kertomani ahdistuksen aikana nostavatkaan katseensa taivaalle ja rukoilevat: "Tule Herra Jeesus" (22:17)! Kuinka rakkaaksi heille tulevatkaan Isä meidän -rukouksen sanat: "Tulkoon sinun valtakuntasi!" Vain Jeesuksen tulemus saattaa enää muuttaa hirvittäväksi muuttuneen maailman ja tuoda ihmisille pelastuksen ahdistuksesta. Kuinka he ikävöivätään Hänen saapumistaan! Uudelleen ja uudelleen he lukevat Luuk. 21:28:n sanat: "Mutta kun nämä alkavat tapahtua, niin rohkaiskaa itsenne ja nostakaa päänne, sillä teidän vapautuksenne on lähellä." Vapautta, vapautta orjuudestaan, vaivoistaan he kaipaavat. Aivan kuin Israelin kansa Egyptin orjuudesta. Israelilaisten vapauttamisesta Jumala oli käyttänyt sanaa pedut, lunastus, vapaaksi ostaminen, ja samaa merkitsee myös Luukkaan sana apolytroisis. Ristillä heidät jo oli ostettu Jeesuksen verellä, mutta nyt on kysymys vapauttamisesta maan kahleista taivaan kirkkauteen. Sehän on uskomme lopullinen päämäärä (1 Piet. 1:9)!

Ja sitten! Niiden 1260 päivän kuluttua, emme tiedä, samalla tunnillako - tarkan hetken Jumala on salannut (Matt. 24:36) - Hän saapuu! Hän tulee "kuin varas yöllä", yllättäen, yht'äkkiä, mutta ei Hän vie omiansa salaa. Jeesuksen tulemus on maailmanhistorian suurin tapahtuma Hänen taivaaseen nousemisensa jälkeen. Siihen liittyy monia merkkejä, kuten havaitaan Matt. 24:29-31:ssä, jossa meillä on Jeesuksen oma kuvaus asiasta.

Tulemuksesta on oltu epätietoisia. Toiset ovat liittäneet miltei kaiken tulemuksesta kerrotun Jeesuksen lopullisen tulemuksen yhteyteen Harmagedonille ja tehneet Hänen tulemuksestaan noutamaan omiansa vain pienen salaisen tapahtuman, josta he mieluisasti käyttävät "ylöstempauksen" nimitystä. Toiset taas liittävät Herran omien ylösnousemuksen Kristuksen tulemuksen yhteyteen suurena näkyvänä tapahtumana. Ensimmäisen Tessalonikalaiskirjeen kertomusta (4:14-17) lukuun ottamatta ei kirjallisuudessa katsota Raamatussa olevan mitään muuta kohtaa, jossa Jeesuksen tulemus omilleen esiintyisi omana tapahtumanaan.

Tämän puutteen poistaa Ilm. 11:11-13. Uskon, että näissä jakeissa on Raamatun täydellisin esitys tästä asiasta, kuten samassa luvussa on täydellisin esitys seurakunnasta. Nämä jakeet ovat Ilmestyskirjan sydän. Tähän asti ne ovat olleet salattuina seurakunnalta, mutta uskon että Jumala näinä viimeisinä päivinä avaa ne yhä useammille. Näin täytyy tapahtua, emmehän voi jäädä pimementoon aikakautemme suurimmasta tapahtumasta, sen lopusta. Kuten sekä konservatiivien että radikaalien teoksista havaitaan Ilmestyskirjan tutkimus on tähän asti vääristynyt juuri siitä syystä, ettei ole osattu löytää Ilmestyskirjasta Jeesuksen tulemuksen hetkeä. Sitä onkin kuvattu siellä usealla eri tavalla, jotka kokoan yhteen tämän luvun lopussa. Mutta ainoa historiallinen, todellinen ylösnousemus on 11:12:ssa. Sen tulisi siten olla jokaiselle uskovalle eräs Raamatun tärkeimmistä jakeista, jatkuvan tutkimuksen ja kiitoksen kohde.

Varsin hämmästyttävää on, ettei ainakaan minun tiedossani ole ainoatakaan teosta, jossa tämä olisi nimenomaan sanottu. Nikolaisella esiintyy hämärä maininta, että vanhan kirkon keskuudessa olisi esiintynyt käsitys, että 11. luku kuvaa seurakuntaa,

mutta että tämä käsitys on myöhemmin hylätty. Ei olekaan luultavaa, etteikö Johannes olisi tätä ymmärtänyt, samoin kuin sitäkin, että 11:12:ssa on kysymys seurakunnan ylösnousemuksesta, ja etteikö Johannes olisi siten opettanut seurakuntaa. Aikojen kuluessa mielikuvitus on päässyt Hengen ilmoituksen tilalle synnyttäen tarinan kahdesta taivaasta tulevasta olennosta. Onkin myönnettävä, että 11. luku on kirjoitettu sillä tavalla (vaikka siitä poistaisi liikasanatkin), että vain hyvin tarkka Raamatun tutkimus, Hengessä ja rukouksessa suoritettu, johtaa oikeaan tulokseen. Jumala näyttää salanseen suuren tapahtumansa viisailta ja ymmärtäväsiltä tahtoen ilmoittaa sen vain ”lapsenmielisille” (nepios = pieni lapsi, lapsenkaltainen), niille jotka ovat samankaltaisia ”pieniä veljiä” kuin lopunajan seurakunnan jäsenet.

Nämä tärkeät jakeet kuuluvat: ”Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät. Ja he kuulivat suuren äänen taivaasta sanovan heille: 'Nouskaa tänne!' Niin he nousivat taivaaseen pilvessä, ja heidän vihollisensa näkivät heidät. Ja sillä hetkellä tapahtui suuri maanjäristys, ja kymmenes osa kaupunkia kukistui, ja maanjäristyksessä sai surmansa seitsemäntuhatta henkeä, ja muut peljästyivät ja antoivat taivaan Jumalalle kunnian.”

Käsittelen seuraavassa luvussa jaetta 11. Se ei puhu taivaaseen ottamisesta. Siinä mainitut ”he” eivät ole sama joukko kuin 12. jakeessa mainitut. Tämän luvun tulkinnassa on joka kerta kysyttävä, ketkä ”he” nyt ovat puheena. Taivaaseen nousevalla seurakunnalla on jo Elämän Henki, Pyhä Henki, uudestisyntymisen perusteella (Room. 8:2). Sen tähden Hän, joka herätti kuolleista Kristuksen Jeesuksen, on eläväksi tekevä myös heidän kuolevaiset ruumiinsa Henkensä kautta, joka heissä asuu (Room. 8:11). Tätä tapahtumaa kuvataan jakeessa 12.

Paavali puhuu 1 Kor. 15:50-52:ssa juuri tästä hetkestä: ”Mutta tämän minä sanon, veljet, ettei liha ja veri voi periä Jumalan valtakuntaa, eikä katoavaisuus peri katoamattomuutta. Katso, minä sanon teille salaisuuden: emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soudessa; sillä pasuuna soi, ja kuolleet nousevat katoamattomina, ja me muutamme.”

Tapahtuman saa aikaan taivaasta kuuluva ”suuri ääni”, käsky ”nouskaa tänne”. Tämä käsky ei koske vain maan päällä olevaa seurakuntaa, vaan kaikkia ennen kuolleita uskovia. Jeesus on sanonut siitä: ”Älkää ihmetelkö sitä, sillä hetki tulee, jolloin kaikki, jotka haudoissa ovat, kuulevat hänen äänensä, ja tulevat esiin, ne, jotka ovat hyvää tehneet, elämän ylösnousemukseen, mutta ne, jotka ovat pahaa tehneet, tuomion ylösnousemukseen” (Joh. 5:28,29).

Tämä on juuri elämän ylösnousemus. Sanan ”elämä” voimme lainata jakeesta 11.

Toinen tähän kuuluva kohta on 1 Tess. 4:15-17: ”Sillä sen me sanomme teille Herran sanana, että me, jotka olemme elossa, jotka jäämme tänne Herran tulemukseen, emme suinkaan ehdi ennen niitä, jotka ovat nukkuneet. Sillä itse Herra on tuleva alas taivaasta käskyhuudon, ylienkelin äänen ja Jumalan pasunan kuullessa, ja

Kristuksessa kuolleet nousevat ylös ensin; sitten meidät, jotka olemme elossa, jotka olemme jääneet tänne, temmataan yhdessä heidän kanssaan pilvissä Herraa vastaan yläilmoihin; ja niin me saamme aina olla Herran kanssa.”

Tästä löydämme saman käskyhuudon, joka tulee ylienkelin äänellä (RB).

Mutta missä on Jumalan pasuuna, 1 Kor. 15:52:n viimeinen pasuuna? Sehän on perin lähellä, 10:7 ja 11:15. Seitsemäs pasuuna on viimeinen pasuuna. Mutta miksi sitä ei sanota tässä jakeessa? Siksi, että ylösnousemustapahtuman kuvaus on jaettu kahtia.

Olen jo edellä sanonut, että 11. luku kuvaa Jeesuksen kaltaisen seurakunnan elämää ja toimintaa. Sen kuolemassakin on Golgatan tuntua. On johdonmukaista, että sen ylösnousemusta kuvataan myös samalla tavalla kuin Jeesuksen taivaaseen nousemista.

Ap. t. 1:9-11:ssä luemme siitä: ”Ja kun hän oli tämän sanonut, kohotettiin hänet ylös heidän nähtensä, ja pilvi vei hänet pois heidän näkyvistään. Ja kun he katselivat taivaalle hänen menessään, niin katso, heidän tykönänsä seisoivat kaksi miestä valkeissa vaatteissa; ja nämä sanoivat: 'Galilean miehet, mitä te seisotte ja katsotte taivaalle? Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä ylös taivaaseen, on tuleva samalla tavalla, kuin te näitte hänen taivaaseen menevän.’ ”

Ilm. 11:12:ssa ei nähdä Jeesusta. Hän jää ”yläilmoihin” ja ottaa siellä vastaan rakkaan seurakuntansa (1 Tess. 4:17). Tässä ei asiaa kuvata ylhäältä alaspäin tapahtuvana toimintana. Seurakunta nousee ylös samalla tavalla kuin Jeesus. Jeesuksesta käytetyt sanat olivat ”kohottaa ylös” (epairo) ja ”otettiin ylös” (analambano). Jeesuksesta ei voida sanoa, että hänet ”temmattiin”. Haipadzo kuvaa kiireistä toimintaa ja äkillistä voiman käyttämistä (tässä merkityksessä sitä on käytetty Matt. 11:12; 12:29; 13:19; Joh. 12:28,29; Ap.t. 23:10, Juud. v. 22). Jeesuksen nouseminen taivaaseen ei tapahtunut missään kiireessä; Hän nousi arvokkaasti ja kaikkien näkyvissä. Se ei ollut salainen tapahtuma. Se ei merkinnyt äkillistä voimankäyttöä. Samanlainen on myös Hänen rakkaan seurakuntansa kotiinlähtö 11 Luvussa. Koska heillä oli loppuun saakka valta, he nousevat (anabaino) taivaaseen arvokkaasti. Tämäkään tapahtuma ei ole salainen. ”Heidän vihollisensa näkivät heidät.” Mutta vain he kuulevat käskyhuudon, maailma ei ääntä kuule. Samoin kuin pilvi vei Jeesuksen pois, niin seurakuntakin nousee taivaaseen pilvessä. Tästä pilvessä nousemisesta puhuu myös 1 Tess. 4:17.

Seuraavassa luvussa kuvataan ylösnousemusta kuitenkin toiselta kannalta ja siksi viimeinen pasuuna on pantu näiden kahden kuvauksen väliin (11:15) kohdistumaan kumpaankin suuntaan. Olen edellä maininnut, että 10:7:ssä kerrottu enkelin ilmoitus toteutuu 11:12:ssa. Jumalan salaisuus käy siinä täytäntöön. Luvun 12 jakeet 1-5 kertovat saman tapahtuman toiselta kannalta, jota ei 11. luvussa voitu sovittaa Hengen ilmoitukseen. Siinä on symbolisesti nähty ylösotto. Tässä näemme ensin Karitsan vaimon taivaassa, vaetetettuna Kristus-auringolla (Mal. 4:2) ja kuu (alhaalla maan päällä saatu Jumalan ilmoitus) jalkojensa alla (ei tallattavana!). Seppeleenä hänellä on päässään Israelin 12-luvun mukaisesti 12 tähteä. Jakeessa 2 palataan takaisin maan päälle aikaan ennen ylös

ottoa ja sanotaan, että hän silloin (ahdistuksen aikana) on raskaana ja huutaa synnytyskivuissaan ja hänen on vaikea synnyttää. Näistä synnytyskivuista Raamattu puhuu (Matt. 24:8, Gal. 4:19). Ennen kaikkea Jeesus puhuu siitä Joh. 16:20,21:ssä.

Suuri, tulipunainen lohikäärme (3), itse saatana, seisoo synnyttämäisillään olevan vaimon edessä nielläkseen. hänen lapsensa, kun hän sen synnyttäisi. Se tekee kaikkensa, ettei seurakunta pääsisi nousemaan taivaaseen niin kuin Jeesus nousi. "Teidän vastustajanne, perkele, käy ympäri niin kuin kiljuva jalopeura, etsien, kenen hän saisi niellä" (1 Piet. 5:8).

Tämä kuva on kokonaan toisenlainen kuin 11. luvussa kuvattu. Se edellyttää kiireistä toimintaa ja äkillistä voimankäyttöä. Siksi jae 5 kuuluukin: "Ja hän synnytti poikalapsen, joka on kaitseva kaikkia pakanakansoja rautaisella valtikalla; ja hänen lapsensa temmattiin (harpadzo = siepata, ryöstää, temmata, kaapata) Jumalan tykö ja hänen valtaistuimensa tykö."

Jakeen soveltaminen Jeesukseen on aivan mielivaltaista (samoin Hagner s. 82-84). Jeesushan tässä itse ilmoittaa lopunaikoja Johannekselle. Profetia on koko ajan eteenpäin katsovaa. Konservatiivinen Ilmestyskirjan tulkinta, jonka mukaan 12. luku kuvaa kirkon aikaa, on virheellinen. Eikö ole havaittu, että myös se, joka voittaa, saa vallan hallita pakanoita rautaisella valtikalla (Ilm. 2:26,27). Tempaamista Jeesus selittää vertauksessaan Matt. 12:29:ssä. Hän on mies, joka tunkeutuu väkevän taloon (saatanan hallitsemaan maailmaan) ja ryöstää (harpadzo) hänen tavaransa (ihmiset). Ensin Hän kuitenkin sitoo saatanan; se tapahtui Golgatalla. Turha on niin ollen saatanan vastustus seurakuntaa kohtaan. Luku 12 kuvaa ylösnousemuksen tapahtumaa ylhäältä alas ulottuvana, luku 11 alhaalta ylös suuntautuvana. Jeesus Kristus on itse ylös tempaaja, ei temmattava poikalapsi. Jeesuksen kaltaiseksi tullut poika on seurakunta.

Luvun 11 loppu osoittaa myös, että historiallinen ylösotto on tapahtunut juuri 11:12:ssa. Jumalan kannalta Jeesuksen tulemus on muutakin kuin vain seurakunnan ylös ottamista. Se merkitsee Jeesuksen vallanottoa. Siksi menneessä aikamuodossa sanotaan: "Maailman kuninkuus on tullut meidän Herrallemme ja hänen Voidellullensa, ja hän on hallitseva aina ja iankaikkisesti" (11:15). Edelleen ne 24 vanhinta lankeavat kasvoillensa ja kumartaen rukoilevat Jumalaa sanoen: "Me kiitämme sinua, Herra Jumala, Kaikkivaltias, joka olet ja joka olit, siitä, että olet ottanut suuren voimasi ja ottanut hallituksen" (11:16,17).

Ilmoitus jatkuu edelleen: "Ja pakanakansat ovat vihastuneet, mutta sinun vihasi on tullut, ja tullut on aika tuomita kuolleet ja maksaa palkka sinun palvelijoillesi profeetoille ja pyhille ja niille, jotka sinun nimeäsi pelkäävät, pienille ja suurille, ja turmella ne, jotka maan turmelevat."

Tässä ei ole enää 4:8 :ssa ollutta attribuuttia "joka tuleva on". Kun Jumala on lopullisesti tullut kuninkaaksi, Hän ei enää "tule" (Nikolainen). "Jumalan salaisuus on käynyt täytäntöön", minkä ilmoitettiin tapahtuvan seitsemännen pasunan soidessa (10:7). Miksi konservatiivit eivät näistä oikeista havainnoistaan huolimatta

osaa sijoittaa tähän ylösnousemusta? Hagner on oivaltanut sanojen merkityksen, mutta katsoo ne johdantonäytökseksi 12. luvulle.

Ylöston jälkeen alkaa vihanaika. Viha on pakanakansojen vihaa maan päälle tulleen saatanan ja Antikristuksen yllyttäminä ("Voi maata ja merta, sillä perkele on astunut alas teidän luoksenne pitäen suurta vihaa, koska hän tietää, että hänellä on vähän aikaa", 12:12). Tuo saatanalle annettu "vähän aikaa" on 3 ½ vuotta (13:5, 12:14). Pian alkaa myös Jumalan viha (6:16,17; 14:10; 15:7 ja 16. luku). Konservatiivit eivät ole oikein ymmärtäneet tämän ajan luonnetta, vaan puhuvat vain yleensä "suuresta ahdistuksesta".

Palkanmaksusta puhuminen olisi niin ikään ennen aikaista, ellei ylösoitto olisi 11:18:ssa jo tapahtunut tosiasia. "Tullut on aika maksaa palkka sinun palvelijoillesi." Tämä on se uskovien bema-tuomioistuin, josta radikaalitkin puhuvat. Kun on perehdytty lopunajan seurakunnan ahdistukseen tulee ymmärrettävämmäksi, miksi palkanmaksu alkaa viimeisistä (Matt. 20:8). He ovat etualalla Ilm. 7:14-17:ssä olevassa kuvauksessakin. Hehän tulevat suuresta ahdistuksesta! Heistä lienee 11:18:ssa kysymys, kun uskovien luetteleminen aloitetaan "profeetoista ja pyhistä". He ovat lopunajan seurakunta. Tässäkin on todistus siitä, että "kaksi profeettaa" eivät olleet Mooses ja Elia vaan koko seurakunta. Sama ilmaus esiintyy 16:6:ssa ja 18:24:ssa.

Luvun 11 viimeistä jaetta tulkitsee Nikolainen seuraavasti. Taivas avautuu. Taivaallisen temppelin pyhin on tähän saakka ollut suljettu, nyt liiton arkki tulee näkyviin. Arkki on Jumalan valtaistuin mutta myös armonistuin. Arkin paljastiminen merkitsee, että uusi Kristuksen aikaansaama järjestys on tullut voimaan. Vanhassa liitossa vain ylimmäinen pappi kerran vuodessa näki arkin, nyt kaikki saavat sen nähdä. Arkin ilmestyminen julistaa, että Jumala nyt asuu kansansa keskellä (21:3). Jumalan kansa on taivaassa!

Jakeen loppu taas kuuluu vihanajan julistukseen. Liiton arkki, pasunan puhallus, ukkonen ja salamet eli kaiken kaikkiaan "Herran kauhu" ovat vanhastaan VT:ssa pyhän sodan tunnusmerkkejä. Ratkaiseva taistelu saatanaa ja Antikristusta vastaan on alkanut! Ja ensin se käydään taivaassa (12:7). Saatana syöstään alas maan päälle.

Mutta palaamme vielä 11:13:een, joka kertoo Herran saapumisen yhteydessä maan päällä tapahtuneista asioista. Tätä jaetta ei ole ymmärretty hengellisesti. Tutkijoiden olisi pitänyt kysyä, miksi taivaasta kuuluu suuri ääni (sitä kyllä Nikolainen pitää ainutlaatuisena!) oletetun kahden profeetan ylöston yhteydessä, mutta lisäksi sitäkin, miksi "sillä hetkellä" tapahtuu suuri maanjäristys, jossa saa surmansa 7.000 henkeä ja 1/10 kaupunkia kukistuu. Kun Herran saapuminen ja seurakunnan ylöstempaus sijoitetaan tähän, kaikki tulee ymmärrettäväksi. Seurakunnan lähtö ei ole salainen. Kysymyksessä on toisen "voin" päättymistapahtuma (11:14). Se alkoi 9:12:ssa. Sen päättää siis Jeesuksen saapuminen noutamaan omansa ennen kolmannen "voin", suuren vihan alkamista. Kaikki tämä on johdonmukaista ja selvää.

Jakeesta 11:13 havaitsemme, että tulemuksen yhteyteen kuuluu kosmisia mullistuksia ja maailmaa kohtaava osatuomio kuin enteenä lopullisesta Kristuksen saapumisesta 19. luvussa. Loppuun

saakka seurataan Jeesuksen maanpäällistä historiaa. Hänen kuolemaansa liittyi maanjäristys ja kallioitten halkeaminen (Matt. 27:51).

Perinteinen raamatunselitys, mikäli se lainkaan on puuttunut asiaan, kuuluu (Biederwolf), että maanjäristys, jos se ei ole kirjaimellinen, merkitsee, että kymmenesosa Israelista joutuu Antikristuksen valtaan ja huolellisesti valitut 7.000 juutalaista saavat surmansa. Jerusalemin muut asukkaat antaisivat sitten kunnian Jumalalle. Eräät katsovat kymmenesosalla tarkoitettavan myös yhtä kymmenestä Antikristuksen satelliittivaltioista.

Luku 7.000 on selvästi symbolinen. Erikoista on, että kirjaimellisesti olisi käännettävä ”7.000 ihmisten nimeä” (näin jo Luther. Samoin Biederwolf ”... näyttää kuin jokaisen nimi olisi otettu huomioon”). Tässä on mielestäni viittaus Jes. 43:1-4:ään: ”Älä pelkää, sillä minä olen lunastanut sinut, minä olen sinut nimeltä kutsunut; sinä olet minun. Jos vetten läpi kuljet, olen minä sinun kanssasi, jos virtojen läpi, eivät ne sinua upota; jos tulen läpi käyt, et sinä kärvenny, eikä liekki sinua polta. Sillä minä olen Herra, sinun Jumalasi, Israelin Pyhä, sinun vapahtajasi: minä annan sinun lunnaiksesi Egyptin, sinun sijastasi Etiopian ja Seban. Koska sinä olet minun silmissäni kallis ja suuriarvoinen ja koska minä sinua rakastan, annan minä ihmisiä sinun sijastasi ja kansakuntia sinun hengestäsi.”

Tämä vaikeasti tulkittavissa ollut kohta saa nyt selityksensä. Jumala antaa ”ihmisiä” ja ”Egyptin” (11:8) seurakuntansa sijasta ottaessaan seurakunnan ylös kirkkauteen. Ja Israelin kohdalla Raamattu alkaa myös tästä lähtien toteutua, lopullisesti Harmagedonin tuomiossa ja Israelin uudestisyntymisessä.

Nuo 7.000 ”nimeä” ovat pimeä vastakohta ”nimeltä kutsutuille” Jumalan ihmisille, jotka lähtevät kirkkauteen. He ovat ”Jumalan vihollisia” (11:12), Egypti. Israelin esikoiset pelastettiin Egyptiä kohdanneista vitsauksista Mooseksen aikana. Egyptin esikoiset surmattiin (2 Moos. 12:29,30).

Kun ne 7.000, jotka eivät ole antaneet suuta Baalille eivätkä notkistaneet polviensa (1 Kun. 19:18), nousevat kirkkauteen, ne 7.000, jotka ovat näin tehneet, surmataaan. Symbolisesti tässä on Jumalan määräämä tuomittujen luku, lopulta kaikki ihmiskunnasta kadotukseen menevät. Kirjaimellisesti tässä saattavat olla ne, joiden synnit ovat niin ilmeiset, että he joutuvat ennen tuomittaviksi (1 Tim. 5:24). Ovatko he niitä, jotka ovat eniten kiusanneet seurakuntaa ja hävittäneet Israelia? Näin tehdessään he koskivat Jumalan silmäterään ja jouduttivat omaa tuomiotaan (Sak. 2:8).

Myös ilmaus ”kymmenes osa kaupunkia kukistui” ansaitsee huomion. Tässäkin käännökset liittävät jakeeseen sanan ”osa”, vaikka sitä ei ole alkutekstissä. Saarisalo kääntääkin: ”...kymmenennes kaupunkia.” Jumalan sanan tulkinta on tarkkaa! Jumalan sanassa mikään ei ole sattumalta. Kreikan sana on dekaatos, kymmenes, joka on adjektiivinen muoto sanasta deka, kymmenen. Sana dekaatos on lähellä sanaa dekaato, maksaa kymmenyksiä, ottaa kymmenyksiä. Tässä lienee kysymyksessä sama vastakkain asetelma kuin luvussa 7.000. ”Jumalan kymmenykset” ovat taivaaseen otetut pyhät. Kymmenykset olivat Jumalalle vihittyjä. Ne

olivat Herran omat, pyhä lahja Herralle (3 Moos. 27:28-30). Jumalan maanpäällisestä sadosta tulee Hänelle ylösnousemuksessa kymmenykset. Ne ovat Jumalan esikoiset, joista Jumala sanoi Egyptistä lähdettäessä: "Pyhitä minulle jokainen esikoinen, jokainen joka avaa äidinkohdun, se on minun" (2 Moos. 13:2). Nämä esikoiset kuvataan Ilm. 14:1-4:ssä ja heistä sanotaan, että he ovat "niin kuin neitsyet". "Nämä ovat ostetut ihmisistä esikoiseksi Jumalalle ja Karitsalle" (huom: yksikkö!). Heidän otsissaan on Karitsan nimi ja Isän nimi. Heidät nähdään lopullisesti taivaassa (22:4). Nimi on Omistajan merkki.

Symbolisesti kymmenykset, kymmenesosa, otetaan ylös, toiset kymmenykset, kymmenesosa, jätetään ja vihitään tuhon omaksi. "Kaupunki" ei ole Jerusalem vaan sama "suuri kaupunki", joka mainitaan jakeessa 8. Sana kutsuu sitä Sodomaksi ja Egyptiksi. Se on Jumalan vastustajien valtakunta. Kirjaimellisesti ennustus voisi toteutua esim. siten, että joka kymmenes maailman kaikkien valtakuntien kaupungeista kukistuisi suuressa maanjäristyksessä.

Pyhä lahja viedään Herran taivaalliseen temppeliin. Jumala kutsuu luokseen palvelijansa. Mutta viholliset (ektros), jotka eivät tahtoneet Jeesusta kuninkaaksensa, vaan suutelivat Antikristuksen viitan lievettä, teloitetaan (katasphazo, tarkoittaa intensiivistä surmaamista, kata = alas, vastaan, vahvistava merkitys) Jumalan edessä (Luuk. 19:27 vrt. Ilm. 2:22,23). He ovat nostattaneet Jumalan vihan. He ovat tuhon omaksi vihittyjä (vrt. Jeriko). Haram merkitsee "asettaa kiroukseen, vihkiä tuhon omaksi". Sitä maailma on tästä lähtien. Vain jotkut ehtivät vielä juosta pakoon Sooariin, jos tahtovat. Jumala on jättänyt armossaan vieläkin sivuoven auki.

Tämän maailma näkee ja ymmärtää. "Suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät" (11:11). "Heidän vihollisensa näkivät heidät" (11:12). "Katso, hän tulee pilvissä, ja kaikki silmät saavat nähdä hänet, niidenkin, jotka hänet lävistivät, ja kaikki maan sukukunnat vaikeroitsevat hänen tullessansa. Totisesti, Amen." (1:7). "Ja silloin Ihmisen Pojan merkki näkyy taivaalla, ja silloin kaikki maan sukukunnat parkuvat" (Matt. 24:30). Kaikki tämä kuuluu tähän Jeesuksen tulemuksen vaiheeseen. Samoin myös Matt. 24:31: "Ja hän lähettää enkelinsä suuren pasunan pauhatessa, ja he kokoavat hänen valittunsa neljältä ilmalta taivasten ääristä hamaan toisiin ääriin." Jae edellyttää kuitenkin vielä "jälkikorjuuta" (Ilm. 14:14-16) ja Israelin pelastuneittenkin kokemista

Tässä esitetylle 11. luvun eksegeesille antaa tukea Jes. 26:19: "Mutta sinun kuolleeesi virkoavat eloon, minun ruumiini nousevat ylös. Herätkää ja riemuitkaa, te jotka tomussa lepäätte, sillä sinun kasteesi on vaikeuksien kaste, ja maa tuo vainajat ilmoille." Minun ruumiini! Hprean sana nebeia on merkitykseltään samanlainen kuin kreikan ptoma. Haudat aukenevat ja nukkuneet pyhät nousevat ylös ja riemuitsevat. Mutta myös "kadulla" ollut Kristuksen ruumis, "minun ruumiini", nousee ylös heidän kanssaan. Jaines, Scofield ja Young käyttävät yksikössä olevaa sanaa "minun ruumiini" (my dead body). Niin voidaan myös suomalainen KR tulkita.

Yhteenvetona todettakoon, että Ilmestyskirjan tutkimuksessa on tarkoin erotettava toisistaan ylösnousemus symbolisena, edeltä käsin kerrottuna näkynä, ja ylösnousemus edeltä käsin kerrottuna

historiallisena tapahtumana. Näky esitetään sen vuoksi, että seurakunta tajuaisi tehtävänsä rukoilevana ja ylistävänä seurakuntana (4. luku) tai että se saisi rohkaisua ja lohdutusta taistelussaan (7:9-17) tai että saisimme lisätietoa ylösnousemuksesta (12:5). Myös vihanajassa taisteleville uskoville annetaan samanlaisia näkyjä (14:1-6, 14-16; 15:2-4). Symbolisia näkyjä on kuusi. Varsinaisia historiallisia ylösnousemustapahtumia sen sijaan on vain kaksi: 11:12 (seurakunta) ja 20:4-6 (vihanajan pyhät). Molemmat yhdessä ovat ”tämä on ensimmäinen ylösnousemus”. Esikoiset ja jälkisato!

[YLÖS\]](#)

10. ISRAEL HERÄÄ

Yksi jae on Ilmestyskirjan 11. luvusta jäänyt käsittelemättä. Jakeessa 11 sanotaan: ”Ja niiden kolmen ja puolen päivän kuluttua meni heihin Jumalasta elämän henki, ja he nousivat jaloilleen, ja suuri pelko valtasi ne, jotka näkivät heidät.” Viimeisen virkkeen olen liittänyt jakeessa 12 kuvattuun ylösnousemukseen. Muu osa jakeesta ei tunnu kuuluvan siihen. ”Elämän hengen” tuleminen kahteen surmattuun henkilöön tietysti sopisi kuvaan, mutta kun olen hylännyt tämän pintapuolisen selityksen, kysymyksen täytyy olla jostain muusta. Elävästä seurakunnasta puhuttaessa ei ole loogista puhua ensin ”jaloilleen nousemisesta” ja vasta sitten toisessa vaiheessa nousemisesta taivaaseen. Kun Herra tulee, meidät otetaan silmänräpäyksessä ylös, olimmepa maan päällä tai maan alla, paratiisissa.

Tässä täytyy olla kysymys jostain muusta tapahtumasta kuin seurakunnan ylöсотosta. Ilmestyskirjan ilmaukset seuraavat tarkoin VT:n sanamuotoja opastaen näin oikeaan selitykseen. Sitä paitsi suomalainen KR viittaa Hes. 37:5,10,14:ään - aivan oikein! Sieltä löydämmekin sanat ”ja (he) nousivat (ylös) jaloillensa”. Heparan sanaa amad vastaa (11:11) histemi = nousta jaloilleen, pystyyn, asettua seisomaan, astua esiin. Ja sanoihin lisätään: ”ylen määrin suuri joukko” (Hes. 37:10).

Ilmestyskirjassa ei nouse jaloilleen kaksi surmattua profeettaa vaan ”ylen määrin suuri joukko” ihmisiä! Ketkä? Lukekaamme Hes. 37:1-14.

Nämä kuivat luut ovat koko Israelin heimo. Niin on Herra sanonut. Ilmestyskirjan ihmeellinen jae osoittaa, mihin ajankohtaan Hesekielin näky on sijoitettava. Milloin Henki tulee neljästä tuulesta ja puhaltaa näihin surmattuihin niin että ne tulevat eläviksi? Jumala on vienyt jo osan Israelin heimosta omaan maahansa. Ennustus on siis jo osaksi täyttynyt. On kuulunut kolinaa ja luut ovat lähenneet toisiaan. Ruumiiseen on tullut jäniteitä ja kasvanut lihaa ja päälle on tullut nahka.

Henkeä ei niissä kuitenkaan vielä ole ollut. Olemme odottaneet Israelin heräämisen aikaa. Emme ole huomanneet, että

profetian täyttymys löytyy Ilm. 11:11:sta ja että se ajoittuu seurakunnan ylösoton yhteyteen.

Tämä löytö on erittäin merkittävä. Se luo aivan uutta valoa lopunajan tapahtumiin. Se kanta, että 144.000 juutalaista tulisi uskoon sinetöimisen yhteydessä ja julistaisi evankeliumia "vihanaikana" (Lindeman, Saarnivaara ym.), särkyä kuin kupla. Ilmestyskirjan 11. luvun mukaan evankeliumia julistaakin seurakunta, ja Israelin ensimmäinen herääminen tapahtuu "kolmen ja puolen päivän kuluttua" eli seurakunnan todistamisen ajan, 3 ½ vuoden, mentyä. Sen ajankohta ilmoitetaan samaksi kuin seurakunnan ylösnousemuksen ajankohta (11:12). Molemmat 3 tapahtumat näyttävät liittyvän yhteen.

Mutta tämän täytyy myös merkitä sitä, että Israel joutuu vielä hirvittävään ahdistukseen. Tulee "Jaakobin ahdistuksen aika". Raamattu sanoo siitä: "Voi! Suuri on se päivä, ei ole sen kaltaista. Se on Jaakobille ahdistuksen aika, mutta hän on pelastuva siitä" (Jer. 30:7). Israelille tulee "Herran vihan päivä" ennen kuin pakanakansoille. "Ensin juutalaiselle, sitten myös kreikkalaiselle." - "Sillä katso, siitä kaupungista alkaen, joka on otettu minun nimiini, minä aloitan onnettomuuden tuottamisen; ja tekö jäisitte rankaisematta! Te ette jää rankaisematta, sillä minä kutsun miekan kaikkia maan asukkaita vastaan, sanoo Herra Sebaot" (Jer. 25:29).

Ilmestyskirjan seitsemän vihanmaljaa kohtaavat käsitykseni mukaan myöhemmin vihanajan lopussa muita valtakuntia, ei enää Israelia. Silloin Herra sanoo sille: "Katso, minä otan sinun kädestäsi päihdyttävän maljan, vihani pikarin; ei tarvitse sinun sitä enää juoda. Ja minä panen sen sinun vaivaajasi käteen, jotka sinulle sanovat: 'Lankeaa maahan, kulkeaksemme sinun päällitsesi', ja sinä panit selkäsi maaksi ja kaduksi kulkijoille" (Jes. 51:22,23).

Jeesuksen sanojen mukaan "ne ovat koston päiviä, että kaikki täytyisi, mikä kirjoitettu on". Juuri tähän aikaan lopullisesti kuuluvat Luuk. 21:22-24:n sanat (eikä vuoteen 70 jKr. kuten on luultu): "Voi raskaita ja imettäväisiä niinä päivinä! Sillä suuri hätä (ananice) on oleva maan päällä ja viha tätä kansaa vastaan; ja he kaatuvat miekan terään, heidät viedään vangeiksi kaikkien kansojen sekaan, ja Jerusalem on oleva pakanain tallattavana, kunnes pakanain ajat täyttyvät." Pakanain ajat täyttyvät Jeesuksen tullessa Harmagedonille. Ne ovat Antikristuksen käteen annetut "ajat" (Dan. 7:25) ts. 42 kuukautta eli 3 ½ vuotta (Ilm. 13:5). "Pakanain ajat" alkavat kun seurakunta otetaan pois maan päältä ja ensimmäiset 3 ½ vuotta päättyvät. Tämän tapahtuman yhteyteen ajoittuu myös Jerusalemin hävitys (eremosis = autioksi tekeminen), Luuk. 21:20. Ja tätä tarkoittanee Sak. 14:1,2 (eikä Harmagedonia). Vielä kerran Israelin ("puoli kaupunkia") on lähdeittävä pakkosiirtolaisuuteen. Se muodostuu kuitenkin hyvin lyhyeksi. (Tähän tapaan myös Kylälä IX R-S-T, 1971).

Hävittäjästä ja hävityksestä sisältyy Jesajan, Jeremian ja Hesekielin kirjoihin paljon aineistoa. Tämä aineisto olisi syytä tarkoin tutkia. Silloin ehkä havaittaisiin, että lennokkaat esitykset "Googin sodasta" ovat silkkää mielikuvitusta. Israelia ei suinkaan odota sen vihollisen kaatuminen Israelin vuorille, vaan sen oma tuhoutuminen. Googin kaatuminen kuuluu vasta Harmagedonin taistelujen

yhteyteen, kuten valtaosa tutkijoista oikein onkin tulkinut. (esim. Scofield, Biederwolf, Saarnivaara). Goog ei olekaan Neuvostoliitto vaan peto itse.

Sellainen ylikuonnollinen apu, jota Israel Hes. 38.-39. lukujen mukaan saa, ei ole mahdollinen ennen sen kääntymistä kansakuntana. Kuuliaisuuden siunauksiin 5 Moos. 28. luvussa kuuluu myös vihollisten voittaminen. Radikaalit eivät ota lainkaan huomioon Israelin Jumala-suhdetta! Herra on sanonut antavansa heidät alttiiksi "siihen aikaan asti, jolloin synnyttäjä on synnyttänyt, silloin jäljelle jääneet hänen veljistänsä palaavat israelilaisten luokse" (Miika 5:2). Synnyttäjä synnyttää poikalapsen (Jes. 66:6,7) vasta Harmagedonin taistelujen yhteydessä. Siihen saakka Israel on oleva synnytystuskissa.

Jooelin kirjan järjestys on seuraava. Luvussa 1 kerrotaan Googin hyökkäyksestä. Luku 2 kertoo taivaasta sitä vastaan tulevasta Jumalan sotajoukosta. Silloin israelilaiset kääntyvät paastoten ja itkien Jumalan puoleen (2:12-17). Herra armahtaa kansaansa ja Googin hyökkäys Israeliin käännetään sen tappioksi. Se syöstään "kuivaan ja autioon maahan" (semama = hävitetty autiomaa) (2:20). Seuraa Hengen vuodatus. Uudelleen kerrotaan pakanakansojen hyökkäys ja tuomio 3. luvussa.

Kannattaa kiinnittää huomio sanoihin "niinä päivinä ja siihen aikaan kun minä käänän Juudan ja Jerusalemin kohtalon" (Jooel 3:1). Sen kohtaloa ei käännetä ennen kuin Herra saapuu ja Israel kääntyy. Ilmoitus on yhtäpitävä Miika 5:2:n kanssa. Sanat "käänän kohtalon" toistuvat Jeremiaalla 8 kertaa. Hänellä esiintyvät myös sanat "katso, päivät tulevat", jotka viittaavat hävitykseen, peräti 16 kertaa. Samoja sanoja käyttää Jeesus (Luuk. 23:29) ja ilmoituksen sisältökin on sama. Israel on kuiva puu, joka hakataan pois.

Hävitys ajoittuu evankeliumeissa "suureen ahdistukseen", josta Jeesus puhuu (Matt. 24:15-27). Jo sana "hävityksen kauhistus" (sikkus semen) viittaa tähän (kirjaimellisesti: "kauhistus joka aikaansaa hävityksen"). Tässä en lähde arvailemaan tapahtumien järjestystä. Tehtäväni on ollut vain kuvata sitä tilaa, missä Israel on Ilm. 11:11:ssä mainitulla hetkellä. Ilmestyskirjan ilmoituksessa hävitys taas lienee sijoitettava 9:13-21:ssä kerrottuun todennäköisesti kolmanteen maailmansotaan, joka juuri näyttää olevan "suuri ahdistus". Sen yhteydessä ilmeisesti tullaan Israelissa käymään suuria taisteluja, jotka päättyvät Israelin tuhoon. Tuho on niin täydellinen, että Hesekiel kutsuu sitä "lopuksi" (7. luku) ja Jeremia katselee näyssään "autiota ja tyhjää maata" (4:23-27). Samasta autiosta ja tyhjästä maasta myös Jesaja sai ilmoituksen (6:11,12). Mutta siinä on kuitenkin toivoa: "jäännös palajaa"! Vaikka mahersaalal haas-bas ("saalis rientää, ryöstö joutuu"), niin kuitenkin searjaasub ("jäännös palajaa"), Jes. 7:3;8:1.

Tässä ahdistuksessaan Israel rukoilee ja tekee parannusta. Se on menettämäisillään toivonsa: "Meidän luumme ovat hajotetut tuonelan kuilun suulle" (Ps. 141:7). Tähän yhteyteen kuuluvat myös Hesekielin sanat: "Meidän luumme ovat kuivettuneet, toivomme on mennyttä, me olemme hukassa" (37:11). Israel on "niin kuin raskas vaimo, joka on synnyttämäisillään, vääntelehtii ja huutaa kivuissansa, niin me olimme sinun edessäsi, Herra. Me olimme raskaina,

vääntelehdimme, mutta oli niin kuin olisimme synnyttäneet tuulta; emme saaneet aikaan pelastusta maalle, maan piirin asukkaat eivät ilmoille päässeet” (Jes. 26:17,18).

Nyt menee Israelin ”oikean käden voima” (Dan. 12:7, suom. käännös on virheellinen, näin Sco ja AB, napas - = lyödä rikki t. hajalle.). Nyt sen itseluottamus ja asemahti. Menee myös sen omavanhurskaus ja omahyväisyys, joka Jeesuksen päivistä alkaen on ollut esteenä evankeliumin vastaanottamiselle. Vihdoinkin se sanoo: ”Kaikki me olimme kuin saastaiset, ja niin kuin tahrattu vaate oli kaikki meidän vanhurskautemme. Ja kaikki me olimme lakastuneet kuin lehdet, ja pahat tekomme heittelivät meitä niin kuin tuuli. Ei ole ketään, joka avukseen huutaa sinun nimeäsi, joka herää pitämään sinusta kiinni; sillä sinä olet peittänyt kasvosi meiltä, jättänyt meidät menehtymään syntiemme valtaan” (Jes. 64:6,7).

Vain vähitellen tämä selviää Israelille, niille, jotka Jumala on jättänyt jäljelle hävityksessä. Kuinka paljon heitä on? On järkyttävää lukea Sak. 13:8,9: ”Ja näin on käyvä koko maassa, sanoo Herra: kaksi osaa siitä hävitetään ja saa surmansa, mutta kolmas osa siitä jää jäljelle. Ja sen kolmannen osan minä vien tuleen: minä sulatan heidät, niin kuin hopea sulatetaan, ja koettelen heitä, niin kuin kulta koetellaan. He huutavat avuksi minun nimeäni ja minä vastaan heille. Minä sanon: 'Se on minun kansani', ja se sanoo: 'Herra, minun Jumalani.' ”

Tästä alkaa Israelin 3 ½ vuotta kestävä koetuksen aika. Heprean banaan on samaa merkitsevä kuin kreikan peiradzo, peirasmos-substantiivin kantana oleva verbi, joka siis merkitsee koetella, tutkia. Seurakuntaa koeteltiin 3 ½ vuotta, yhtä kauan tämän jälkeen koetellaan Israelia, joka jää jäljelle. Siitä kertoo myös Mal. 3:2-4. Sama kolmasosa esiintyy Hes. 5:1-4,12:ssa. Siinä on mielenkiintoinen sana: ”Kolmannes hajota tuuleen, ja minä ajan niitä takaa paljastetulla miekalla; ota niistä sitten vähäinen määrä ja sido ne helmukseesi, ja ota niistä vielä osa, viskaa ne tuleen ja polta ne tulesa. Siitä lähtee tuli koko Israelin heimoon.”

Tässäkö ovat ne Israelin sinetöidyt, jotka tapasimme Ilmestyskirjan 7. luvusta? Heistäkö tuli lähtee koko Israelin heimoon koetuksen aikana ja vihdoin Harmagedonin aikoina, niin että koko jäljelle jäänyt kansa pelastuu (Sak. 12:10-13; 13:1)?

Ja nekö ne ovat, joissa Hesekiel-profeetan näkemä näky toteutuu (Ilm. 11:11)? Lopunajan seurakunnan profeetatko saarnaavat Israelin jäljelle jääneelle ja toivottomalle kolmannekselle, josta osa kaikessa ahdingossaan, hädässään ja toivottomuudessaan on valmis ottamaan vastaan evankeliumin? Tilanne näyttääkin siten toisenlaiselta kuin mitä yleisesti esitetään. Pakanat saarnaavatkin israelilaisille eikä päinvastoin. Ja sehän onkin luonnollisempaa. Mistäpä ne vastakäantyneet juutalaiset sellaisen valmiuden yhtäkkiä saisivat (Saarnivaara)? Israelilaisten lähetyssaarnaajien työkenttänä tulevat olemaan vasta tuhatvuotisen valtakunnan kansat (ks. teostani Israel ja Aamuruskon peura, Ari-kustannus, 1979).

On ilmeistä, että lopunajan seurakunnan kärsimysalttius ja todistajanrohkeus puhuttelevat voimakkaasti juutalaisia. He ovat kokonaan toisenlaisia kristittyjä kuin se kuva, minkä he ovat saaneet

Euroopan "kristityistä kansoista", jotka ovat heitä vainonneet. Nämä kristityt rakastavat, kärsivät ja rukoilevat.

Mutta vasta Herran saapuminen ja uskovien ylösotto herättää lopullisesti sen osan Israelista, johon nyt Jumalan Henki puhalttaa, niin että he "nousevat jaloilleensa" ja tulevat eläviksi. He tulevat tietämään, että Jeesus Kristus on Herra (Hes. 37:13). He näkevät, että heidän omat Messiasodotuksensa olivat väärät. Jeesus Kristus on Messias! Hän saapui, mutta me juutalaiset, Hänen oma kansansa, jäimme alas maan päälle Antikristuksen, väärän messiaan, kauhuihin! Mikä parannussaama se onkaan oleva!

Israelin heräämisen sijoittaminen 11. lukuun, jossa puhutaan ruumiista, liittää myös Israelin siihen kuolemiseen, josta profeetat Israelin kohdalla puhuvat. "Päivä jona Israel kuolee" (Mellerin kirjan nimi!) on oikea ajatus. Israel on ruumiina, se on haiseva raato kadulla (Jes. 16:4-9) aivan todellisesti. Jumala itse kieltää heitä suremasta. Israelin viholliset pitävät suurta iloa heidän häviöstään (Obad.v. 13, Ps. 137:7). Tässä on 11. luvun aineksia!

Mutta Israel nousee ylös! Se ei haudata. On aivan uusi ajatus liittää Israelin herääminen ylösnousemuksen yhteyteen. Mutta tarkemmin ajatellen näinhän sen pitää ollakin. Näin Herra liittää kansansa pelastuksen Poikansa lunastukseen, jonka vaikutuksesta seurakunnan ylösottokin tapahtuu.

Jeesuksen Kristuksen saapuminen aloittaa Israelin "armotalouskauden" samasta hetkestä, mihin seurakunnan armotalouskausi päättyy. Seurakunta ojentaa viestikapulan Israelille. Kerran Israel antoi sen pakanaseurakunnalle. Nyt se saa sen takaisin. Tämä on juutalaisseurakunnan uusi helluntai, josta Joel (2:28-32) puhuu. Sen alku.

"Siionin vuorella ja Jerusalemissa ovat pelastuneet." Näemme heidät Ilm. 14:1:ssä "Siionin vuorella". Ilmeisesti siinä ovat (7:4) sinetöidyt ja (11:11) eläviksi tehdyt juutalaiset. Jakeen 13 loppu "muut pelästyivät ja antoivat taivaan Jumalalle kunnian" tarkoittanee niin ikään heitä (RB: "jäännös" tässä ja 12:17:ssä).

Tässä esitetty käsitys varmistuu toisella 12. luvusta saatavalla todistuksella. Lukua on mahdoton hengellisesti ymmärtää, ellei siinä nähdä kahta vaimoa (samoin Israel ja Aamuruskon peura). Seurakuntavaimosta on edellä ollut puhe. Mutta Jes. 26. luvun mukaan on jakeessa 2 nähtävä myös Israel-vaimo synnytystuskissaan. Jakeessa 2 nähdään sen hävittäjä, punainen lohikäärme. Tulos on ilmoitettu jakeessa 3. Käärme pyyhkäisee pois kolmannen osan taivaan tähtiä ja heittää ne maan päälle. *VT:ssa juutalaisia usein kutsutaan "taivaan tähdiksi" (1 Moos. 15:5 ym.). Hävittäjän miekkaan kaatuu 1/3, kuten mainitsemani Sakarjan ja Hesekielin kohdat osoittivat. Israelin ja seurakunnan ahdistus sidotaan siten yhteen osoittamaan yhtenäistä Jumalan suunnitelmaa. Hävitys ja poikalapsen ylöstempaaminen ovat myös toisiaan lähekkäin jakeissa 4 ja 5.

Mutta missä on Israelin lapsi? Israel-vaimo itse löytyy jakeesta 14 (sitä on väärin tulkittu seurakuntavaimoksi, joka kuitenkin esiintyy 12:6 ja 13:ssa. Miksi sama asia olisi mainittu kahdesti?). Se saa sen suuren kotkan (Jumalan) kaksi siipeä, missä on viittaus erämaavaellukseen luvattuun maahan. Se viedään omalle paikalleen

"pois käärmeen näkyvistä". Nyt Israel on Jumalan huolenpidon kohde! Seurakuntahan on jo turvassa taivaassa.

Jakeissa 15 ja 16 näemme Hes. 5:2:n toteutumisen: Israelia ajetaan takaa "paljastetulla miekalla", armeijalle, mutta Antikristus ei onnistu hävittämään Israelia, niin kuin ei onnistunut faraokaan. Ja kuten farao joukkoineen tuhoutui Punaisessa meressä, niin Antikristus kukistuu juuri tämän vihansa tähden Harmagedonilla.

Mutta "muut hänen jälkeläisensä" (12:17) tai, kuten RS kääntää: "jäännös", jotka pitävät Jumalan käskyt ja joilla on Jeesuksen todistus, ovat ilmeisesti (11:11) eläviksi tehdyt 144.000 (apokalyptinen luku) juutalaista. Olisi luonnollista, että heidän uskoontulonsa olisi jossakin aikaisemmin mainittu. Ainoa mahdollinen kohta on 11:11. Nostaessaan pakanaseurakunnan pilviin Jumala ei jätä maata tyhjäksi. Samalla hetkellä Hän perustaa sinne juutalaisseurakunnan! Mikä siunattu ilmoitus! Herralla on aina omiaan maan päällä Harmagedonille saakka.

Jes. 26:19:n sana "sinun kuolteesi virkoavat eloon, sinun ruumiisi nousevat ylös" näyttää siten sisältävän kaksinkertaisen ilmoituksen (sekä seurakunnalle että Israelille), niin kuin luonnollista onkin, koska profetia alun perin on annettu Israelille. Minun ruumiini" (yksikkö!) on myös Israel! Samalla tavoin Ilmestyskirjan 11. luku sisältää kaksinkertaisen ilmoituksen. Kuinka erehdytäänkään luultaessa, että Ilmestyskirja erottaisi juutalaiset ja pakanat! Päinvastoin ne liittyvät niin kiinteästi yhteen, että niitä on vaikea erottaa toisistaan!

Näin myös Jes. 26:20,21 tulee ymmärrettäväksi. Se ei koske seurakuntaa, vaan Israelia. "Mene kansani kammioihisi ja sulje ovet jälkeesi, lymyä hetkinen, kunnes viha on ohitse mennyt. Sillä katso, Herra lähtee asuinsijastaan kostamaan maan asukkaille heidän pahat tekonsa, ja maa paljastaa verivelkansa eikä surmattujansa enää peitä." Tämän jakeen tarkoittama "kätköpaikka" on kerrottu Ilm. 12:14:ssä. Vihan alkaminen on ilmoitettu 11:18:ssa ja 12:12:ssa. Jumalan vihanaika alkaa siis todellisuudessa vasta seurakunnan noustua ylös ja Israelin heräämisen tapahduttua sen yhteydessä. Room. 11:25,26 osoittaa myös, että mikään laajamittaisempi Israelin kääntymys ei ole mahdollista ennen kuin "pakanain täysi luku on sisälle tullut" (pääosa ylöstempauksessa ja jälkisato Ilm. 20. luvussa). Tältä pohjalta lopunajan tapahtumat voidaan käsitykseni mukaan parhaiten Raamatun sanomaan pitäytyen selittää. Mutta sanokaamme nöyrästi: sen ymmärryksen puitteissa, mikä minulla nyt on. Ymmärryksen ja saamamme valon pitäisi kaiken aikaa lisääntyä mitä lähemmäksi Herran tulemusta saavumme (Dan. 12:4). Vain houkat voivat sanoa omistavansa lopullisen tiedon, jota he eivät koskaan oikaise. Jumalan lapsen täytyy olla valmis nöyrytykseen ja tunnustamaan erehtyneensä. Vain Jumalan sana on erehtymätön, me olemme kaikki vajavaisia ja erehtyväisiä ihmisiä.

[\[YLÖS\]](#)

Sisällysluettelo

Käytettyjä lyhenteitä .

Johdanto

1. Eskatologiset käsitykset
2. Kymmenen väitettä
3. Lopunajan näyttämö
4. Seurakunta sinetöidään
5. Seurakunta valmistetaan
6. Seurakunta todistaa
7. Seurakunta tallaa
8. Seurakunta kuolee
9. Seurakunta nousee ylös
10. Israel herää

